

Ehl-i Sünnet Savunması Kitaplığı: 4

ŞEFAAT HAKTIR

— — — — — Kur'an ve Sünnet Işığında — — — — —
Şefa

Sinan Yılmaz

Ehl-i Sūnnet Savunması Kitaplığı: 4

ŞEFAAT HAKTIR

—•— Kur'an ve Sūnnet Işığında —•—
Şefa'at

Sinan Yılmaz

İÇİNDEKİLER

GİRİŞ	6
ŞEFAAT HAKKINDA KUR'AN'DAN AYETLER	8
Birinci Delil: Bakara Suresi 255. Ayet	8
İkinci Delil: Tâhâ Suresi 109. Ayet	10
Üçüncü Delil: Meryem Suresi 87. Ayet	12
Dördüncü Delil: Sebe Suresi 23. Ayet	15
Beşinci Delil: Necm Suresi 26. Ayet	18
Altıncı Delil: Yunus Suresi 3. Ayet	20
Yedinci Delil: Enbiya Suresi 28. Ayet	22
Sekizinci Delil: Zuhuruf Suresi 86. Ayet	25
Dokuzuncu Delil: Şefaati Kur'an Emretmektedir	27
ŞEFAAT HAKKINDAKİ HADİS-İ ŞERİFLER	33
ŞEFAATİ İNKÂR EDENLERİN SORULARINA CEVAPLAR	38
On Birinci Bölüm: Birinci Soru-Cevap	38
On İkinci Bölüm: İkinci Soru-Cevap	41
On Üçüncü Bölüm: Üçüncü Soru-Cevap	44
On Dördüncü Bölüm: Dördüncü Soru-Cevap	46
On Beşinci Bölüm: Beşinci Soru-Cevap	52
On Altıncı Bölüm: Altıncı Soru-Cevap	55
On Yedinci Bölüm: Yedinci Soru-Cevap	59
On Sekizinci Bölüm: Sekizinci Soru-Cevap	62
On Dokuzuncu Bölüm: Dokuzuncu Soru-Cevap	66
Yirminci Bölüm: Onuncu Soru-Cevap	70
Yirmi Birinci Bölüm: On Birinci Soru-Cevap	73
Yirmi İkinci Bölüm: On İkinci Soru-Cevap	81
Yirmi Üçüncü Bölüm: On Üçüncü Soru-Cevap	88
Yirmi Dördüncü Bölüm: On Dördüncü Soru-Cevap	91

Yirmi Beşinci Bölüm: On Beşinci Soru-Cevap	94
Yirmi Altıncı Bölüm: On Altıncı Soru-Cevap	98
Yirmi Yedinci Bölüm: Ehl-i Sünnet İtikadını	
Bozmaya Çalışanlar	101
Yirmi Sekizinci Bölüm: Mustafa İslamoğlu'na cevap	104
Yirmi Dokuzuncu Bölüm: Mustafa İslamoğlu'na cevap	108
Otuzuncu Bölüm: Mustafa İslamoğlu'na cevap	110
Otuz Birinci Bölüm: Mehmet Okuyan'a cevap	113
Otuz İkinci Bölüm: Mehmet Okuyan'a cevap	117
Otuz Üçüncü Bölüm: Mehmet Okuyan'a cevap	119
Otuz Dördüncü Bölüm: Mehmet Okuyan'a cevap	121
Otuz Beşinci Bölüm: Abdülaziz Bayındır'a cevap	125
Otuz Altıncı Bölüm: Abdülaziz Bayındır'a cevap	129
SONUÇ	132

Bu eserde

**şefaatin hak olduğunu önce ayet-i kerimelerle, sonra
da hadis-i şeriflerle ispat edeceğiz. Bu metinlerde
yer alan konuların tamamı [www.ehlisunnetinanci.](http://www.ehlisunnetinanci.com)
com sitesinde video olarak mevcuttur.**

Sevgili kardeşlerim, bu dersimizde şefaât bahsini işleyeceğiz. Şefaât: Bir kimsenin suçunu affettirmek ve kendisinden cezayı kaldırmak için, o kişi hakkında yapılan bir istektir. Biraz daha açacak olursak: Ahiret günü, bir kısım günahkâr müminlerin affedilmeleri ve itaatkâr müminlerin yüksek mertebelere ulaşmaları için başta peygamberimiz (asm) ve diğer büyük zatların Allah Teâlâ'ya niyaz ve dualarıdır.

Bizlerin inancı olan **Ehl-i sünnet itikadına göre, şefaât haktır ve Allah'ın iznine bağlıdır.** Hal böyleyken, bir kısım Ehl-i sünnet muhalifleri şefaati inkâr etmekte ve şefaate inananları şirke düşmekle itham etmektedirler. Yani onlara göre, bütün Ehl-i sünnet mensupları şirke düşmüştür, yani müşriktir.

Şimdi ilk önce, Ehl-i sünnetin şefaât inancını reddeden ve şefaate yanlış mana yükleyen bu kişileri tanıyalım ve şefaât hakkındaki sözlerini okuyalım:

Mustafa İslamoğlu: Şefaât bir torpildir. Ahirette Allah'tan başka torpil geçecek kimse yok. Şefaât müşriklerin inancıdır. Nasıl olmuş da torpil bu dinin içine girmiş ve dinin bir parçası olmuş. Hak etmeyi dinin temeline yerleştiren bir Kur'an orada dura dura nasıl olmuş da birilerine torpil yetkisi tanınmış. Bunları sormak lazım.

Abdülaziz Bayındır: Allah'tan kaçacaksınız, Peygambere sığınacaksınız, Peygamber sizi kurtaracak. Kimden kurtaracak? Allah'tan. Böyle saçmalık olur mu?

Mehmet Okuyan: Şefaât, dünyada yaptıkları ayrımcılık, kayırmacılık mekanizmasının ahirette de devam ettirilmesini arzu eden bir içeriğe dönüştürülmüştür.

Bayraktar Bayraklı: “Şefaata Ya Resulullah!” demek şirktir.

Mustafa Öztürk: Şefaata inancı müşriklerin “şufaa” dedikleri aracı Tanrı inancıdır; şirktir yani.

Kardeşlerim, bu kişilerden sakının. Çünkü bunlar Ehl-i sünnet itikadını bozmaya çalışmakta ve kendi vehimlerinin ürünü din diye anlatmaktadırlar. Şefaate dair bu eserimiz, bu kişilerin şefaata hakkındaki yanlış sözlerine tam bir cevap olacaktır. Eserin tamamını seyrettiğinizde, bu kişilerin Kur'an'dan ne kadar uzak olduğunu çok daha iyi anlayacaksınız.

Şu noktaya dikkat çekmek istiyoruz:

Bizlerin hiç kimsenin şahsıyla bir mücadelesi yoktur. Bizim mücadelemiz fikirlerledir. Ancak, fikir sahiplerini de ifşa ediyoruz ki, bizi seyredenler şunu anlasın: Bunların Kur'an'ı anlamada hiçbir nasıpları yoktur. Kur'an bir vadide, bunlar ise başka bir vadidedir. Bu anlaşılırsa, onların peşinden koşanlar da belki Ehl-i sünnet çizgisine gelir ve büyük bir zarardan kurtulurlar.

Bizler kişilerle uğraşmıyoruz; çünkü önemli olan kişileri değil, fikirleri çürütmektir. Biraz önce sözlerini okuduğunuz kişiler yakın bir zamanda ölecek ve onların yerine başkaları geçecektir. O halde bizlerin ilk yapması gereken şey, itikadımızı delilleriyle öğrenmektir. Bunu yaptığımızda, batılı kim satmaya çalışırsa çalışsın, onu hemen tanırsınız ve ona asla itibar etmeyiz.

Şefaata konusunda Ehl-i sünnetin itikadı şudur:

Şefaata haktır ve Allah'ın iznine bağlıdır. Bizler bu itikadın doğruluğunu Kur'an, hadis ve icma ile ispat edeceğiz. Bu ispattan sonra da şefaati inkâr edenlerin sözlerine teker teker cevap vereceğiz.

ŞEFAAT HAKKINDA KUR'AN'DAN AYETLER

Birinci Delil: Bakara Suresi 255. Ayet

Şefaatin hak olduğuna dair göstereceğimiz **Birinci Kur'an Delili**, Bakara suresinin 255. ayet-i kerimesidir. Bu ayet-i kerimede şöyle buyrulur:

يَشْفَعُ عِنْدَهُ O'nun kimdir o kimse ki **أَسْتَعِذُّ بِاللَّهِ ، مَنْ ذَا الَّذِي** **إِلَّا** katında şefaât eder, yani Allah'ın katında şefaât edecek kimdir **إِلَّا بِإِذْنِهِ** O'nun izniyle olması müstesna.

Manaya bir daha dikkat kesilelim:

“O'nun -yani Allah'ın- izniyle olması müstesna, Allah katında kim şefaât edebilir?”

Şimdi, bu ayet-i kerime üzerinde biraz tahlil yapalım.

Ayetin **إِلَّا بِإِذْنِهِ** kısmına bakalım. Buradaki **إِلَّا** hasr edatıdır. **“Sadece, yalnız, hariç, ancak, müstesna”** manalarına gelir.

Ayetin başı olan, **مَنْ ذَا الَّذِي يَشْفَعُ عِنْدَهُ** **“O'nun katında şefaât edecek kimdir?”** ifadesi, **“Onun katında şefaât edecek hiç kimse yoktur.”** manasıdır.

إِلَّا بِإِذْنِهِ **“Onun izniyle olması müstesna”** beyanıyla, **“Şefaât edecek yoktur.”** hükmüne bir kayıt konmaktadır. Bu kayıttan anlaşıyor ki: Allah'ın izni olmadan şefaât edecek yoktur. Demek şefaât, Allah'ın iznini bağlıdır. O'nun izni olursa bir kul başka bir kula şefaât edebilir; izni olmazsa edemez. Eğer Allah'ın izni dairesinde şefaât olmasaydı, ayette geçen **“Allah'ın izniyle olması müstesna”** ifadesi gereksiz olurdu.

Öyle ya, eğer şefaât yoksa, Allah'ın izniyle olması niçin müstesna kılınmış? Şefaât olmasaydı, **إِلَّا بِإِذْنِهِ** ifadesine gerek olur muydu? Elbette olmazdı. Eğer şefaati inkâr ederseniz, Kur'an'da gereksiz bir ifadenin bulunduğu hükmetmek zorunda kalırsınız. Bu da sizi dinden çıkarır.

O halde, “Allah’ın izniyle olması müstesna” ifadesi, Allah’ın izni dairesinde şefaatin hak olduğunu ispat etmektedir. Şimdi şefaati inkâr edenlere bazı sorular soralım.

Ayet-i kerimede “Allah’ın izniyle olması müstesna, Allah katında şefaata edecek kimdir?” buyrulurken, apaçık bir surette şefaatin hak olduğu beyan edilmiştir. Şefaata vardır ve Allah’ın iznine bağlıdır. Ayetin reddettiği şey, şefaatin varlığı değildir; Allah’ın izni olmadan şefaata edilebileceğidir. Ayet, izinsiz şefaati reddeder ve şefaati Allah’ın iznine bağlar.

Şimdi şefaati inkâr edenlere soruyoruz:

- Sizler bu ayet-i kerimeyi okumuyor musunuz? Ayet apaçık bir şekilde, şefaatin Allah’ın izniyle var olduğunu söylerken, sizler bu ayete nasıl gözlerinizi kapıyorsunuz? Ayetteki **إِلَّا بِإِذْنِهِ** kaydını görmüyor musunuz? Eğer şefaata yoksa, ayetteki **إِلَّا بِإِذْنِهِ** ne demek? Buraya bir mana verin de görelim. **إِلَّا بِإِذْنِهِ** demek, “Allah’ın izniyle şefaata edilir.” demektir. Eğer hâlâ “Şefaati inkâr ederim.” diyor-sanız, o halde mushafınızdan **إِلَّا بِإِذْنِهِ** ifadesini çıkarın.

Şefaatin hak olduğuna dair **Birinci Delilimizi** burada sonlandıralım ve şimdi Kur’an’dan **İkinci Delilimize** geçelim...

İkinci Delil: Tâhâ Suresi 109. Ayet

Şefaatin hak olduğuna dair göstereceğimiz **İkinci Kur'an Delili**, Tâhâ suresinin 109. ayet-i kerimesidir. Bu ayet-i kerimde şöyle buyrulur:

إِلَّا يَوْمَئِذٍ لَا تَنْفَعُ الشَّفَاعَةُ O gün şefaât fayda vermez **يَوْمَئِذٍ** **أَسْتَعِذُّ بِاللَّهِ** , **مَنْ** ancak o kimseye fayda verir, peki, o kimse kimdir? **أَذَنْ لَهُ** **وَرَضِيَ لَهُ قَوْلًا** ve sözünden hoşnut olduğu **الرَّحْمَنُ** Rahman'ın kendisine izin verdiği

Manaya bir daha dikkat kesilelim:

“O gün, Rahman'ın kendisine izin verdiği ve sözünden hoşnut olduğu kimselerden başkasına şefaât fayda vermez.” (Tâhâ, 20/109)

Şimdi, bu ayet-i kerime üzerinde biraz tahlil yapalım.

Ayeti kerimenin başında **يَوْمَئِذٍ لَا تَنْفَعُ الشَّفَاعَةُ** O gün şefaât fayda vermez, buyrulmuş, daha sonra **إِلَّا مَنْ** o kimse müstesna denilerek, şefaatin fayda vermeyeceği hükmünden bir kısım insanlar müstesna kılınmıştır.

إِلَّا مَنْ ifadesinden anlıyoruz ki, bir kısım insanlara şefaât fayda verecektir. Eğer şefaât hak olmasaydı, böyle bir istisna yapılmaz; **“O gün şefaât fayda vermez.”** denilerek ayete nokta konulurdu. Ancak nokta konulmamış ve **إِلَّا مَنْ** denilerek istisna yapılmıştır.

Peki, bu istisnaya giren kullar kimlerdir? Ayetin devamı bunu beyan eder: **أَذَنْ لَهُ الرَّحْمَنُ** Rahman'ın kendisine izin verdiği **وَرَضِيَ لَهُ قَوْلًا** ve sözünden hoşnut olduğu kimseler...

Şimdi ayet-i kerimeye bakarak soralım: Şefaât kime fayda vermeyecek? Allah'ın izin vermediği ve sözünden hoşnut olmadığı kimselere. Peki, şefaât kime fayda verecek? Allah'ın izin verdiği ve sözünden hoşnut olduğu kimselere.

Bakın, ayetin açık beyanıyla: Allah'ın izin verdiklerine ve sözünden razı olduklarına şefaât fayda verecektir.

Mesela, bir kulun günahları sevaplarından çoktur. Bu sebeple

cehennemi hak eder. Ancak onun bir sözü veya bir ameli vardır ki, Allah o sözden ve o amelden hoşnut olmuştur. Her ne kadar o söz ve o amel küçükse de Allah'ın rahmetini ve rızasını celbetmiştir. İşte Allah Teâlâ o ameli sebebiyle kulunu affetmeyi murad eder. Bunu murad edince de onun hakkında şefaate izin verir.

Şefaati; meleklerin, peygamberlerin veya salih kulların, o günahkâr kulun affedilmesi için Allah'a yaptıkları duadır. Allah, kulunu affetmeyi murad edince, onun hakkındaki duayı kabul eder. Bu durumda o kula şefaate edilmiş olur.

Görüldüğü gibi, affeden yine Allah'tır. Şefaate ise, Allah'ın affına bir vesiledir. Şimdi şefaati inkâr edenlere bazı sorular soralım.

Ayeti kerimede, Allah'ın izin verdiği ve sözünden razı olduğu kimselere şefaatin fayda vereceği buyrulmuştur. Demek şefaate haktır ve Allah'ın iznine ve rızasına bağlıdır.

Şimdi şefaati **inkâr edenlere soruyoruz:**

- Sizler bu ayet-i kerimeyi hiç mi okumuyorsunuz? Ayet apaçık bir şekilde, şefaati Allah'ın izni ve rızasına bağlarken, sizler nasıl oluyor da bu ayete gözlerinizi kapıyorsunuz?

Ayetteki **إِلَّا مَنْ** “**O kişi müstesna**” kaydını görmüyor musunuz? Eğer şefaate olmasaydı, ayette **إِلَّا مَنْ** denilir miydi? **إِلَّا مَنْ** demek, “**Şefaate ancak bu kişilere fayda verir.**” demektir. Bu kişiler de ayetin devamında izah edilmiş:

1. Allah'ın kendisi için izin verdiği,
2. Allah'ın sözünden razı olduğu.

Bu kişilere şefaate fayda verecektir. Allah, bu kişilere şefaate fayda verecek derken, siz “*Yok, fayda veremez.*” diyorsunuz. Bu sözünüzle Allah'a iftira attığının ve nasıl bir cinayet işlediğinizin farkında mısınız? Eğer biraz aklınız varsa pişman olur ve hemen tövbe edersiniz.

Sevgili kardeşlerim, şefaatin hak olduğuna dair **İkinci Delilimizi** burada sonlandıralım ve şimdi Kur'an'dan **Üçüncü Delilimize** geçelim...

Üçüncü Delil: Meryem Suresi 87. Ayet

Şefaatin hak olduğuna dair göstereceğimiz **Üçüncü Kur'an Delili**, Meryem suresinin 87. ayet-i kerimesidir. Manaya bir öncesinden bakacak olursak:

أَسْتَعِذُّ بِاللَّهِ، وَتَسْأَلُ الْمُجْرِمِينَ إِلَى جَهَنَّمَ وَرِدًا Suçluları susuz olarak cehenneme süreceğiz. **لَا يَمْلِكُونَ الشَّفَاعَةَ** Onlar şefaate malik değildirler. Yani onlara şefaât edilmez. **إِلَّا مَنْ** Ancak o kimse şefaate maliktir. Yani ancak o kimseye şefaât edilir. Peki, o kimse kimdir? **اتَّخَذَ** **عِنْدَ الرَّحْمَنِ عَهْدًا** Rahman'ın katında bir söz alan...

Manaya bir daha dikkat kesilelim:

“Suçluları susuz olarak cehenneme süreceğiz. (O gün) Rahman'ın katında bir söz almış olan kimseden başkasına şefaât edilmez.” (Meryem, 19/86-87)

Şimdi, bu ayet-i kerime üzerinde biraz tahlil yapalım.

Ayeti kerimenin başında günahkârlardan bahsedilerek, onların susuz olarak cehenneme sürüleceği haber verilmiştir. Daha sonra **لَا يَمْلِكُونَ الشَّفَاعَةَ** Onlar şefaate malik değildirler, buyrulmuştur. Onların şefaate malik olmaması iki manaya gelebilmektedir.

Birinci Mana: Onların şefaât edemeyeceğidir.

İkinci Mana: Onlara şefaât edilemeyeceğidir.

Fahrettin-i Razi Hazretleri, ikinci manayı tercih ederek şöyle der: Bu ikinci mana daha uygundur. Çünkü ayeti birinci manaya hamletmek, yani onlar şefaât edemez demek, açık ve belli olan bir hususu yeniden açıklamak gibi bir şey olur. Demek, **“Onlar şefaate malik değildirler.”** beyanı, onlara şefaât edilmez manasındadır.

İşte kâfirlere, müşriklerden ve diğer bütün günahkârlardan mürekkep günahkârlar güruhuna: **“Onlara şefaât edilmez.”** buyrulduktan sonra, **إِلَّا مَنْ** **“O kimse müstesna”** denilerek, şefaatin fayda vermeyeceği günahkârlar güruhundan bir kısım insanlar müstesna kılınmıştır.

إِلَّا مَنْ ifadesinden anlıyoruz ki, bir kısım günahkârlara şefaatt fayda verecektir. Eğer şefaatt onlara fayda vermeyecek olsaydı, böyle bir istisna yapılmaz; **“O gün günahkârlara şefaatt edilmez.”** denilerek ayete nokta konulurdu. Ancak nokta konulmamış ve **إِلَّا مَنْ** denilerek istisna yapılmıştır.

Peki, bu istisnaya giren kullar kimlerdir? Ayetin devamı bunu beyan eder: **اتَّخَذَ عِنْدَ الرَّحْمَنِ عَهْدًا** **Rahman’ın katında bir söz alanlar...** Buradaki **söz**, Fahreddin-i Razi’nin beyanına göre, **tevhid ve kelime-i şهادettir. Yani imandır.**

Demek, iman sahibi olan günahkârlar, imansız günahkârlardan ayırt edilmiştir. İmansız günahkârlar hakkında **“onlara şefaatt edilmez”** buyrulurken, imanı olan günahkârlar bu hükmünden istisna edilmiştir.

O halde şimdi ayet-i kerimeye bakarak soralım:

- *Kime şefaatt edilmeyecek? Günahkârlara. Peki, bu günahkârlardan hangi grup müstesnadır?* Allah’ın katında bir söz alan, yani **tevhid ve kelime-i şهادet** sahibi olanlar.

Bakın, ayetin açık beyanıyla: Allah’ın katında söz alan, yani tevhid ve kelime-i şهادet sahibi olan günahkârlara şefaatt edilecektir. Şimdi şefaati inkâr edenlere bazı sorular soralım.

Ayet-i kerimede, Rahman’ın katında söz alan günahkârlara şefaatt edilebileceği açıkça beyan buyrulmuştur. Demek şefaatt haktır ve Allah katında söz alanlara, yani tevhid ve kelime-i şهادet sahiplerine mahsustur.

Şimdi şefaati inkâr edenlere soruyoruz:

- *Sizler bu ayet-i kerimeye nasıl mana veriyorsunuz?* Ayetteki **إِلَّا مَنْ** **“O kişi müstesna”** kaydını görmüyor musunuz? Eğer şefaatt hak olmasaydı, ayette **إِلَّا مَنْ** denilir miydi? **إِلَّا مَنْ** demek, **“Şefaatt ancak bu kişilere edilir.”** demektir. Bu kişiler de ayetin devamında izah edilmiş: **Rahman’ın katında söz alanlar...** Fahreddin-i Razi’nin izahına göre, **tevhid ve kelime-i şهادet** sahibi olanlar.

Bu kişilere şefaât edilebilecektir.

Ey şefaati inkâr edenler! Allah, bu kişilere şefaât edilebilecek derken, siz **“Yok, edilemez.”** diyorsunuz. *Bu sözünüzle ayeti inkâr ettiğinizin farkında mısınız?* Eğer biraz aklınız varsa hemen tövbe eder ve fikirlerinizle bozduğunuz insanların ıslahına çalışırsınız.

Sevgili kardeşlerim, şefaatin hak olduğuna dair Üçüncü Delilimizi burada sonlandıralım ve şimdi Kur'an'dan **Dördüncü Delilimize** geçelim.

Dördüncü Delil: Sebe Suresi 23. Ayet

Şefaatin hak olduğuna dair göstereceğimiz **Dördüncü Kur'an Delili**, Sebe suresinin 23. ayet-i kerimesidir. Bu ayet-i kerimede şöyle buyrulur:

أَسْتَعِذُّ بِاللَّهِ ، وَلَا تَنْفَعُ الشَّفَاعَةُ عِنْدَهُ إِلَّا لِمَنْ أَذِنَ لَهُ O'nun yani Allah'ın katında şefaati fayda vermez **إِلَّا لِمَنْ** ancak o kimse müstesna ki **أَذِنَ لَهُ** Allah ona izin verdi.

Manaya bir daha dikkat kesilelim:

“Allah'ın izin verdiği kimse müstesna, O'nun huzurunda şefaati fayda vermez.” (Sebe, 34/23)

Şimdi, bu ayet-i kerime üzerinde biraz tahlil yapalım.

Ayet-i kerimenin başında **وَلَا تَنْفَعُ الشَّفَاعَةُ عِنْدَهُ** O'nun yani Allah'ın katında şefaati fayda vermez, buyrulmuş, daha sonra **إِلَّا لِمَنْ** o kimse müstesna denilerek, şefaatin fayda vermeyeceği hükümden bir kısım insanlar müstesna kılınmıştır.

“Allah'ın kendisine izin verdiği müstesna” ayeti iki manaya gelebilir. **Birinci Mana şudur:** Şefaati ancak kendisine izin verilenler edebilir. Bu durumda ayetin manası şöyle olur:

“O'nun katında, kendisine izin verdiği kimselerden başkasının şefaati fayda vermez.” Bu ihtimale göre, putlardan şefaati uman müşriklere bir reddiye vardır ve onlara şöyle denilmek istenmiştir: Şefaati ancak Allah'ın izin verdikleri yapabilir. Allah ise putlara ve taptığınız diğer batıl mabutlara şefaati izni vermemiştir. Dolayısıyla onlardan şefaati beklemeniz beyhudedir.

İkinci manaya göre ise, kendisine izin verilen, şefaati eden değil; şefaati edildir. Bu durumda mana şöyle olur: **“O'nun katında, kendisine izin verdiği kimselerden başkasına şefaati fayda vermez.”** Demek, şefaatten faydalanmak da Allah'ın iznine bağlıdır.

Şimdi iki farklı manayı yan yana görüp farkı daha iyi kavrayalım.

Birinci Mana: “Kendisine izin verdiği kimselerden başkasının şefaati fayda vermez.”

İkinci Mana: “ Kendisine izin verdiği kimselerden başkasına şefaati fayda vermez.”

Demek, Allah'ın izni olmadan kimse şefaati edemez ve kimseye de şefaati fayda vermez.

Şefaati etme hakkı da şefaate nail olma da ancak Allah'ın izniyledir. Rabbimizin izni olmadan kimse şefaati edemez ve kimseye şefaati fayda vermez. O halde şimdi ayete dayanarak soralım:

- *Kimin şefaati fayda verebilir?* Allah'ın izni verdiği kişinin...

- *Peki kime fayda verebilir?* Allah'ın izin verdiği.

Bakın, ayetin açık beyanıyla: Allah'ın izin verdikleri şefaati edebilecek ve yine izin verilenler bu şefaatten faydalanacaktır. Şimdi, şefaati inkâr edenlere bazı sorular soralım.

Ayet-i kerimede, iki manayı da esas aldığımızda, Allah'ın izin verdiği kimselerin şefaatinin fayda vereceği ve yine kendisi için izin verilenlerin bu şefaatten faydalanacağı açıkça beyan edilmiştir. Demek şefaati etmek de şefaatten faydalanmak da haktır ve bunlar Allah'ın iznine bağlıdır.

Şimdi şefaati **inkâr edenlere soruyoruz:**

- *Sizler bu ayet-i kerime hakkında ne diyorsunuz? Ayet apaçık bir şekilde, şefaati Allah'ın iznine bağlarken, sizler nasıl oluyor da bu ayete gözlerinizi kapıyorsunuz?*

- *Şefaati hak olmasaydı, “Allah'ın izin verdiği kimseler müstesna.” denilerek istisna yapılır mıydı?*

- *Bu ayetten, bir kısım kulların Allah'ın izniyle şefaati edebileceğini ve yine bir kısmın şefaate nail olabileceğini anlamak için allame mi olmak lazım? Azıcık aklı olan, bu ayetten şefaatin hak olduğunu ve Allah'ın izniyle gerçekleşeceğini anlamaz mı?*

Bilmiyorum, aklınız mı yok, kalbiniz mi ölmüş, insafınız mı çürümüş yoksa bu dini bozmaya mı çalışıyorsunuz?..

Ben size ne diyeyim, size nasihat tesir eder mi ki? Lakin Allah'tan ümit kesilmez. Ben yine de sizler için Rabbimden hidayet diliyorum, Rabbim sizlere bu yolu kolaylaştırsın.

Sevgili kardeşlerim, şefaatin hak olduğuna dair **Dördüncü Kur'an Delilimizi** bu hatimeyle sonlandıralım ve şimdi **Kur'an'dan Beşinci Delilimize** geçelim...

Beşinci Delil: Necm Suresi 26. Ayet

Şefaatin hak olduğuna dair göstereceğimiz **Beşinci Kur'an Delili**, Necm suresinin 26. ayet-i kerimesidir. Bu ayet-i kerimde şöyle buyrulur:

وَكَمْ مِنْ مَلَكٍ فِي السَّمَاوَاتِ اسْتَعِذَ بِاللَّهِ ، وَكَمْ مِنْ مَلَكٍ فِي السَّمَاوَاتِ لَا تُغْنِي شَفَاعَتُهُمْ شَيْئًا إِلَّا مِنْ بَعْدِ أَنْ يَأْذَنَ اللَّهُ لِمَنْ يَشَاءُ وَيَرْضَى **Göklerde nice melek vardır ki onların şefaati hiçbir fayda vermez** ancak Allah izin verdikten sonra fayda verir. *Peki, kim için izin verdikten sonra fayda verir?* **dilediği ve razı olduğu kimse için.**

Manaya bir daha dikkat kesilelim:

“Göklerde nice melek vardır ki, Allah’ın dileyip razı olduğuna izin vermeden önce onların şefaati hiçbir fayda vermez.” (Necm, 53/26)

Şimdi, bu ayet-i kerime üzerinde biraz tahlil yapalım.

Ayet-i kerimenin başında **وَكَمْ مِنْ مَلَكٍ فِي السَّمَاوَاتِ لَا تُغْنِي شَفَاعَتُهُمْ شَيْئًا** **Göklerde nice melek vardır ki, onların şefaati hiçbir fayda vermez**, buyrulmuş. Daha sonra **إِلَّا مِنْ بَعْدِ أَنْ يَأْذَنَ اللَّهُ** **Allah’ın izin vermesinden sonrası müstesna**, denilerek, şefaatin fayda vermeyeceği hükmünden bir kısım insanlar istisna edilmiştir. *Peki, bu istisnaya giren kullar kimlerdir?* Ayetin devamı bunu beyan eder:

لِمَنْ يَشَاءُ وَيَرْضَى **Allah’ın dilediği ve razı olduğu kullar.** Demek, Allah’ın dilediği ve razı olduğu kullar, meleklerin şefaatinin fayda vermeyeceği kullardan ayırt edilmiş ve bu hükmünden istisna edilmiştir. O halde şimdi ayete bakarak soralım:

- Gökteki meleklerin şefaati kime fayda vermez?

Cevap: Allah’ın izin vermediklerine ve razı olmadıklarına...

- Peki, meleklerin şefaati kime fayda verecek?

Cevap: Allah’ın izin verdiklerine ve razı olduklarına.

Gördüğünüz gibi, ayetin açık beyanıyla melekler şefaath edeceklerdir. Bu şefaath, Allah'ın dilediği ve razı olduğu kullara geçerli olacaktır. Allah'ın dilemediği ve razı olmadığı kullara ise şefaath yoktur ve fayda vermeyecektir. Zaten Kur'an'daki şefaathin olmadığını beyan eden bütün ayetler, Allah'ın razı olmadığı ve izin vermediği kullar için geçerlidir. Şimdi, şefaath inkâr edenlere bazı sorular soralım.

Şimdi şefaath **inkâr edenlere soruyoruz:**

- *Ayet-i kerime, apaçık bir şekilde, Allah'ın dilediği ve razı olduğu kullara meleklerin şefaath edeceğini beyan ederken, sizler şefaath nasıl inkâr ediyorsunuz?*

- *Necm suresinin 26. ayeti sizin Mushaf'ınızda yok mu? Ya da bu ayet, bizim verdiğimiz manadan başka bir manaya mı geliyor? Bu ayeti bir izah edin de görelim.*

- *Bu ayetten şefaathin hak olduğu hükmünü nasıl çıkaramazsınız?*

- *Yoksa şöyle mi yapıyorsunuz: Ayetin başını okuyup: “**Göklerde nice melek vardır ki, onların şefaathleri fayda vermez.**” diyor ve ayetin devamını okumuyor musunuz? Ayetin devamında Allah bu hükümden, dilediği ve razı olduğu kulları istisna etmiş, bunu görmüyor musunuz?*

Elbette görüyorsunuz ve biliyorsunuz, lakin sizin derdiniz başka. Derdiniz, dini öğretmek değil, derdiniz bu dinin esaslarını bozmak. Gayretiniz bundandır. Biz de burada yemin ediyoruz ki, sizin bu dini bozma gayretinizin en az iki misli, biz de bu dini muhafaza etmeye gayret edecek ve sizler gibi müfsitlerin şerrinden bu dini korumak için gece gündüz çalışacağız.

Sevgili kardeşlerim, şefaathin hak olduğuna dair **Beşinci Delilimizi** bu hatimeyle sonlandıralım ve şimdi **Kur'an'dan Altıncı Delilimize** geçelim.

Altıncı Delil: Yunus Suresi 3. Ayet

Şefaatin hak olduğuna dair göstereceğimiz **Altıncı Kur'an Delili**, Yunus suresinin 3. ayet-i kerimesidir. Bu ayet-i kerime de şöyle buyrulur:

إِلَّا مَنْ بَعْدَ إِذْنِهِ ۚ مَا مِنْ شَفِيعٍ **أَسْتَعِذُّ بِاللَّهِ ،** Hiçbir şefaâtçi yoktur O'nun izninden sonrası müstesna...

Manaya bir daha dikkat kesilelim:

“O'nun izninden sonrası müstesna, şefaât edecek hiç kimse yoktur.”(Yunus, 10/3)

Şöyle de mana verilebilir: **“Ancak onun izninden sonra şefaât edilebilir.”**

Şimdi, bu ayet-i kerime üzerinde biraz tahlil yapalım:

Ayetin başında, **مَا مِنْ شَفِيعٍ** **Hiçbir şefaâtçi yoktur** denilerek, bütün şefaâtçilerin şefaati reddedilmiştir. Daha sonra **إِلَّا** kaydı konulmuştur. Buradaki **إِلَّا** istisnasından anlıyoruz ki, **“Hiçbir şefaâtçi yoktur”** hükmü kayıt altına alınmaktadır. Bu kayıt, bazı ayetlerde kişilerle ilgili olurken, bu ayette zamanla ilgilidir. **إِلَّا** nın devamı olan **مِنْ بَعْدَ إِذْنِهِ** ifadesi, bu zaman kaydını açıklamaktadır. Bu kayıt, Allah'ın izninden sonrasının müstesna olduğudur. O halde ayet şu manaya gelmektedir: **Hiçbir şefaâtçi yoktur. Sadece Allah'ın izninden sonra şefaât edecek vardır.** Ya da başka bir ifadeyle: **Allah'ın izninden önce şefaât edecek hiç kimse yoktur.**

Demek şefaât, Allah'ın iznini bağlıdır. O'nun izni olursa, bir kul başka bir kula şefaât edebilir. İzni olmazsa edemez. Eğer Allah'ın izni dairesinde şefaât olmasaydı, ayette geçen **“Allah'ın izninden sonra olması müstesna”** ifadesi gereksiz olurdu. Kur'an'da ise gereksiz hiçbir ifade yoktur.

Sözün özü: **“O'nun izninden sonra olması müstesna”** ifadesi, Allah'ın izni dairesinde şefaatin hak olduğunu ispat etmektedir.

Şimdi şefaati inkâr edenlere bazı sorular soralım.

Ey şefaati inkâr edenler! Bakın, ayet-i kerimede “**O’nun izninden sonrası müstesna, şefaate edecek yoktur.**” buyrulurken apaçık bir surette şefaatin hak olduğu beyan edilmiştir. Şefaate vardır ve Allah’ın iznine bağlıdır. Ayetin reddettiği şey, şefaatin varlığı değildir; ayetin reddettiği şey Allah’ın izni olmadan şefaate edilebileceğidir. Ayet, izinsiz şefaati reddeder ve şefaati Allah’ın iznine bağlar.

Şimdi size soruyoruz:

- Sizler bu ayet-i kerimeyi nasıl izah ediyorsunuz?

- Ayet apaçık bir şekilde, şefaatin Allah’ın izniyle var olduğunu söylerken, sizler bu ayete nasıl gözlerinizi kapıyorsunuz?

- Ayetteki **إِلَّا مِنْ بَعْدِ إِذْنِهِ** kaydını görmüyor musunuz?

- Eğer şefaate yoksa, ayetteki **إِلَّا مِنْ بَعْدِ إِذْنِهِ** ne demek?

Buraya bir mana verin de görelim... **إِلَّا مِنْ بَعْدِ إِذْنِهِ** demek, “**Allah’ın izninden sonra şefaate edilir.**” demektir. Zerre miskal Arapça bilen burayı bu şekilde anlar. Bunu siz de biliyorsunuz, lakin sizin amacınız farklı. Amacınız, dinin esaslarını bozmak. İnşallah bu çalışmalarımız, bu amacınıza ulaşmanızı engelleyecek!..

Tabi, bu derslerin yayılması için bizi seyreden kardeşlerimizden de destek bekliyoruz. Bu fitneye hep beraber karşı koyacağız.

Sevgili kardeşlerim, şefaatin hak olduğuna dair **Altıncı Delilimizi** burada sonlandıralım ve şimdi **Kur’an’dan Yedinci Delilimize** geçelim.

Yedinci Delil: Enbiya Suresi 28. Ayet

Şefaatin hak olduğuna dair göstereceğimiz **Yedinci Kur'an Delili**, Enbiya suresinin 28. ayet-i kerimesidir. Bu ayet-i kerimede şöyle buyrulur:

وَلَا يَشْفَعُونَ **أَسْتَغِيثُ بِاللَّهِ ،** **Onlar şefaât edemezler** **إِلَّا لِمَنْ** **ancak o** **kimseye şefaât edebilirler** **ارْتَضَى** **Allah ondan razı oldu.**

Manaya bir daha dikkat kesilelim:

“Onlar, ancak Allah'ın razı olduğu kimseye şefaât edebilirler.”

Şöyle de manalandırabiliriz:

“Onlar, Allah'ın razı olduğu kimseden başkasına şefaât etmezler.”

Şimdi, bu ayet-i kerime üzerinde biraz tahlil yapalım.

Ayet-i kerimenin **başında** **وَلَا يَشْفَعُونَ** **Onlar şefaât edemezler** buyrulmuş. Buradaki **“onlar”**la kastedilen meleklerdir. Zira bu ayette, meleklerin sıfatları anlatılmaktadır. **“Onlar şefaât edemezler.”** hükmünden sonra **إِلَّا لِمَنْ** **ancak o kimse müstesna** denilerek, meleklerin şefaât edemeyecekleri hükmünden bir kısım insanlar müstesna kılınmıştır.

إِلَّا لِمَنْ ifadesinden anlıyoruz ki, bir kısım insanlara şefaât edeceklerdir. Eğer şefaât hak olmasaydı, böyle bir istisna yapılmaz; **“Onlar şefaât edemezler.”** denilerek ayete nokta konulurdu. Ancak nokta konulmamış ve **إِلَّا لِمَنْ** denilerek istisna yapılmıştır.

Peki, bu istisnaya giren kullar kimlerdir? Ayetin devamı bunu beyan eder: **ارْتَضَى** **Allah ondan razı oldu.**

Şimdi ayet-i kerimeye bakarak soralım:

- Melekler kime şefaât edemeyecek? Allah'ın razı olmadığı kimselere.
- Peki, kime şefaât edecek? Allah'ın razı olduğu kimselere.

Bakın, ayetin açık beyanıyla: Allah'ın razı olduklarına şefaât edilecektir. Razı olmayı da şöyle izah edebiliriz:

Mesela, bir kulun günahları sevaplarından çoktur. Bu sebeple cehennemi hak eder. Ancak onun bir sözü veya bir ameli vardır ki, Allah o sözden ve o amelden hoşnut olmuştur. Mesela, zalim bir sultanın karşısında hakkı haykırmıştır. Veya Allah'ın isminin küçümsendiği bir yerde, Allah'ın ismini yüceltmıştır. Ya da elindeki son lokmayı Allah için tasadduk etmiş ve mümin kardeşini kendi nefesine tercih etmiştir. Ve hakeza, bunlar gibi ameller işlemiştir...

Evet, belki bu ameller zatında küçüktür, belki çakıl taşı kadardır ve onun dağ gibi günahlarına mukabele edememiştir. Lakin bu ameller, Allah'ın rahmetini ve rızasını celbetmiştir. İşte Allah Teâlâ, o ameli sebebiyle kulunu affetmeyi murad eder. Bunu murad edince de onun hakkında şefaate izin verir.

Şefaât; meleklerin, peygamberlerin veya salih kulların, o günahkâr kulun affedilmesi için Allah'a yaptıkları duadır. Allah, kulunu affetmeyi murad edince, onun hakkındaki duayı kabul eder. Bu durumda o kula şefaât edilmiş olur.

Görüldüğü gibi, affeden yine Allah'tır; şefaât ise, Allah'ın affına bir vesiledir. Burada şöyle bir soru akla gelebilir:

- Allah önce kulundan razı oluyor, daha sonra şefaât edilmesine izin veriyor. Demek hakikatte affeden Allah'tır. O halde şefaate ne ihtiyaç var? Şefaât olmadan Allah kulunu direkt affetse olmaz mı?

Bu sorunun cevabını, ileride kendi başlığında özel olarak vereceğiz. Bu sebeple bu bahsin kapısını burada açmıyor, ilerideki dersimize havale ediyoruz. İnanın, cevabı öğrendiğinizde, şefaatin ne kadar hikmetli ve hak olduğunu çok daha iyi anlayacaksınız. Cevabı sonraya bırakalım ve şimdi şefaati inkâr edenlere bazı sorular soralım.

Şimdi şefaati inkâr edenlere soruyoruz:

- Ayet-i kerimede apaçık bir şekilde, Allah'ın razı olduğu kimselere şefaât edileceği beyan buyrulurken, sizler nasıl oluyor da şefaati inkâr ediyorsunuz? Nasıl oluyor da bu ayete gözlerinizi kapıyorsunuz?

Bakın, Allah'ın razı olduğı kişilere melekler şefaât edecektir. Melekler şefaât edebiliyorsa; peygamberler, evliyalar, şehitler ve şefaât etmesine izin verilen diğçerleri de şefaât edecektir. **Ve bütün bu şefaâtlçer, ancak ve ancak Allah'ın izni ve rızası dahilinde edilecektir.** Mesele bu kadar açıktır, daha fazla söze ihtiyaç da yoktur.

Sevgili kardeşlerim, şefaâtin hak olduğuna dair **Yedinci Delilimizi** burada sonlandıralım ve şimdi **Kur'an'dan Sekizinci Delilimize** geçelim...

Sekizinci Delil: Zuhruf Suresi 86. Ayet

Şefaatin hak olduğuna dair göstereceğimiz **Sekizinci Kur'an Delili**, Zuhruf suresinin 86. ayet-i kerimesidir. Bu ayet-i kerimede şöyle buyrulur:

Allah'ı bırakıp da ibadet ettikleri şeyler şefaate sahip değildirler **إِلَّا مَنْ** şefaate ancak o kimse sahiptir ki **شَهِدَ بِالْحَقِّ وَهُمْ يَعْلَمُونَ** bilerek hakka şahitlik etti.

Manaya bir daha dikkat kesilelim:

“Allah'ı bırakıp da ibadet ettikleri şeyler -yani putlar- şefaate sahip değildirler. Şefaate ancak, bilerek hakka şahitlik edenler sahiptir.” (Zuhruf, 43/86)

Şimdi, bu ayet-i kerime üzerinde biraz tahlil yapalım.

Ayet-i kerimenin başında **وَلَا يَمْلِكُ الَّذِينَ يَدْعُونَ مِنْ دُونِهِ الشَّفَاعَةَ** Allah'ı bırakıp da ibadet ettikleri şeyler şefaate sahip değildirler, buyrulmuş. Allah'ı bırakıp da ibadet ettikleri şeyler putlardır. Müşrikler, putların kendilerine şefaate edeceklerine inanıyorlardı. Bu ayet-i kerimeyle, onların inancının yanlışlığı ortaya konulmuş ve putların şefaate hakkı olmadığı bildirilmiştir. Daha sonra **إِلَّا مَنْ** **ancak o kimse müstesna** denilerek istisna yapılmıştır. Bu istisnadan anlıyoruz ki, ayetin devamında gelecek olan kimseler şefaate hakkına sahiptirler. *Peki, kimdir onlar?* Ayetin devamı bunu beyan eder: **شَهِدَ بِالْحَقِّ وَهُمْ يَعْلَمُونَ** **bilerek hakka şahitlik edenler.** Hakka şahitlikten murad, Allah'tan başka ilâh olmadığına şahitliktir. Bilerek bu şahitliği yapanlar da başta melekler, peygamberler ve derecelerine göre salih kullardır.

Bakın, ayetin açık beyanıla: Bilerek hakka şahitlik edenler şefaate yetkisine sahip olacaklardır. Bu manaya kendi yorumumuzu falan da katmıyoruz. Ayetin kelime manası bu. Hangi tefsire ya da meale baksanız, bu manayı bulursunuz. O halde şimdi, şefaati inkâr edenlere bazı sorular soralım:

Ayet-i kerimede, “Allah’ı bırakıp da ibadet ettikleri şeyler -yani putlar- şefaate sahip değildirler. Şefaate ancak, bilerek hakka şahitlik edenler sahiptir.” buyrulmuştur. Demek şefaât, haktır ve hakka şahitlik edenlere mahsustur.

Şimdi şefaati **inkâr edenlere soruyoruz:**

- Sizler bu ayet-i kerimeye nasıl mana veriyorsunuz? Yoksa biz ayet-i kerimeye yanlış mı mana veriyoruz?

- Ayet apaçık bir şekilde şefaât hakkını, bilerek hakka şahitlik edenlere tahsis ederken, sizler nasıl oluyor da şefaati inkâr ediyorsunuz?

Bakın, şefaati inkâr etmek, ayeti inkâr etmektir. Ayeti inkâr eden de küfre girer. Küfre girmek için, tek bir ayeti inkâr etmek kâfidir. Şefaât, Kur’an’ın ayetleriyle sabittir. Bunu inkâr, ayetleri inkârdır. Artık bundan sonrasını, şefaati inkâr edenler düşünsün!..

Sevgili kardeşlerim, şefaatin hak olduğuna dair **Sekizinci Delilimizi** burada sonlandıralım ve şimdi **Kur’an’dan Dokuzuncu Delilimize** geçelim.

Dokuzuncu Delil: Şefaati Kur'an Emretmektedir

Eserimizin bu **Dokuzuncu bölümünde**, birçok Kur'an ayetini şefaate delil yapacağız. Ancak ilk önce şefaatin manasını bir daha hatırlayalım.

Şefaât: Salih bir kulun, günahkâr bir kulun affı için Allah'a dua etmesidir. Eğer duası kabul olursa, "**Falan kul, falan kula şefaât etti.**" denilir.

Bunun manası, onun duası hürmetine Allah onu affetti ve cehennemden halas etti, demektir. Eğer duası kabul olmazsa, "**Falanca şefaât etmek istedi, ancak isteği kabul olmadı.**" denilir. Her şefaât talebi kabul olacak diye bir şey de yok. Allah isterse kabul eder, isterse reddeder.

Sözün özü, **şefaât**, salih bir kulun, günahkâr bir kul için Allah'tan af dilemesidir. Şefaatin başka bir manası yoktur.

O halde şimdi soruyoruz:

- Bir kulun, başka bir kul için af dilemesi hususunda Kur'an ne diyor?
Bu caiz midir, değil midir?

Eğer bu caizse, şefaât de caiz olmalıdır. Çünkü şefaât, bir kul için af dilemekten başka bir şey değildir. Şimdi Kur'an'ın kapısını çalalım ve cevabımızı Kur'an'da arayalım.

Mü'min suresi 7. ayet-i kerimede meleklerden bahisle şöyle buyrulur:

أَسْتَعِذْ بِاللَّهِ ، الَّذِينَ يَحْمِلُونَ الْعَرْشَ وَمَنْ حَوْلَهُ Arşı taşıyanlar ve onun etrafındakiler يُسَبِّحُونَ بِحَمْدِ رَبِّهِمْ Rablerinin hamdiyle tesbih ederler وَيَسْتَغْفِرُونَ لِلَّذِينَ آمَنُوا ve O'na iman ederler وَيُؤْمِنُونَ بِهِ ve iman edenler için af dilerler.

Ne yaparlarmış dikkat kesilin, **iman edenler için af dilerlermiş.** Peki, bunu nasıl bir duayla yapıyorlar? Ayetin devamı bunu beyan ediyor, onlar şöyle diyorlar:

رَبَّنَا وَسِعْتَ كُلَّ شَيْءٍ رَّحْمَةً وَعِلْمًا Ey Rabbimiz! Rahmet ve ilminle her şeyi kuşattın فَاعْفِرْ لِلَّذِينَ تَابُوا وَاتَّبَعُوا سَبِيلَكَ tövbe eden ve yoluna uyan kullarını bağışla, وَقِهِمْ عَذَابَ الْجَحِيمِ ve onları ateşin azabından koru.

Melekler nasıl dua ediyorlarmış işittiniz mi, diyorlarmış ki: **Ey Rabbimiz! Tövbe eden ve yoluna uyan kullarını bağışla ve onları ateşin azabından koru.**

Şimdi biz şefaati **inkâr edenlere soruyoruz:**

- *Melekler bu dünyada müminlerin affı için dua ediyor, siz bunu Kur'an'da okuyorsunuz. Peki, meleklerin ahiretteki şefaatlerini niçin inkâr ediyorsunuz?*

Bizler, “**Melekler şefaât edecek.**” derken, meleklerin müminlerin affı için Allah'a yalvaracağını ve dua edeceğini kastediyoruz. Bakın, melekler bunu zaten yapıyor. Ve onlara böyle dua etmesini de Rabbimiz ilham etmiş ve öğretmiş.

- **Eğer onların duasının affımızda bir rolü olmasaydı, onlar dua eder miydi? Rabbimiz onlara böyle dua etmesini öğretir miydi?**

Şefaati **inkâr edenlere yine soruyorum:**

- *Aklınızın almadığı yer neresi?*

- *Meleklerin bu dünyada affımız için dua etmesiyle, ahirette dua etmesi arasında bir fark var mı?*

Hiçbir fark yok! Ve bu şefaatin ta kendisidir.

O halde eğer siz şefaati inkâr edecekseniz, önce Mü'min suresinin 7. ayetini inkâr edin. Çünkü bu ayet, meleklerin bu dünyada dahi şefaât ettiklerini beyan buyurmaktadır. Cenab-ı Mevla, onların şefaatini hakkımızda kabul buyursun...

Şimdi de başka bir ayete bakalım.

Muhammed suresi 19. ayet-i kerimede Peygamber Efendimiz (asm)'a şöyle emredilir:

وَاسْتَغْفِرْ لِدِينِكَ وَلِلْمُؤْمِنِينَ وَالْمُؤْمِنَاتِ Hem kendi günahın için hem de mümin erkekler ve mümin kadınlar için Allah'tan af dile!

Şimdi şefaati inkâr edenlere soruyoruz:

Ayet-i celilede Peygamber Efendimiz (asm)'a, mümin erkekler ve mümin kadınların affı için dua etmesi emredilmiştir.

- Eğer Peygamberimiz (asm)'in, müminler için af dilemesinin bir faydası olmayacaksa bu ayetin manası nedir?

- Eğer Peygamberimiz (asm)'in af dilemesini Allah kabul etmeyecekse, niçin bu emri vermiştir?

Bakın, şefaati dünyada bile var. Çünkü şefaati, bir kulun affı için Allah'a dua etmektir. Peygamberimiz (asm), Allah'ın emriyle bu duayla mükellef kılınmıştır. Bakın, eğer şefaati kabul etmezseniz -hâşâ- bu emrin manasız ve faydasız bir emir olduğunu kabul etmek zorunda kalırsınız? Öyle ya, eğer Peygamberimiz (asm)'in bizim için af dilemesinin bir manası yoksa ne diye affımız için dua etmesi emrediliyor?

Şefaati inkâr edenlerin kör gözlerine, bu ayet-i kerimeyi sokuyoruz. Sadece bu ayeti de değil, Kur'an'ın birçok yerinde Peygamberimize (asm) bizim için af dilemesi emredilmiştir. Bu ayetlerin tamamını onların kör gözüne sokuyoruz. Mesela, Mumtehine suresi 12. ayette şöyle buyrulur:

وَاسْتَغْفِرْ لَهُنَّ اللَّهُ)Biat etmek için sana gelen) kadınlar için Allah'tan af dile.

Âl-i İmran suresi 159. ayette şöyle buyrulur:

وَاسْتَغْفِرْ لَهُمْ Ve onlar için af dile.

Nisa suresi 64. ayette şöyle buyrulur:

وَاسْتَغْفِرَ لَهُمُ الرَّسُولُ Resul de onlar için af dilerse...

Bütün bu ayetlerden anlaşılıyor ki, Peygamberimiz (asm)'in bizim için af dilemesini Allah emretmiştir. İşte bu af dileği, şefaattir. Allah bu dileği kabul ederse, Peygamberimiz (asm) bize şefaati etmiş olur. Kabul etmezse, hakkımızdaki şefaati dileği reddedilmiş olur. Dua ve niyaz

Peygamberimiz (asm)’den, af ise Allah’tandır.

Şimdi şefaati **inkâr edenler bizi iyi dinlesin:**

Bir başkasının günahı için af istemek, aslında şefaât talep etmek demektir. Buna göre Allah Teala Resulüne, müminler için şefaât talep etmesini emretmektedir. Bakın, şefaât talep etmesini Allah emrediyor. Hani Peygamberimiz (asm)’in şefaati yoktu?

Eğer Allah, Peygamberimiz (asm)’in şefaâtini kabul etmeyecek olsaydı, ona affımız için dua etmesini emreder miydi? Unutmayın, Allah vermek istemeseydi, istemek vermezdi. Madem istemek vermiş, o halde vermek istiyor.

Şimdi de Kur’anda diğer peygamberlerin af dilemelerini, yani şefaât talep etmelerini görelim.

Meryem suresi 47. ayette şöyle buyrulur:

قَالَ سَلَامٌ عَلَيْكَ سَأَسْتَغْفِرُ لَكَ رَبِّي Hz. İbrahim babası için şöyle der: Selam üzerine olsun. Senin için Rabbimden af dileyeceğim.

Bakın, Hz. İbrahim babası için şefaât talep etmektedir. Ancak babası kâfir olduğu için, Allah Teala Hz. İbrahim’in bu şefaât talebini reddetmiştir.

Yusuf suresi 98. ayette şöyle buyrulur:

قَالَ سَوْفَ أَسْتَغْفِرُ لَكُمْ رَبِّي Hz. Yakup evlatlarına şöyle der: Sizler için Rabbimden af dileyeceğim.

Bakın, Hz. Yakup da evlatları için şefaât talep etmektedir. Merak ediyorum, şefaati inkâr edenler bu ayetleri görmüyorlar mı? Birçok peygamber daha bu dünyada iken şefaât etmek istemişler.

- Bu dünyada caiz olan bir şey, ahirette niçin caiz olmasın?

Hatta sadece melekler ve peygamberler de değil; sade müminler bile, mümin kardeşlerinin affı için dua etmişler, yani müminlerin affı için şefaâtçi olmak istemişlerdir. Mesela **Haşr suresi 10. ayette şöyle buyrulur:**

رَبَّنَا اغْفِرْ لَنَا وَلِإِخْوَانِنَا الَّذِينَ سَبَقُونَا بِالْإِيمَانِ Ey Rabbimiz! Bizi ve imanla bizden önce geçen kardeşlerimizi bağışla.

İbrahim suresi 41. Ayette şöyle buyrulur:

رَبَّنَا اغْفِرْ لِي وَلِوَالِدَيَّ وَلِلْمُؤْمِنِينَ يَوْمَ يَقُومُ الْحِسَابُ Ey Rabbimiz! Hesabın
olacağı günde, beni, ana-babamı ve bütün müminleri bağışla.

Bakın ayetlerin beyanıyla, müminler birbirinin affı için daha bu dünyada iken dua ediyor

Şimdi şefaati inkâr edenlere soralım:

- Müminin mümine bu kadar duasını Kur’anda gördükten sonra, hâlâ müminin mümine duası demek olan şefaati inkâr edecek misiniz?

- Bu dünyada meleklerle, peygamberlere ve salih kullara, günahkâr müminlerin affı için dua ettiren Rabbimiz, bu duayı ahirette niçin yaptırmasın?

- Mümin hakkında yapılan duanın bir kıymeti olmasaydı, Allah Teala meleklerle ve peygamberlere affımız için dua etmelerini emreder miydi?

Ben size daha ne diyeyim, eserimizin başından bu ana kadar anlatıyoruz. Buraya kadar Kur'an'dan dokuz ayet-i kerimeyi şefaatin hakkı olduğuna delil gösterdik.

- Kur'an'ın bu ayetleri hâlâ gözünüzü açmadı mı, gönlünüze girmedi mi?

Eğer hâlâ **“Yok, dediğim dedik.”** diyorsanız, biz de size şöyle bir teklifte bulunalım: Biz **“Şefaât haktır.”** diyoruz; siz de **“Şefaât yoktur.”** diyorsunuz. Faraza, biz Kur’an’dan ayetler gösteriyoruz, siz de başka ayetler gösteriyorsunuz. Aramızdaki çekişme devam ediyor. Böyle bir durumda yapmamız gerekeni Nisa suresi 59. ayet bize şöyle emreder:

فَرُدُّوهُ إِلَى اللَّهِ وَالرَّسُولِ Eğer bir şeyde çekişirseniz فَاِنْ تَنَازَعْتُمْ فِي شَيْءٍ onu Allah'a ve Resulüne götürün.

İlk önce Allah'a, yani Kur'an'a götürün... Biz davamızı Kur'an'a götürdük, ama hâlâ çekişiyoruz. O halde şimdi yapmamız gereken şey, davamızı Resûle, yani Peygamberimiz (asm)'in hadislerine götürmektir.

إِنْ كُنْتُمْ تُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ Eğer Allah'a ve ahiret gününe iman ediyorsanız, böyle yaparsınız. **ذَلِكَ خَيْرٌ وَأَحْسَنُ تَأْوِيلًا** Bu daha hayırlı ve netice bakımından daha güzeldir.

Şimdi biz bu ayetin hükmüyle amel edecek ve davamızı Peygamber Efendimize (asm) götüreceğiz. Bakalım şefaât hakkında Peygamberimiz ne diyor?.. Bir sonraki bölümde Peygamberimiz (asm)'in şefaât hakkındaki hadis-i şeriflerini inceleyeceğiz.

ŞEFAAT HAKKINDAKİ HADİS-İ ŞERİFLER

Sevgili kardeşlerim, eserimizin bu bölümüne kadar şefaati, Kur'an'dan dokuz ayetle ispat ettik. Bu bölümde ise şefaati hadis-i şeriflerle ispat edeceğiz.

Nakledeceğimiz **ilk hadis-i şerifi** Enes b. Malik Hazretleri rivayet etmiştir. Peygamber Efendimiz (asm) şöyle buyurmuştur:

لِأَهْلِ الْكِبَائِرِ مِنْ أُمَّتِي شَفَاعَتِي Benim şefaetim **ümmetimden büyük günah sahipleri içindir.** (Tirmizi, Kıyame: 11; İbni Mâce, Zühd: 26; Ahmed İ. Hanbel, 3/113)

Bu hadisi, hadis imamlarının güneşlerinden olan İmam Tirmizi, İbni Mâce ve Ahmed İbni Hanbel Hazretleri nakletmiştir. Onların ittifak ettiği bir hadis hakkında, artık bu sahih midir, değil midir diye herhalde düşünülmez.

İkinci hadisimizi Zeyd b. Erkam Hazretleri nakletmiştir. Efendimiz (asm) şöyle buyurmuştur:

فَمَنْ شَفَاعَتِي يَوْمَ الْقِيَامَةِ حَقٌّ Kıyamet günündeki şefaetim haktır. **فَمَنْ لَمْ يَكُنْ مِنْ أَهْلِهَا** Kim şefaatime inanmazsa **لَمْ يُؤْمِنْ بِهَا** onun ehlinde olmayacaktır. Yani şefaatime inanmayan ona kavuşamayacaktır. (El-Mutteki, Kenzü'l-Umman: 14/399)

Bakın, Peygamber Efendimiz (asm) ta o günden, şefaatine inanmayanların olacağını haber vermiş, tam da haber verdiği gibi çıkmış. Peki, inanmayanın zararı kime?.. Kendisine... İnanmamakla Efendimiz (asm)'in şefaatinden mahrum oluyor, kendi nefesine zulmediyor. Yoksa inansa da inanmasa da şefaet haktır.

Üçüncü hadisimizi Osman İbni Affan Hazretleri nakletmiştir. Efendimiz (asm) şöyle buyurmuştur:

يُشْفَعُ يَوْمَ الْقِيَامَةِ ثَلَاثُ Kıyamet gününde üç zümre şefaet edecek **تِر. الْأَنْبِيَاءُ** Peygamberler **ثُمَّ الْعُلَمَاءُ** sonra alimler **ثُمَّ الشُّهَدَاءُ** sonra da **الشَّهِتِلَر.** (İbni Mâce, Zühd:1443/2 ,37)

Bakın, Efendimiz (asm) üç grup insanın şefaât edeceğini beyan buyurmuş. Peygamberler, alimler ve şehitler. Şimdi Peygamberimiz, “Şefaât haktır ve bu zümreler şefaât edecektir.” diyor. Bir kısım insanlar da “Yok, şefaât etmeyecekler, şefaât yoktur.” diyor. *Kimin sözünü tercih edeceğiz?* Peygamberimiz (asm)’in sözünü mü, yoksa peygamber sözünü kabul etmeyen bu cahillerin sözünü mü? Elhamdülillah bizler Peygamberimiz (asm)’in sözünü tercih ediyoruz.

Dördüncü hadisimizde, Peygamberimiz (asm) şöyle buyurmuştur:

عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ ، لِكُلِّ نَبِيٍّ دَعْوَةٌ مُسْتَجَابَةٌ Her peygamberin müstecab -yani Allah’ın kabul edeceği- bir duası vardır. **فَتَعَجَّلْ كُلُّ نَبِيٍّ دَعْوَتَهُ** Her peygamber o duayı yapmada acele etti. **وَإِنِّي اخْتَبَأْتُ دَعْوَتِي شَفَاعَةً أُمَّتِي** Ben ise bu duamı, kıyamet gününde ümmetime şefaât olarak kullanmak üzere sakladım. **فَإِنِّي نَائِلَةٌ إِنْ شَاءَ اللَّهُ مِنْ مَاتَ مِنْ أُمَّتِي** Allah’ın izniyle şefaâtime, ümmetimden Allah’a hiçbir şeyi şirk koşmadan ölenler nail olacaktır. [Buhari, Daavat 1, Tevhid 31; Müslim, İman 334, (198); Muvatta, Kur’an 26, (1, 212); Tirmizi, Daavat 141, (3597)]

Bakın, Peygamber Efendimiz (asm) müstecab duasını ahirete sakladığını ve bunu ümmetine şefaât olarak kullanacağını bildiriyor. Buna karşı *Mustafa İslamoğlu, Mehmet Okuyan, Abdülaziz Bayındır ve diğerleri*: “Yok kullanamazsın, şefaât edemezsin.” diyor. Şimdi ne yapacağız?.. Peygamberimiz (asm)’in sözüne mi itimat edeceğiz, bunların sözüne mi?..

Ve bakın, Peygamberimiz (asm)’in bu sözünü İmam Buhari, İmam Müslim ve İmam Tirmizi nakletmiş. Yani bu söz, Kur’an’dan sonra en sağlam kaynaklarda geçiyor. Eğer şefaât yoktur dersiniz, bu imamları da yalanlamış olursunuz. Şimdi soruyorum:

- İmam Buhari’ye, İmam Müslim’e, İmam Tirmizi’ye iftira atan, onlara yalancı diyen ahirette iflah olur mu?

Peygamber Efendimiz (asm)’in şefaâtle ilgili daha birçok hadis-i şerifleri vardır. Şimdi bu hadislerden bir kısmını, sözü kısa tutmak adına mealıyla nakledeceğiz...

Hız. Ali'den rivayet edilen bir hadis-i şerifte Peygamberimiz (asm) şöyle buyurmuştur:

“Her kim Kur'an okur ve ezberlerse, Allah onu cennete sokar. Ehinden cehennemlik olan on kişiye şefa'at etmesi için ona yetki verir.” (İbni Mâce, Mukaddeme, 212; Tirmizi, Kur'an, 2830; Müsned-i Ahmet, 1203)

Cabir İbni Abdullah Hazretlerinden rivayet edilen hadis-i şerifte Peygamberimiz (asm) şöyle buyurmuştur:

“Her kim ezanı işittiği zaman şu duayı yaparsa, kıyamet günü şefa'atim ona helal olmuştur...” (Buhari, Ezan, 579; Nesei, Ezan, 673; Tirmizi, Salât, 195; Ebu Davut, Salât, 445; İbn Mâce, Ezan 714)

Ebu Hureyre Hazretleri şöyle demiştir: “Ey Allah'ın Resulü! Kıyamet gününde senin şefa'atine en ziyade kim mazhar olacak?” Resulullah (asm) şöyle buyurdu:

“Ya Eba Hureyre, hadise düşkünlüğünden dolayı, senden önce bunu kimsenin sormayacağını tahmin ediyordum. Kıyamet günü şefa'atime en çok nail olacak kimse, kalbinden veya içinden ihlâsla ‘Lâ ilâhe illallah.’ diyendir.” (Buhari, İlim, 97)

Yine Ebu Hureyre Hazretleri şöyle demiştir: Peygamberimiz (asm) bir sohbetinde, “Rabbinin seni, makâm-ı mahmûda göndereceğini umabilirsin.” ayetini okuduğunda, makam-ı mahmûdun ne olduğu ona soruldu. Peygamberimiz: “O şefaattir.” cevabını verdi. (Tirmizi, 3062; Müsned-i Ahmed, 9307, 9358, 9810, 10419)

Ubeyd İbni Ka'b'ın babasından rivayetine göre, Peygamberimiz (asm) şöyle buyurdu:

“Kıyamet günü olunca ben, peygamberlerin imamı, hatibi ve şefa'atlerin sahibi olurum. Bununla beraber övünmem.” (İbni Mâce, Zühd, 4305; Tirmizi, Menâkıb, 3546)

Cabir İbni Abdullah Hazretlerinden rivayete göre, Peygamberimiz (asm) şöyle buyurmuştur:

“Bana, benden önce kimseye verilmeyen beş şey verilmiştir. Bir aylık yola kadar düşmanlarıma korku salmak ile yardım olundum. Yeryüzü bana temiz olarak mescit kılındı. Onun için ümmetinden namaz vaktine erişen her kimse namazını kılsın. Ganimetler bana helal kılındı. Hâlbuki benden önce kimseye helal kılınmamıştı. Bana şefaât verildi ve her peygamber kendi kavmine gönderilirken ben bütün insanlara gönderildim. (Buhari, Teyemmüm, 323; Müslim, Mesacid, 810; Nesai, Güsl, 429; Mesacid, 728)

İbni Ömer Hazretlerinden rivayete göre, Peygamberimiz (asm) şöyle buyurmuştur:

“Kim Medine’de ölmeye güç yetirirse orada ölsün. Zira ben orada ölenlere şefaât ederim.” (Tirmizi, Menâkıb, 3852; İbn Mâce, Menasik, 3103; Müsned-i Ahmed, 5180, 5555)

Ebu Said el-Hudri Hazretlerinden rivayete göre, Peygamberimiz (asm) şöyle buyurmuştur:

Resulullah’ın yanında Ebu Talib’in adı geçmiş, bunun üzerine:

“Umulur ki kıyamet gününde benim şefaâtım ona bir fayda verir de cehennemden sığ yerine konur, topuklarına kadar erişir, ondan beyni kaynar.” demiştir. (Müslim, İman, 310; Buhari, Menâkıb, 3596; Müsned-i Ahmet, 10636, 11044, 11094)

Enes İbni Malik Hazretlerinden rivayete göre, Peygamberimiz (asm) şöyle buyurmuştur:

“Cennette ilk şefaât eden ben olacağım ve yine ben peygamberlerden en çok tabisi olanım.” (Müslim, İman, 289, 290, 291; Müsned-i Ahmed, 11969; Darimi, Mukaddeme, 51)

Enes İbni Malik Hazretleri der ki: “Resulullah’tan şefaâtini istedim.” Dedi ki: **“Evet, ederim.”** Ben dedim ki: **“Nerede isteyeyim?”** Dedi ki: **“Beni talep edeceğin ilk yerde, yani sıratıta iste.”** Peki ya seni orada bulamazsam? **“O zaman Mizan’da ara.”** Ya orada da bulamazsam? **“Havzın yanında ara.”** (Tirmizi, Kıyame, 2357; Müsned-i Ahmed, 12360)

Sevgili kardeşlerim, şefaât konusunda daha başka hadisler de var. Sözü daha fazla uzatmamak için bu kadarıyla yetiniyoruz. Daha fazlasını bulmak isteyenler, hadis kitaplarının ilgili bölümüne müracaat edebilirler.

Netice olarak deriz ki:

Baştan buraya kadar zikrettiğimiz **dokuz ayetin** ve bu derste **naklettiğimiz hadis-i şeriflerin** beyanıyla şefaât haktır ve gerçektir. Allah'ın dilediği kullar, Allah'ın izni ve rızası dairesinde şefaât edeceklerdir. Kur'an'da şefaatin olmadığını bildiren bütün ayetler; kâfirler, müşrikler ve Allah'ın razı olmadığı kullar hakkındadır. Bu kullar hakkında, bütün insanlar ve cinler bir araya da gelse şefaatleri onlara fayda vermeyecektir. Demek şefaât, Allah'ın razı olmadığı kullar hakkında asla mümkün olmayıp, izni ve rızası dairesinde meydana gelecektir.

Bununla birlikte, kıyamet hengâmında öyle dehşetli haller vukua gelecektir ki, bu makamlarda peygamberler bile sadece kendilerini düşünecekler; **“Allah'ım bana selamet ver, Allah'ım bana selamet ver.”** diyerek kaçışacaklardır. İşte şefaatin olmadığını beyan eden ayetlerin bir kısmı da bu dehşetli halleri anlatmaktadır.

Eserimizin bu anına kadar şefaati ispatla meşgul olduk. Bundan sonraki kısımda ise, şefaati inkâr edenlerin sözlerine cevap vereceğiz.

ŞEFAATİ İNKÂR EDENLERİN SORULARINA CEVAPLAR

On Birinci Bölüm: Birinci Soru-Cevap

Sevgili kardeşlerim, eserimizin bu bölümüne kadar şefaati, Kur'an'dan dokuz ayetle ve hadis-i şeriflerle ispat ettik. **Bu bölümde ise, şefaati inkâr edenlerin sözlerine cevap vereceğiz.** Cevap vereceğimiz ilk sözleri şöyle. **Onlar diyorlar ki:**

- Müddessir suresi 48. ayette: **“Artık şefaati edicilerin şefaati onlara fayda vermez.”** buyrulmuş. *Bu ayet-i kerime şefaatin fayda vermediğini ispat etmektedir, o halde şefaati yoktur.*

Onlar böyle diyorlar, biz de onlara diyoruz ki: Bu ayet-i kerime kimler hakkında inmiş, kimlerden bahsediyor? Şu ayetin bir de öncesini okusanız. Hani adama demişler ya: **“Niçin namaz kılmıyorsun?”** O da demiş: **“Kur'an'da namaza yaklaşmayın, buyrulmuş. Ondan kılmıyorum.”** Ona demişler: **“Devamını okusana!”** O demiş: **“Devamını bilmiyorum.”** Devamını okumaz, çünkü devamında **“sarhoşken”** ibaresi var.

Aynen bunun gibi, şefaati inkâr edenler diyorlar ki: Müddessir suresi 48. ayette: **“Artık şefaati edicilerin şefaati onlara fayda vermez.”** buyrulmuş. Demek şefaati yoktur. Biz de onlara diyoruz ki: **“Şu ayetin bir de önünü okuyun! Bakalım bu ayet kimlerden bahsediyor.”**

Siz madem, ayetin önünü okumuyorsunuz ya da okumak istemiyorsunuz, o halde biz okuyalım, bakın ayet-i kerime kimlerden bahsediyor. Ayetin evvelinde, cennetliklerle cehennemlikler arasında bir konuşma geçer. Cennet ehli, cehennem ehline sorar:

مَا سَلَكَكُمْ فِي سَقَرٍ Sizi cehenneme ne soktu? Cehennem ehli bu soruya cevaben der ki:

وَكُنَّا نَكْذِبُ يَوْمَ الدِّينِ حَتَّى آتَانَا الْيَقِينُ Ölüm bize gelinceye kadar bizler ahiret gününü yalanlıyorduk.

Onların bu cevabı üzerine Rabbimiz de şöyle der:

فَمَا تَنْفَعُهُمْ شَفَاعَةُ الشَّافِعِينَ Artık şefaati edicilerin şefaati onlara fayda vermez.

Gördünüz mü ayet-i kerime kimler hakkında inmiş ve kimlerden bahsediyor?.. Ayet-i kerime, ahiret gününü yalanlayanlar, yani kâfirler hakkında inmiş. Ayetteki zamir, ahiret gününü yalanlayanlara racidir.

Ey ayetin önünü saklayan zalimler, sizlere soruyorum:

- Kâfirler hakkında inen bu ayetin, Müslümanlarla ne ilgisi var?

Aslında bu ayet, şefaatin varlığına delildir. Çünkü **“Şefaati edicilerin şefaati onlara fayda vermez.”** demek, şefaati edicilerin var olduğunu ispat etmektedir. Demek ortada şefaati ediciler vardır ki, onlardan bahsedilmiş. Eğer şefaati ediciler olmasaydı, onlardan bahis yersiz olurdu. Kur’anda ise yersiz bir tek harf bile yoktur. O halde ayetin manası şudur:

“Ey kâfirler! Siz öyle kötü bir durumdasınız ki, herkese faydası olan şefaatin bile size faydası yoktur. Küfrünüz sebebiyle şefaati edicilerin şefaatinde mahrumsunuz.”

İşte ayet bu manaya gelmektedir. Bu şuna benzer: Kanserle yakalanmış ve hayatından ümit kesilmiş birisine işaret ederek, **“Doktorlar buna fayda vermez.”** desek, bu sözde doktorları reddetmek değil, hastalığın şiddetini beyan etmek ve artık bu hastaya doktorların bile fayda veremeyeceğini kabul etmek vardır. Yani artık hastadan ümit kesilmiştir ve hiçbir doktor onu iyileştiremez. Bu sözün manası budur.

“Şefaati edicilerin şefaati onlara fayda vermez.” demek de böyledir. Bu beyanda şefaati ediciler reddedilmemiş; kâfirlerin ahireti inkâr etmelerinden dolayı, şefaati edicilerin şefaatinde mahrum kalacakları beyan edilmiştir. Zaten bizler, kâfirlere ve Cenab-ı Hakk’ın razı olmadığı kullara şefaati edilemeyeceği hususunda hemfikiriz. Bu ayette zikredilen kullar da bu zümreye dahil olan kullardır.

Netice olarak, bu ayet-i kerime şefaatin yokluğuna değil, bilakis varlığına delildir. Zira şefaât ediciler vardır ki ayette onlardan bahsedilmiş. Eğer bu zümre hakikatte olmasaydı, elbette onlardan bahsedilmezdi. O halde bizler bu ayet-i kerimeyi, şefaatin varlığına dair naklettiğimiz dokuz ayete ilave ediyor ve bu ayeti şefaatin varlığına delil yapıyoruz.

Gördüğünüz gibi, şefaati inkâr edenlerin delilleri bu kadar zayıf. Ayetin önüne arkasına bakmadan konuşuyorlar. Eee, hafız değiller!.. Ama biz onları inşallah hafız yapacağız. Bu bölümü burada tamamlayalım ve şimdi onların İkinci sözlerini tahlil edelim.

On İkinci Bölüm: İkinci Soru-Cevap

Sevgili kardeşlerim, şefaati inkâr edenlerin sözde delillerine cevap vermeye devam ediyoruz. Cevap vereceğimiz ikinci delilleri şöyle.

Onlar diyorlar ki:

- *Zümer suresi 44. ayette: “Bütün şefaati Allah’ındır.” buyrulmuştur. Demek şefaatin hepsi Allah’ındır ve Allah’tan başka kimse şefaate sahip değildir. Dolayısıyla bu ayet-i kerime şefaatin olmadığını ispat etmektedir.*

İşte onlar böyle diyorlar. Onlara göre bu ayet, şefaatin tamamının Allah’a ait olduğunu bildirmekte ve diğer şefaati edicilerin varlığını reddetmektedir.

Acaba mesele onların dediği gibi mi? Bir şeyin tamamının Allah’a ait olması, başkasının ona sahip olamamasını mı gerektiriyor? Eğer böyle düşünüyorlarsa bizim şu sorumuza cevap versinler.

Nisa suresi 139. ayette: “**Bütün izzet Allah’a aittir.**” buyrulmuştur. Sorumuz şu:

- *Bütün izzetin Allah’a ait olması, başkasının izzet sahibi olmasına engel mi? Yani siz diyebilir misin ki: “Bütün izzet Allah’ındır. O halde peygamberler ve müminler izzetsizdir.” Bütün izzetin Allah’a ait olduğunu bildiren ayetten bu neticeyi mi çıkarıyorsunuz?*

Eğer bu neticeyi çıkarıyorsanız **Münafıkun suresi 8. ayet** sizi tekzip eder. Çünkü bu ayette şöyle buyrulmuştur:

“İzzet Allah’a, Resulüne ve müminlere mahsustur.”

Bakın, Nisa suresi 139. ayette bütün izzetin Allah’a ait olduğundan bahsedilirken, Münafıkun suresi 8. ayette Resulünün ve müminlerin de izzet sahibi olmasından bahsedilmiştir. Demek izzetin Allah’a ait olması, Peygamberimiz (asm)’in ve müminlerin o izzetten mahrum olması neticesini vermemiştir.

Birbirine zıt gibi görünen bu iki ayetin vech-i tevfiği şudur:

İzzet tamamıyla Cenab-ı Hakk'a aittir. Peygamberimiz (asm)'in ve müminlerin izzeti ise, Allah'ın onlara izzet vermesi ve aziz kılması iledir. Cenab-ı Hakk'ın izzeti zatî iken, diğerlerinin ki zatî değildir. Neticede, Peygamberimiz (asm)'in ve müminlerin izzet sahibi olması, bütün izzetin Allah'a ait olması hakikatine zıt değildir.

Şefaatte de durum aynıdır. **Bütün şefaatin Allah'a mahsus olması, başka kimsenin şefaate malik olmayacağı manasına gelmez.** Bunun manası şudur: Bütün şefaattir Allah'a aittir; diğerlerinin şefaate sahip olması ise, Allah'ın onlara bu yetkiyi vermesiyledir. Demek diğerleri, Allah'ın vermesiyle şefaate sahip olmuşlardır, şefaattir onların zati malı değildir.

Bu şuna benzer: Bizden başka kimsenin parası olmasa ve biz bu paradan bazı insanları istifade ettirsek, bu durumda desek ki: **“Bütün para bize aittir.”** Bu söz, bizim parayı kimseye vermeyeceğimize değil; başkalarında bulunan paraların da aslında bize ait olduğunu ve bizim vermemizle onların buna malik olduklarını beyan içindir.

“Bütün şefaattir Allah'ındır.” demek de aynen bunun gibidir. Yani kim şefaate yetkili kılındıysa, Allah'ın izniyle olmuştur ve ancak Allah'ın izin verdiği kişiye şefaattir edebilecektir.

Dilerseniz bir örnek daha verelim:

Kur'an'da birçok yerde bütün mülkün Allah'a ait olduğundan bahsedilmektedir. Şimdi, bütün mülkün Allah'a ait olması, bizlerin mülk sahibi olmasına engel mi? Elbette değil. **Bizler de Allah'ın vermesiyle mülk sahibi olmuşuz.** Evet, mülkün hakiki sahibi Allah'tır. Bizlerin malikiyeti ise, Allah'ın vermesiyledir. Hakikatte biz de sahip olduklarımız da Allah'ındır. Lakin Allah mülkünden bir kısmını bizlere vermiş ve bizleri mülk sahibi yapmıştır.

İşte şefaatin hepsinin Allah'a ait olması da böyledir. Bu aitlik, başkasının şefaattir edemeyeceği manasına gelmez. Bunun manası şudur:

Bütün şefaât Allah'ındır. Kimse kendinden şefaate sahip değildir. Ancak Allah'ın yetki vermesiyle buna sahip olur. Ve ancak izin verdiği kişi de bunu kullanır.

Sevgili kardeşlerim, gördüğünüz gibi, şefaati inkâr edenlerin gösterdikleri İkinci Delil ne kadar zayıf ve ne kadar mantıksız. Bununla ancak Kur'an'ı bilmeyenleri aldatabilirler. Kur'an'ı bilenler onlara şöyle der:

Bütün şefaatin Allah'a ait olmasından, kulların hiçbir şefaate sahip olamayacağını mı çıkarıyorsunuz. O halde bütün izzetin Allah'a ait olmasından da meleklerin, peygamberlerin ve bütün müminlerin izzetsiz olduğunu çıkarmalısınız! Bunu yapıyor musunuz?

Yine bütün mülkün Allah'a ait olmasından, kimsenin mülke sahip olamayacağını manasını mı çıkarıyorsunuz? **“Bütün mülk Allah'a aittir.”** ayetinden bunu mu anlıyorsunuz?

İşte onlara böyle sorulduğunda, donup kalırlar ve tek bir kelime söyleyemezler. Daha Kur'an'da bunlar gibi çok ayet var. Meseleyi uzatmamak için burada kesiyoruz, herhalde meramımız anlaşılmıştır. Konuyu burada noktalayalım ve şimdi şefaati inkâr edenlerin **Üçüncü Delillerini** tahlil edelim.

On Üçüncü Bölüm: Üçüncü Soru-Cevap

Sevgili kardeşlerim, şefaati inkâr edenlerin sözde delillerine cevap vermeye devam ediyoruz. Cevap vereceğimiz üçüncü delilleri şöyle.

Onlar diyorlar ki:

- *Mümin suresi 18. ayette: “Zalimler için ne bir dost, ne de sözün dinlenir bir şefaati vardır.” buyrulmuştur. Demek zalimler için şefaati yoktur. Buradaki zalim de günah işleyip nefesine zulmedendir. Bu ayet, günah işleyene şefaati edilemeyeceğine açık bir delildir.*

İşte onlar böyle diyorlar. Biz de onlara diyoruz ki: Ayette “**Zalimler için şefaati yoktur.**” buyrulmuş. Bundan anlaşılıyor ki, zalim olmayanlar için şefaati vardır. Ayetin mana-yı muhalif budur. Eğer hiç kimse için şefaati olmasaydı, ayette tahsis yapılmazdı. Yani şefaatin yokluğu zalimlere tahsis edilmezdi. Bu tahsisten anlıyoruz ki, zalimlerin dışındakiler için şefaati vardır ve haktır.

Şimdi sormamız gereken soru şu:

- *Ayette geçen zalim kimdir? Nasıl bir zulüm işlemiştir ki, şefaatten mahrum olmasına sebep olmuştur?*

Ayetteki zalim, Allah’a şirk koşandır. Şirk, en büyük zulüm; şirk sahibi de en büyük zalimdir. Bunun böyle olduğuna delilimiz Lokman suresinin 13. ayetidir. Bu ayette şöyle buyrulmuş:

إِنَّ الشِّرْكَ لَظُلْمٌ عَظِيمٌ Şirk, elbette çok büyük bir zulümdür. Ayetin ifadesiyle şirk neymiş?.. Çok büyük bir zulüm.

Bu zulmü işleyene yani Allah’a şirk koşana “**zalim**” denilir. Zaten Kur’andaki neredeyse bütün “**zalim**” ifadeleriyle müşrikler ve kâfirler kastedilmiştir. Evet, her ne kadar günah işlemek kişinin nefesine zulmetmesi olsa da Kur’an’da zulüm, genelde şirk ve küfür için kullanılmıştır. Kur’an, şirkin dışındaki günahları işleyenlere zalim değil, **fâsık** der. Hatta fâsık lafzı bile, mutlak zikredildiğinde kâfir manasındadır.

Evet, kişi bazen “**Ben nefsimi zulmettim.**” der. Ve bu sözüyle günah işlediğini kasteder. Bu mana da doğrudur. Ancak “**zulüm**” lafzı, mutlak zikredildiğinde günah işlemek değil, küfür ve şirk manasındadır.

Şimdi bu izahlardan sonra, şefaati inkâr edenlerin sözlerine bir daha dönelim. **Onlar diyorlardı ki:**

- Ayette “**Zalimler için ne bir dost, ne de sözü dinlenir bir şefaâtçi vardır.**” buyrulmuştur. Demek zalimler için şefaâtçi yoktur. Buradaki zalim de günah işleyip nefesine zulmedendir.

Onların bu sözlerine karşı biz de deriz ki:

Ayette geçen **zalim**den maksat, günah işleyen değil; şirk koşan ve kâfir olandır. Çünkü asıl zalim onlardır ve Kur'an'da geçen zalim ifadeleriyle hep onlar kastedilmiştir. “**Şirk, elbette çok büyük bir zulümdür.**” ayeti de bunun delilidir. O halde gösterdiğiniz ayet-i kerime, “**Kâfirler ve müşrikler için şefaâtçi yoktur.**” manasına gelmektedir. “**Onlar için şefaâtçi yoktur.**” demek de “**Müminler için şefaâtçi vardır.**” manasına gelir.

Kardeşlerim gördüğünüz gibi, “**Şefaât yoktur.**” diyenlerin tutunacakları tek bir dal bile yok. Kendi batıl görüşlerini ispat için gösterdikleri her delil, haddizatında şefaatin hak olduğunu ispat etmektedir. Onlar delil olarak “**Zalimler için şefaâtçi yoktur.**” ayetini gösterdiler. Buradaki zalimi de günah işleyenler olarak tefsir ettiler. Hâlbuki buradaki zalim, en büyük zulmü işleyen müşrik ve kâfirdir. Onlar için şefaât yoktur.

Onlar için şefaatin olmadığının beyanı da diğerleri için şefaatin olacağı manasına gelmektedir. Eğer hiç kimseye şefaât olmasaydı, ayette zalimlere tahsis yapılmaz, “**Hiç kimseye şefaât yoktur.**” denilerek genelleme yapılırdı. Ama genelleme yapılmamış. Bundan da anlıyoruz ki: Şefaât, zalimler, yani müşrik ve kâfirler için yoktur; onların dışındaki insanlar için vardır ve haktır.

Herhalde mesele anlaşılmıştır. Konuyu daha fazla uzatmayıp burada noktalayalım ve şimdi şefaati inkâr edenlerin **Dördüncü Delillerini** tahlil edelim.

On Dördüncü Bölüm: Dördüncü Soru-Cevap

Sevgili kardeşlerim, şefaati inkâr edenlerin sözde delillerine cevap vermeye devam ediyoruz. Cevap vereceğimiz dördüncü delilleri şöyle. **Onlar diyorlar ki:**

- *Bakara suresi 48. ayette: “Öyle bir günden korkun ki, o gün kişiden şefaati kabul edilmez...” buyrulmuştur. Bu ayet, kimseden şefaatin kabul edilmeyeceğine açık bir delildir. Eğer şefaati hak olsaydı, şefaatin kabul edilmeyeceğinden bahsedilmezdi.*

İşte onlar böyle diyorlar. Onlara göre ayetteki, “**O gün kişiden şefaati kabul edilmez.**” ifadesi, şefaatin yokluğuna delildir. Onların sözüne cevap vermeden önce genel bir kaideden bahsedelim:

Kur’an’da bir ayet üstüne hüküm bina etmek için, Kur’an’ın tamamını göz önünde bulundurmamak gerekir. Hatta hadis-i şerifleri dahi dikkate almak lazımdır. Ancak bu sayede ayete doğru mana verilebilir.

Dilerseniz bu meseleyi bir iki örnekle açalım. Mesela birisi, Bakara suresinin 254. ayetini okusa, bu ayet-i kerimede **يَوْمَ لَا يَنفَعُ** Kendisinde alışverişin ve dostluğun olmadığı gün... buyrulur. Bakın, ayette açıkça **لَا خُلَّةَ** “Dostluk yoktur” buyrulmuş.

Şimdi bu ayeti okuyan kişi dese ki: Vallahi o gün hiçbir dostluk yoktur, delilim de bu ayettir. Eğer böyle derse, Kur’an’a iftira atmış olur. Zira Zuhuruf suresi 67. ayette **الْأَخِلَاءُ يَوْمَئِذٍ بَعْضُهُمْ لِبَعْضٍ عَدُوٌّ إِلَّا** **الْمُتَّقِينَ** O gün dostlar birbirlerinin düşmanıdırlar, ancak muttakiler müstesna, buyrulmuştur. Bu ayetten anlıyoruz ki, **muttakiler** o gün dost olacaklardır.

Bakın, Bakara suresi 254. ayeti bilip, Zuhuruf suresi 67. ayeti bilmeyen hata yapar. Bakara suresindeki “**O gün dostluk yoktur.**” ifadesini bütün insanlar hakkında zanneder. Ve böyle hüküm verdiğinde de muttakilerin o gün dost olduğunu bildiren Zuhuruf suresi 67. ayeti inkâr etmiş olur.

Peki, bu iki ayeti nasıl cem edeceğiz? Şöyle:

Bakara suresi 254. ayette geçen “**O gün dostluk yoktur.**” hükmü bütün insanlar için geçerli değildir. Bu ifadeyle kâfirler, müşrikler ve Allah’ın gazabını celbeden kimseler kastedilmiştir. Muttakiler bu zümrenin dışındadır. Ancak bu istisna bu ayette yapılmayıp Zuhuruf suresi 67. ayette yapılmıştır. Demek ki bir ayet üstüne hüküm bina ederken, diğer ayetleri de göz önüne almak gerekir. Yoksa “**Yarım doktor candan, yarım hoca dinden eder.**” sözü gerçek olur.

Başka bir misal daha verelim:

Kur’an’ın bazı ayetlerinde ahirette malın ve evladın fayda vermeyeceği zikredilir. Şimdi birisi bu ayetleri okuyup dese ki: “**Vallahi mal ve evlat ahirette kimseye fayda vermez. Delilim de şu şu ayetler...**” Onun bu sözü yanlıştır. O böyle dediğinde Şuara suresinin 89. ayetini inkâr etmiş olur. Zira bu ayette şöyle buyrulur:

إِلَّا مَنْ أَتَى اللَّهَ بِقَلْبٍ سَلِيمٍ O gün mal ve evlat fayda vermez يَوْمَ لَا يَنْفَعُ مَالٌ وَلَا بَنُونَ ancak Allah’a selim bir kalple gelenler müstesna...

Bakın, ayet-i kerime, kalbiselim sahibine malın ve evladın ahirette fayda vereceğini bildirmiştir. O halde Kur’an’ın diğer yerlerinde, malın ve evladın fayda vermediğini beyan eden ayetler, kalbiselim taşımayanlar içindir. Ama eğer birileri Şuara suresi 89. ayeti bilmiyorsa, yarım hoca olarak “**Ahirette mal ve avlat kimseye fayda vermeyecek.**” diye bağırır durur, bir de buna ayetten delil getirmeye çalışır.

Herhalde verdiğimiz iki misalle meramımız anlaşılmıştır. Daha bu konuda verebileceğimiz çok misal var. **Meselenin özü şu:**

Bir ayete hüküm yüklerken, diğer ayet ve hadisleri göz önüne almak zorundasınız. Bunu yapmazsanız, verdiğimiz örneklerde olduğu gibi hata yaparsınız.

Şimdi gelelim meselemize, şefaati inkâr edenler diyorlardı ki: Bakara suresi 48. ayette: “**Öyle bir günden korkun ki, o gün kişiden şefaahat kabul edilmez...**” buyrulmuş. Bu ayet, kimseden şefaatin kabul edilmeyeceğine açık bir delilmiştir.

Şimdi onlara soruyoruz:

- *Bu ayet kim hakkında inmiş?* Eğer siz söylemezsiniz, saklarsınız; o halde biz söyleriz: Bu ayetin iniş sebebi, Neşefi ve Ruh-u'l Beyan tefsirlerinde zikredildiğine göre şu hadisedir:

Yahudiler: “Biz İbrahim ve İshak'ın torunlarıyız. Bu sebeple Allah Teâlâ, onların bizim hakkımızdaki şefaâtlerini kabul eder. Onlar bizi ateşten korur.” dediklerinde, Yahudilerin bu iddialarını reddetmek için bu ayet-i kerime nazil olmuştur.

Demek bu ayet-i kerime Yahudiler hakkında indirilmiştir. Bakın, Kur'an ayetlerini, nüzul sebeplerini bilmeden tefsir etmek büyük bir hatadır. İlk önce ayetlerin iniş sebepleri bilinmeli ve ayetler ona göre izah edilmelidir. Bu yapılmadığı takdirde, bu ayette olduğu gibi yanlış anlaşılmalara ortaya çıkacaktır. Bu ayet, kâfir olarak ölenlere şefaât edilmesinin mümkün olmadığını belirtmek içindir. Mesela Hz. Nuh, kâfir olarak ölen oğluna; Hz. Lut, kâfir olarak ölen eşine ve yine Peygamberimiz (asm) kâfir olarak ölen amcalarına şefaât edemeyeceklerdir. Demek ayetteki, “**O gün ondan şefaât kabul edilmez.**” ifadesiyle kâfirler kastedilmiştir ve bu ayetin Müslüman olarak ölenlerle hiçbir alakası yoktur.

Eğer bizim bu izahımıza karşı deseler ki: “*Evet, ayet Yahudiler hakkında inmiştir. Ancak iniş sebebinin hususiyeti, hükmün umumiliğine engel değildir.*”

Eğer böyle dersanız, biz de şöyle deriz: Bir tarafta şefaatin olmadığını bildiren ayet, diğer tarafta ise şefaatin olduğunu bildiren ayet ve hadisler... Şefaatin hem olması, hem de olmaması mümkün değildir. Bir şey ya vardır ya yoktur. İki zıttı cem etmek muhaldir. Eğer şefaati inkâr ederseniz, şefaatin olduğunu bildiren ayet ve hadisleri ne yapacaksınız?

Bizim işimiz kolay, şöyle ki: Delil olarak gösterdiğiniz, “**O gün kişiden şefaât kabul edilmez.**” ayetini, iniş sebebini bir kenara bırakarak umumi kabul etsek bile, deriz ki: Bu ayette haklarında şefaatin kabul edilmeyeceği bildirilenler kişiler; kâfirler, müşrikler ve Allah'ın

şefaata edilmesine izin vermediği günahkâr müminlerdir. Allah'ın izin verdikleri bu ayetin kapsamı dışındadır.

Bakın biz, birbirine zıt gibi görünen ayetleri cem ettik. Bir daha soruyla açalım: **Kime şefaata edilir? Allah'ın izin verdiklerine ve razı olduklarına.** Şefaatin hak olduğunu bildiren ayetler bu zümreyi anlatmaktadır.

Peki, kime şefaata edilmez? Allah'ın izin vermediklerine ve razı olmadıklarına. Şefaatin olmadığını bildiren ayetler de bu zümreyi anlatmaktadır. Bakın, şefaatin olduğunu ve olmadığını bildiren ayetleri ne güzel cem ettik.

- Peki siz, “**Şefaata yoktur.**” ayetiyle, şefaatin varlığını bildiren ayet ve hadisleri nasıl cem edeceksiniz?

Hadi edin de görelim, edemezsiniz. Sizin yaptığınız, Kur'an'ın bir kısmına iman etmek, diğer kısmını ise inkâr etmektir. Bu halinizle, **أَفَتُؤْمِنُونَ بِبَعْضِ الْكِتَابِ وَتَكْفُرُونَ بِبَعْضٍ** “**Kitabın bir kısmına iman edip bir kısmını inkâr mı ediyorsunuz?**” ayetine muhatap oluyorsunuz?

Sevgili kardeşlerim, Kur'an'da şefaatin olmadığını beyan eden ayetler vardır. Ancak bu ayetler şu zümreler hakkındadır:

Birincisi kâfirler ve müşrikler hakkındadır. Mesela, Hz. Nuh, kâfir olarak ölen oğluna; Hz. Lut, kâfir olarak ölen eşine ve yine Peygamberimiz (asm) kâfir olarak ölen amcalarına şefaata edemeyeceklerdir.

Şefaata edilmeyecek ikinci zümre de Allah'ın kendilerinden razı olmadığı ve şefaata edilmesine izin vermediği günahkâr müminlerdir. Demek kişi mümin de olsa, ona şefaata edilmesi Allah'ın iznine ve rızasına bağlıdır.

Bir de şunu ilave edelim: Şefaatin olmadığını beyan eden ayet ve hadislerin bir kısmı da mekânla ilgilidir. Yani ahirette bazı mekânlarda kimse kimseye şefaata edemeyecek ve kimse kimseye ilgilenmeyecektir. Peygamberler dahil herkes kendi nefsinin derdine düşecektir. Bu yerlerden üç tanesini Hz. Aişe hadisinden hatırlayalım:

Peygamber Efendimiz (asm) bir gün Hz. Aişe'nin yanına girdi ve onu ağlarken buldu. Hz. Aişe'ye: **“Neyin var ey Aişe?”** diye sordu. Hz. Aişe de:

ذكرت النار فبكيت Ateşi hatırladım ve ağladım. فهل تذكرون أهليكم **يوم القيامة Kıyamet günü ehlinizi hatırlar mısınız,** dedi. Bunun üzerine Peygamberimiz (asm) şöyle dedi:

أما في ثلاثة مواطن فلا يذكر أحد أحدا Üç yerde kimse kimseyi hatırlamaz. **عند الميزان** Mizanın yanında, mizanı ağır mı geldi, hafif mi, bunu bilinceye kadar. **وعند تطاير الصحف** ve sayfalar uçtuğunda. Yani amel defterleri dağıtılırken, kitabı nereye konulacak, sağına mı soluna mı arkasına mı bunu bilinceye kadar, **وعند الصراط** ve sıratın yanında. Cehennemin iki yakası arasında kurulduğunda, ondan geçinceye kadar. Cenab-ı Hak bu yerlerde yardımcımız olsun.

Şu önemli nokta arada kaybolmasın diye bir daha tekrar etmek istiyorum. Ayetlerde ve hadislerde şefaatin olmadığını bildiren haberler üç şeyden biridir:

1. Ya kâfirler ve müşrikler hakkındadır.
2. Ya Allah'ın şefaatine izin vermediği ve kendilerinden razı olmadığı günahkâr müminler hakkındadır.
3. Ya da hadiste zikrettiğimiz gibi, ahirette şefaatin olmadığı bir zaman ve mekândan bahsediyordur.

İşte şefaati inkâr edenlerin gösterdiği, Bakara suresinin 48. ayetinde geçen: **“Öyle bir günden korkun ki, o gün kişiden şefaât kabul edilmez.”** ayeti, Yahudiler hakkındadır. İlk saftaki muhatabı, Yahudiler ve onlar gibi olan diğer kâfirlerdir.

Eğer **“Lafzın hususiyeti, hükmün umumiliğine mani teşkil etmez.”** denilirse... **Biz de deriz ki:** Ayetin hükmü, Allah'ın izin vermediği günahkâr müminler hakkında kabul edilir. Onların Allah'ı razı edecek amelleri olmadığından dolayı Allah onlar için şefaate izin vermez. Dolayısıyla ayeti ister hususi kabul edin, ister umumi kabul edin; ayet,

şefaatin olmadığına değil, **ancak Allah'ın izin vermediklerine şefaatin olmadığına** delildir. Bu da zaten bizim kabul ettiğimiz bir şeydir.

Sevgili kardeşlerim, bu dersi biraz uzattık, hakkınızı helal edin. Burada noktayı koyalım ve şimdi şefaati inkâr edenlerin **Beşinci Delillerini** tahlil edelim.

On Beşinci Bölüm: Beşinci Soru-Cevap

Sevgili kardeşlerim, şefaate dair eserimizin On Beşinci Bölümünde, şefaati inkâr edenlerin sözde delillerine cevap vermeye devam ediyoruz. Cevap vereceğimiz Beşinci delilleri şöyle. **Onlar diyorlar ki:**

- Şuara suresi 100. ayette: **“Bizim için şefaâtçiler yoktur.”** buyrulmuştur. Bu ayet, şefaâtçilerin olmadığını açık bir şekilde beyan etmektedir. Şefaâtçiler yoksa şefaât de yoktur.

İşte onlar böyle diyorlar. Onlara göre ayetteki, **“Bizim için şefaâtçiler yoktur..”** ifadesi, şefaatin yokluğuna delildir. Onlara şu soruyu sormak istiyoruz:

- Bu ayet-i kerimede geçen, **“Bizim için şefaâtçiler yoktur.”** sözünü kim söylüyor? Bu söz kime ait?..

Dilerseniz, 100. ayetin evveline bakalım. 95. ayetten başlayarak mana verelim:

قَالُوا وَهُمْ فِيهَا يَخْتَصِمُونَ İblis ordularının tamamı وَجُنُودُ إِبْلِيسَ أَجْمَعُونَ ateşin içinde çekişerek şöyle derler تَاللَّهِ إِنَّ كُنَّا لَفِي ضَلَالٍ مُّبِينٍ Vallahi biz gerçekten apaçık bir sapıklık içindeydik إِذْ نُسَوِّكُمْ بِرَبِّ الْعَالَمِينَ Çünkü sizi, âlemlerin Rabbiyle eşit tutuyorduk وَمَا أَصْلَنَا إِلَّا الْمَجْرُمُونَ ve bizi ancak o günahkârlar saptırdı فَمَا لَنَا مِنْ شَافِعِينَ artık bizim için şefaâtçiler yoktur.

Büyük Allame Fahreddin-i Râzi Hazretlerinin beyanına göre, bu ayetler putperest müşrikler hakkında inmiştir ve onların ahiretteki hallerinden haber vermektedir. Râzi Hazretleri şöyle der:

Onlar: **“Çünkü sizi âlemlerin Rabbiyle eşit tutuyorduk.”** sözünü, cehennemde putları gördükleri zaman; ya günahlarını itiraf için ya da hitap olsun diye değil de pişmanlıklarını göstermek için söylemişlerdir. Bunun gerçekte bir hitap olduğu neticesine bizi götüren şey ise, onların: **“Bizi o günahkârlardan başkası saptırmadı.”** şeklindeki sözleridir. Onlar bu sözle, kendilerini putlara tapmaya sevk eden **cinleri ve insanları** kastetmişlerdir.

Fahreddin-i Râzi Hazretlerinin bu beyanından anlaşılacağı üzere, bu ayet-i kerime, puta tapan müşrikler hakkında inmiştir. Zaten Kur'an'da şefaatin olmadığını beyan eden bütün ayetler müşrikler ve kâfirler hakkında inmiştir. Mesela Rum suresi 13. ayette şöyle buyrulur:

“Şirk koştukları ortakları artık şefaatchileri değildir. Ortaklarını inkâr ederler.”

Bakın, bu ayet de putlara tapan müşriklerden bahsetmekte, putların onlara şefaate edemeyecekleri bildirilmektedir. Biz şimdi şefaatin yokluğuna bu ayetleri delil getirenlere şu soruyu sormak istiyoruz:

- Ey şefaati inkâr edip, Şuara suresi 100. ayeti inkârlarına delil yapanlar! Size soruyoruz: *Bu ayetlerin müminlerle ne ilgisi var? Bizler, “Putlar müşriklere şefaate eder.” dedik mi de sizler bu ayetleri sözümüzü çürütmeye delil yapıyorsunuz?*

Bizler de putların müşriklere şefaate edemeyeceğini biliyor ve bunu söylüyoruz. Ama sizler, ayetin evvelini ve kimden bahsettiğini bilmeyenleri kandırıyorsunuz. Müşrikler hakkında inmiş ayetleri, müminler hakkındaymış gibi anlatıyorsunuz. Müşriklere şefaate edilemeyeceğini bildiren ayetleri, şefaatin yokluğuna delil yapıyorsunuz. Sizi insafa davet ediyoruz.

Sevgili kardeşlerim, aslında bu ayet-i kerime şefaatin varlığını ispat etmektedir. Şimdi ayetin bu cihetine bakalım...

Ayet-i kerimede puta tapan Müşrikler: **“Bizim için şefaatchiler yoktur.”** diyorlar. Bakın, *“Şefaatchiler yoktur.”* demiyorlar; **“Bizim için yoktur.”** diyorlar. Onların **“Bizim için yoktur.”** sözü, **“Allah'ın diledikleri için vardır.”** manasına gelir.

Öyle ya, eğer kimseye şefaate edilmeseydi, **“Bizim için...”** demelerinin bir manası olur muydu? Bu sözün manasının olması için sahnenin şöyle olması gerekir: Allah'ın izniyle, onların gözleri önünde bazı günahkâr müminler cehennemden şefaate çıkarılır. Onlar bunu görünce, **“Bizim için şefaatchiler yoktur.”** derler. Çünkü putların şefaate edemeyeceklerini ve cehennemde ebedi kalacaklarını anlamışlardır.

Sözün özü: Şefaati inkâr edenlerin delil olarak gösterdikleri Şuara suresi 100. ayet müşrikler hakkında inmiştir. Ayeti biraz derinlemesine tahlil ettiğimizde, haddizatında bu ayetin şefaatin varlığını ispat ettiğini gösterdik. Lakin ne güzel demişler: **Anlaya sivrisinek saz, anlamaya davul zurna az!..**

Sevgili kardeşlerim, Şuara suresinin 100. ayetinin tahlilini burada noktalayalım ve şimdi şefaati inkâr edenlerin **Altıncı Delillerine** geçelim.

On Altıncı Bölüm: Altıncı Soru-Cevap

Sevgili kardeşlerim, şefaate dair eserimizin **On Altıncı Bölümünde**, şefaati inkâr edenlerin sözde delillerine cevap vermeye devam ediyoruz. Cevap vereceğimiz Altıncı delilleri şöyle. **Onlar diyorlar ki:**

- *Secde suresi 4. ayette: “Sizin için Allah’tan başka ne bir dost, ne de bir şefaathî vardır.” buyrulmuştur. Bu ayet, bizim için tek şefaathînin Allah olduğunu beyan etmekle şefaatin olmadığını ispat etmektedir.*

İşte onlar böyle diyorlar. Onlara göre ayetteki, **“Sizin için Allah’tan başka bir şefaathî yoktur...”** ifadesi, şefaatin yokluğuna delildir. Onlara şu soruyu sormak istiyoruz:

- *Bu ayet-i kerimede, bizim için Allah’tan başka dost olmadığından da bahsedilmiş. Eğer ayetin hükmünü mutlak kabul ediyorsanız, bu durumda size göre Allah’tan başka dostumuz da olmamalı. Peki, Kur’an bunu mu emrediyor?*

Bakın, Maide suresinin 55. ayet-i kerimesinde şöyle buyrulmuş:

إِنَّمَا وَلِيُّكُمُ اللَّهُ وَرَسُولُهُ ve Resulüdür **وَالَّذِينَ آمَنُوا** ve iman edenlerdir.

Bu ayet-i kerime, Allah’la birlikte, Peygamberimiz (asm)’in ve iman edenlerin de bizim dostumuz olduğunu beyan buyurmuş. Ama sizin delil gösterdiğiniz Secde suresi 4. ayette, Allah’tan başka dostumuzun olmadığı beyan buyrulmuş.

- *Şimdi, bu ayetler arasında bir çelişki mi var? Allah’tan başka dostumuzun olmaması; Peygamberimiz ve müminlerin düşmanımız olmasını mı gerektiriyor?*

Elbette hayır... Bizim dostumuz Allah’tır ve Allah hesabına sevdiğimiz Peygamberimiz (asm) ve müminlerdir.

Yani şunu anlatmak istiyorum: Hemen bir ayet gösterilip üzerine hüküm bina edilmez. Böyle yaparsanız hata yaparsınız. İşte gördünüz, eğer **“Sizin için Allah’tan başka ne bir dost, ne de bir şefaathî vardır.”**

ayetini mutlak kabul ederseniz, sadece şefaati değil; Peygamberimiz (asm)’in ve diğer müminlerin dostluğunu da inkâr etmek zorunda kalırsınız. Çünkü ayette tek dostun Allah olduğu bildirilmiştir.

Nasıl ki Allah’tan başka dostumuzun olmadığıнын beyanı, Peygamberimiz (asm)’in ve müminlerin dostumuz olmasına engel değilse; Allah’tan başka şefaâtçimizin olmadığıнын beyanı da Allah’ın izin verdiği kulların şefaatine engel değildir.

Bunun manası şudur: Tek ve hakiki şefaâtçimiz Allah’tır. Diğer şefaâtçiler ise, ancak Allah’ın izin vermesiyle şefaât edebileceklerdir.

Bu aynı zamanda şuna benzer: Nisa suresi 139. ayette: “**Bütün izzet Allah’a aittir.**” buyrulmuştur. Şimdi sorumuz şu:

- *Bütün izzetin Allah’a ait olması, başkasının izzet sahibi olmasına engel mi? Yani siz diyebilir misiniz ki: “Bütün izzet Allah’ındır. O halde peygamberler ve müminler izzetsizdir.”* Bütün izzetin Allah’a ait olduğunu bildiren ayetten bu neticeyi mi çıkarıyorsunuz? Eğer bu neticeyi çıkarıyorsanız Münafıkun suresi 8. ayet sizi tekzip eder. Çünkü bu ayette şöyle buyrulmuştur: “**İzzet Allah’a, Resulüne ve müminlere mahsustur.**”

Bakın, Nisa suresi 139. ayette bütün izzetin Allah’a ait olduğundan bahsedilirken, Münafıkun suresi 8. ayette Resulünün ve müminlerin de izzet sahibi olmasından bahsedilmiştir. Demek izzetin Allah’a ait olması, Peygamberimiz (asm)’in ve müminlerin o izzetten mahrum olması neticesini vermemiştir.

Birbirine zıt gibi görünen bu iki ayetin vech-i tevfiği şudur:

İzzet tamamıyla Cenab-ı Hakk’a aittir. Peygamberimizin ve müminlerin izzeti ise, Allah’ın onlara izzet vermesi ve aziz kılması iledir. Neticede, Peygamberimiz (asm)’in ve müminlerin izzet sahibi olması, bütün izzetin Allah’a ait olması hakikatine zıt değildir.

Şefaatte de durum aynıdır. Bütün şefaatin Allah’a mahsus olması, başka kimsenin şefaate malik olmayacağı manasına gelmez. Bunun manası şudur:

Bütün şefaât Allah'a aittir. Diğerlerinin şefaate sahip olması ise, Allah'ın onlara bu yetkiyi vermesiyledir. Demek diğerleri, Allah'ın vermesiyle şefaate sahip olmuşlardır, şefaât onların zati malı değildir.

Dilerseniz bir örnek daha verelim: Kur'an'da birçok yerde bütün mülkün Allah'a ait olduğundan bahsedilmektedir. Şimdi, bütün mülkün Allah'a ait olması, bizlerin mülk sahibi olmasına engel mi? Elbette değil. Bizler de Allah'ın vermesiyle mülk sahibi olmuşuz. Evet, mülkün hakiki sahibi Allah'tır. Bizlerin malikiyeti ise, Allah'ın vermesiyledir. Hakikatte biz de sahip olduklarımız da Allah'ındır. Lakin Allah mülkünden bir kısmını bizlere vermiş ve bizleri mülk sahibi yapmıştır.

İşte şefaatin hepsinin Allah'a ait olması ve Allah'tan başka şefaâtçimizin olmaması da böyledir. Bu, başkasının şefaât edemeyeceği manasına gelmez. Bunun manası şudur:

Bütün şefaât Allah'ındır. Kimse kendinden şefaate sahip değildir. Ancak Allah'ın yetki vermesiyle buna sahip olur. Ve ancak izin verdiği kişi de bunu kullanır.

Sevgili kardeşlerim, gördüğünüz gibi, şefaati inkâr edenlerin gösterdikleri bu delil ne kadar zayıf ve ne kadar mantıksız. Bununla ancak Kur'an'ı bilmeyenleri aldatabilirler. Kur'an'ı bilenler onlara şöyle der:

Allah'tan başka şefaâtçimiz olmamasından, şefaatin sadece Allah'a ait olmasını ve kulların hiçbirinin şefaate sahip olamayacağını çıkarıyorsunuz. O halde aynı ayette geçen, Allah'tan başka dostumuz olmamasından da Peygamberimiz (asm)'in ve müminlerin bizim dostumuz olmadığı hükmünü çıkarın. Yine bütün izzetin Allah'a ait olduğunu bildiren ayetten; meleklerin, peygamberlerin ve bütün müminlerin izzetsiz olduğunu çıkarın! Yine bütün mülkün Allah'a ait olduğunu bildiren ayetlerden, kimsenin mülke sahip olamayacağını çıkarın. **Sizler Kur'an'ı böyle mi anlıyorsunuz?**

İşte onlara böyle sorulduğunda, donup kalırlar ve tek bir kelime bile söyleyemezler. Daha Kur'an'da bunlar gibi çok ayet var. Meseleyi

uzatmamak için burada kesiyoruz, herhalde meramımız anlaşılmıştır. Konuyu burada noktalayalım ve şimdi şefaati inkâr edenlerin **Yedinci Delillerini** tahlil edelim.

On Yedinci Bölüm: Yedinci Soru-Cevap

Sevgili kardeşlerim, şefaate dair eserimizin On Yedinci Bölümünde, şefaati inkâr edenlerin sözde delillerine cevap vermeye devam ediyoruz. Cevap vereceğimiz Yedinci Delilleri şöyle. **Onlar diyorlar ki:**

- *En'am suresi 94. ayette şöyle buyrulmuştur: "...Hakkınızda Allah'ın ortakları olduğunu zannettiğiniz şefaatçilerinizi yanınızda görmüyoruz? Artık aranızdaki bağlar tamamen kopmuş ve iddia ettikleriniz sizi bırakıp kaybolmuşlardır."*

Onlar bu ayeti gösterip derler ki: *Ayet-i kerimede, şefaatçi zannettiklerimizin o gün yanınızda olmayacağı açıkça bildirilmiştir. Bu da şefaatin yokluğunu ispat etmektedir.*

İşte onlar böyle diyorlar. Onlara göre ayetteki, **"Şefaatçilerinizi yanınızda görmüyoruz..."** ifadesi, şefaatin yokluğuna delildir. Onlara şu soruyu sormak istiyoruz:

- *Bu ayet-i kerimede kimlerden bahsediliyor?..*

Herhalde kimlerden bahsedildiğini anlamak için ayetin bir önüne bakmak lazım. Bakalım ayetin bir önü ne diyor:

وَلَوْ تَرَىٰ إِذِ الظَّالِمُونَ فِي غَمَرَاتِ الْمَوْتِ أَسْتَعِذَ بِاللّٰهِ وَالْمَلَائِكَةُ بَاسِطُوا أَيْدِيهِمْ ۖ أَخْرِجُوا أَنْفُسَكُمُ ۖ الْيَوْمَ تُجْزَوْنَ عَذَابَ الْهُونِ O zalimleri ölüm şiddeti içindeyken bir görseydin! Melekler onlara ellerini uzatmış, Onlara diyorlar ki: Canlarınızı verin! Bugün aşağılık bir azapla cezalandırılacaksınız, **مَا كُنْتُمْ تَقُولُونَ عَلَى اللَّهِ غَيْرَ الْحَقِّ** Allah hakkında haksız şeyler söyledığınızden dolayı, **وَكُنْتُمْ عَنْ آيَاتِهِ تَسْتَكْبِرُونَ** ve Onun ayetlerine karşı kibirlendiğinizden dolayı...

İşte ayetin önü bu... Melekler zalimlerin canını alır ve onlara şöyle der:

"Allah hakkında haksız şeyler söyledığınızden ve Onun ayetlerine karşı kibirlendiğinizden dolayı bugün aşağılık bir azapla cezalandırılacaksınız."

Bu ayetten sonra 94. ayete geçilerek denilir ki:

“And olsun ki, sizi ilk defa yarattığımız gibi teker teker bize geldiniz. Size verdiğimiz nimetleri de arkanızda bıraktınız. Hakkınızda Allah’ın ortakları olduğunu zannettiğiniz şefaâtçilerinizi yanınızda görmüyoruz?..”

İşte bu ayette kendileriyle konuşulanlar, önceki ayette **“zalim”** olarak vasfedilen kişilerdir. Kur’an’da **zalim** kelimesi mutlak zikredildiğinde bununla kâfir ve müşrik kastedilir. Bunların günahları da Allah hakkında haksız şeyler söylemek ve ayetlerine karşı kibirlenmektir.

Bu ayet müşrikler hakkında inmiştir. Ayette geçen, **“Allah hakkında haksız şeyler söylemenin”** manası da şudur:

Müşrikler, meleklerin Allah’ın kızları olduğunu söylüyorlardı. İşte bu sözleri, Allah hakkında hak olmayan bir sözdür. Yine bu zümreye, Allah’a eş ve evlat isnat eden diğer kâfirler de dahildir.

Bütün bu izahlardan sonra, şimdi, mezkur ayeti şefaatin yokluğuna delil yapanlara şu soruları sormak istiyoruz:

- Ey insanları Kur’an’la aldatanlar! Ve ey ayetlerin önünü arkasını saklayıp, batıl fikirlerine ayetleri uyduranlar! Şimdi bize söyleyin, En’am suresi 94. ayet kimden bahsediyor? Ayetin evvelini siz bilmiyor musunuz?

Hayır, biliyorsunuz... Bile bile müşrikler hakkında inen ayetleri Müslümanlara teşmil ediyorsunuz.

Hadi diyelim ki, ayetin evvelini bilmiyorsunuz; önceki ayette geçen **“zalim”** ifadesini görmediniz ve Kur’an’da **“zalim”** kelimesi mutlak zikredildiğinde kâfirden bahsedildiğinden de habersizsiniz. Ancak bunlar yine de mazeret değildir. Çünkü ayete doğru mana vermek için, evvelini bilmeye gerek yoktur. Şimdi ayete bir daha dikkat edin. **Bakın ayet diyor ki:**

“Hakkınızda Allah’ın ortakları olduğunu zannettiğiniz şefaâtçilerinizi yanınızda görmüyoruz?..”

Ayette geçen, “Allah’ın ortağı olduğunu zannetmek” ne demektir ve kimin işidir? Yani kim bazı varlıkları Allah’ın ortağı zannediyor? Müslümanlar mı?.. Müslümanlar, şefaet edecek peygamber veya diğer salih kişileri, Allah’ın ortağı kabul etmiyor? O halde Allah’ın ortağı olduğunu zannedenler kim?

Sadece bu ifadeden, ayette bahsi geçenlerin müşrikler olduğu, onların Allah’a ortak koştuklarının da putlar olduğunu anlamak zor mu? Bunu anlamak için allame mi olmak gerekir.

Sevgili kardeşlerim, bunlar bunu her zaman yaparlar: Müşrikler hakkındaki ayetleri Müslümanlara teşmil ederler. Bunu yaparlarken de ayeti keser kırpar, hileleri anlaşılmasın diye ayetten cımbızla çekerler. Sonra birisi gelip, “**Şu ayetin bir önüne arkasına bakalım.**” deyince de kaçacak yer bulamazlar. Eee, Dünyada bizden kaçsınlar bakalım; elbette Allah’ın hükmünden kaçamayacaklardır.

Sevgili kardeşlerim, mesele herhalde anlaşılmıştır. Daha fazla uzatmadan dersimizi burada noktalayalım ve şimdi şefaati inkâr edenlerin **Sekizinci Delilini** tahlil edelim.

On Sekizinci Bölüm: Sekizinci Soru-Cevap

Sevgili kardeşlerim, şefaate dair eserimizin On Sekizinci Bölümünde, şefaati inkâr edenlerin sözde delillerine cevap vermeye devam ediyoruz. Cevap vereceğimiz sekizinci delilleri şöyle. **Onlar diyorlar ki:**

- En'am suresi 51. ayette şöyle buyrulmuştur: **“Rablerinin huzurunda toplanacaklarından korkanları, sen onunla (Kur'an'la) uyar. Onlar için Allah'tan başka ne bir dost ne de bir şefaâtçi vardır.”**

- *Bu ayet, Allah'tan başka bir şefaâtçinin olmadığını beyan etmektedir. Şefaâtçi yoksa şefaât de yoktur. Dolayısıyla bu ayet, şefaatin olmadığına açık bir delildir.*

İşte onlar böyle diyorlar. Onlara göre ayetteki, **“Onlar için Allah'tan başka ne bir dost, ne de bir şefaâtçi vardır.”** ifadesi, şefaatin olmadığına delildir. Şimdi onların bu sözlerine cevap verelim:

Ayet-i kerimede, **“Rablerinin huzurunda toplanacaklarından korkanları sen onunla (Kur'an'la) uyar. Onlar için Allah'tan başka ne bir dost, ne de bir şefaâtçi vardır.”** buyrulmuştur. Ayette görüldüğü gibi, kendileri için Allah'tan başka dost ve şefaâtçi olmayanlar, Rableri huzurunda toplanmaktan korkanlardır.

Peki, Rableri huzurunda toplanmaktan korkanlar kimlerdir?

Burada iki ihtimal vardır. Birinci ihtimale göre bunlar kâfirlerdir. Kâfirlerin, Allah'ın huzurunda toplanmaktan korkmaları şu şekilde izah edilir:

Peygamberimiz (asm) kâfirleri ahiret azabıyla korkutuyordu. Onların bir kısmı bu korkutmadan etkileniyor ve kalbinde çoğu kez Peygamberimiz (asm)'in söylediği şeyin hak ve gerçek olduğu düşüncesi meydana geliyordu. Bu sebeple de ölümden sonra diriltilmekten ve Allah'ın huzuruna çıkmaktan korkuyorlardı.

Bu izahla, ayette geçen, **“Rableri huzurunda toplanmaktan korkan kimselerin”** kâfirler olabileceği anlaşılmış oldu. Eğer bunlar kâfirlerse, ayetin devamında gelen **“Onlar için Allah'tan başka ne bir dost ne**

de bir şefaati vardı.” ifadesi, kâfirlere şefaatin olmadığını beyan etmektedir. Ayetin hükmü, müminleri kapsamamaktadır. Demek, Rableri huzurunda toplanmaktan korkan kimseler kâfirlere, ayet şefaatin olmadığına delil olamaz. **Kâfirlere şefaatin olmadığına delil olabilir.** Bizler zaten onlara şefaati edilemeyeceği hususunda hemfikiriz.

Eğer ayetteki, **“Rableri huzurunda toplanmaktan korkan kimseler”** müminler ise, bu durumda şu izah yapılır: **“Onlar için Allah’tan başka bir şefaati yoktur.”** beyanı, müminlere şefaati edileceği hakikatine ters düşmez. Çünkü meleklerin, peygamberlerin ve diğerlerinin müminlere şefaati etmesi, ancak Allah’ın izni ve müsaadesiyledir. Şefaati Allah’ın izniyle olunca, gerçekte Allah tarafından yapılmış olur. Dolayısıyla **“Allah’tan başka şefaati yoktur.”** demek, **“Allah izni vermeden şefaati edecek yoktur.”** manasındadır.

Bu izahla birlikte, eğer ayet-i kerimede müminler kastedilmişse, şu izahı da yapmak istiyoruz.

Bir soruyla giriş yapalım:

- Bir şeyin tamamının Allah’a ait olması, başkasının ona sahip olmasına engel midir? Eğer birileri *“Evet engeldir.”* derse, bizim şu sorumuza cevap versinler:

- *Nisa suresi 139. ayette: “Bütün izzet Allah’a aittir.” buyrulmuştur. Acaba bütün izzetin Allah’a ait olması, başkasının izzet sahibi olmasına engel midir?*

- *Yani siz diyebilir misin ki: “Bütün izzet Allah’ındır. O halde peygamberler ve müminler izzetsizdir.” Bütün izzetin Allah’a ait olduğunu bildiren ayetten bu neticeyi çıkarabilir misiniz?*

Eğer bu neticeyi çıkarıyorsanız Münafıkun suresi 8. ayet sizi tekzip eder. Çünkü bu ayette şöyle buyrulmuştur:

“İzzet Allah’a, Resulüne ve müminlere mahsustur.” (*Münafıkun, 63/8*)

Bakın, Nisa suresi 139. ayette bütün izzetin Allah'a ait olduğundan bahsedilirken, Münafıkun suresi 8. ayette Resulünün ve müminlerin de izzet sahibi olmasından bahsedilmiştir. Demek izzetin Allah'a ait olması, Peygamberimiz (asm)'in ve müminlerin o izzetten mahrum olması neticesini vermemiştir.

Birbirine zıt gibi görünen bu iki ayetin vech-i tevfiği şudur:

İzzet tamamıyla Cenab-ı Hakk'a aittir. Peygamberimiz (asm)'in ve müminlerin izzeti ise, Allah'ın onlara izzet vermesi ve aziz kılması iledir. Cenab-ı Hakk'ın izzeti zati iken, diğerlerinininki zati değildir. Neticede, Peygamberimiz (asm)'in ve müminlerin izzet sahibi olması, bütün izzetin Allah'a ait olması hakikatine zıt değildir.

Şefaatte de durum aynıdır. Allah'tan başka şefaatchinin olmaması, sadece Allah'ın şefaât edeceği manasına gelmez. Bunun manası şudur: **Bütün şefaât Allah'a aittir ve Allah'tan başka şefaati zati olan yoktur. Diğerlerinin şefaate sahip olması, Allah'ın onlara bu yetkiyi vermesiyledir.** Demek diğerleri, Allah'ın vermesiyle şefaate sahip olmuşlardır, şefaât onların zati malı değildir.

Bu şuna benzer: Bizden başka kimsenin parası olmasa ve biz bu paradan bazı insanları istifade ettirsek, bu durumda desek ki:

“Bütün para bize aittir, bizden başka kimse paraya sahip değildir.”

Bu söz, bizim parayı kimseye vermeyeceğimize değil; başkalarında bulunan paraların da aslında bize ait olduğunu ve bizim vermemizle onların buna malik olduklarını beyan içindir.

Bütün şefaatin Allah'a ait olması ve Allah'tan başka şefaât edicilerin olmaması da aynen bunun gibidir. Yani kim şefaate yetkili kılındıysa, Allah'ın izniyle olmuştur ve ancak Allah'ın izin verdiği kişiye şefaât edebilecektir. Dolayısıyla hakikatte şefaât eden Allah'tır.

Dilerseniz bir örnek daha verelim:

Kur'an'da birçok yerde bütün mülkün Allah'a ait olduğundan bahsedilmektedir. Şimdi, bütün mülkün Allah'a ait olması, bizlerin

mülk sahibi olmasına engel mi? Elbette değil. Bizler de Allah'ın vermesiyle mülk sahibi olmuşuz. Evet, mülkün hakiki sahibi Allah'tır. Bizlerin malikiyeti ise, Allah'ın vermesiyledir. Hakikatte biz de sahip olduklarımız da Allah'ındır. Lakin Allah mülkünden bir kısmını bizlere vermiş ve bizleri mülk sahibi yapmıştır.

İşte şefaatin hepsinin Allah'a ait olması da böyledir. Bu aitlik, başkasının şefaati edemeyeceği manasına gelmez. Bunun manası şudur: Bütün şefaati Allah'ındır. Kimse kendinden şefaate sahip değildir. Ancak Allah'ın yetki vermesiyle buna sahip olur. Ve ancak izin verdiği kişi de bunu kullanır.

Sevgili kardeşlerim, gördüğünüz gibi, ayette geçen, **“Rablerinin huzurunda toplanmaktan korkanları”** müminler kabul etsek bile ayet, şefaatin olmadığına delil değildir. Allah'ın izni olmaksızın şefaati edilemeyeceğine delildir. Bu meseleyi de biz en başta kabul etmişiz. Kaldı ki ayetin müminler hakkında değil, kâfirler hakkında olması da muhtemeldir. Bu durumda ise izaha zaten gerek yoktur.

Sevgili kardeşlerim, gördüğünüz gibi, şefaati inkâr edenlerin gösterdikleri bu **Sekizinci Delil** de zayıf ve çürütülebilir. Dolayısıyla bu ayet hiçbir cihetten şefaatin yokluğuna delil olamaz. Mesele herhalde anlaşılmıştır. Daha fazla uzatmadan dersimizi burada noktalayalım ve şimdi şefaati inkâr edenlerin **Dokuzuncu Delilini** tahlil edelim.

On Dokuzuncu Bölüm: Dokuzuncu Soru-Cevap

Sevgili kardeşlerim, şefaati inkâr edenlerin sözde delillerine cevap vermeye devam ediyoruz. Cevap vereceğimiz Dokuzuncu Delilleri şöyle. **Onlar diyorlar ki:**

- *Bakara suresi 254. ayette şöyle buyrulmuştur:*

“Ey iman edenler! İçinde alışverişi, dostluğun ve şefaatin olmadığı gün gelmeden önce, size rızık olarak verdiklerimizden infak ediniz. Kâfirler zalimlerin ta kendileridir.”

- *Bu ayet, o gün şefaatin olmadığını açıkça beyan etmektedir. Ayetin manası son derece açıktır. Ayetin sözü üzerine söz söylemeye gerek de yoktur. Eğer şefaât hak olsaydı, ayette şefaatin olmadığından bahsedilmezdi.*

İşte onlar böyle diyorlar. Onlara göre ayetteki, **“O gün şefaât yoktur...”** ifadesi, şefaatin yokluğuna delildir. **Şimdi biz onlara bir şey sormak istiyoruz:**

Ayette şefaâtle birlikte, o gün dostluğun da olmadığından bahsedilmiştir. Ayetin Arapçası şöyledir:

يَوْمَ لَا يَنْفَعُ فِيهِ وَلَا خُلَّةٌ Kendisinde alışverişi ve dostluğun olmadığı gün... Bakın, ayette açıkça **لَا خُلَّةٌ** “Dostluk yoktur” buyrulmuş.

Şimdi bu ayeti okuyan kişi dese ki: Vallahi o gün hiçbir dostluk yoktur, delilim de bu ayettir. Eğer böyle derse, Kur’an’a iftira atmış olur. Zira Zuhruf suresi 67. ayette **الْأَخِلَّاءُ يَوْمَئِذٍ بَعْضُهُمْ لِبَعْضٍ عَدُوٌّ إِلَّا الْمُتَّقِينَ** O gün dostlar birbirlerinin düşmanıdırlar, ancak muttakiler müstesna, buyrulmuştur. Bu ayetten anlıyoruz ki, muttakiler o gün dost olacaklardır.

Bakın, Bakara suresi 254. ayeti bilip, Zuhruf suresi 67. ayeti bilmeyen hata yapar. Bakara suresindeki **“O gün dostluk yoktur.”** ifadesini bütün insanlar hakkında zanneder. Ve böyle hüküm verdiğinde de muttakilerin o gün dost olduğunu bildiren Zuhruf suresi 67. ayeti inkâr etmiş olur.

Peki, bu iki ayeti nasıl cem edeceğiz? Şöyle:

Bakara suresi 254. ayette geçen **“O gün dostluk yoktur.”** ayetinin hükmü bütün insanlar için geçerli değildir. Bu ifadeyle **kâfirler, müşrikler ve Allah’ın gazabını celbeden kimseler** kastedilmiştir. Muttakiler bu zümrenin dışındadır. Ancak bu istisna, bu ayette yapılmayıp Zuhruf suresi 67. ayette yapılmıştır.

Demek ki, bir ayet üstüne hüküm bina ederken diğer ayetleri göz önüne almak gerekir. Yoksa yarım doktor candan, yarım hoca dinden eder sözü gerçek olur.

Aynen bunun gibi, ayette geçen **“O gün şefaât yoktur.”** beyanı Müslümanlar hakkında olmayıp, kâfirler hakkındadır. Delilimiz de ayetin son kısmıdır. Ayetin sonunda, **“Kâfirler zalimlerin ta kendileridir.”** buyrulmuştur. Fahrettin-i Razi Hazretleri ayetin bu kısmı hakkında şöyle der:

“O gün ne dostluk ne de bir şefaât vardır.” ifadesi, kıyamet gününde mutlak olarak dostluğun ve şefaatin bulunmadığı zannını verir. Bu sebeple Allah Teâlâ, bu yokluğun kâfirlere mahsus olduğuna delâlet etsin diye, bu sözün hemen peşinden **“Kâfirler zalimlerin ta kendileridir.”** buyurmuştur. İşte bu beyan, öncesinin kâfirler hakkında olup, günahkâr müminler hakkında olmadığını ispat etmektedir. Neticede, kâfirler için bir dostluk ve şefaât yoktur. Müminler için ise dostluk ve şefaât vardır.

Bakın, Kur’an ayetlerini, kim hakkında indiğini bilmeden tefsir etmek büyük bir hatadır. İlk önce ayetlerin iniş sebepleri bilinmeli ve ayetler ona göre izah edilmelidir. Bu yapılmadığı takdirde, bu ayette olduğu gibi yanlış anlaşılmalara ortaya çıkacaktır. Bu ayet, kâfir olarak ölenlere şefaât edilmesinin mümkün olmadığını belirtmek içindir. Onlar arasında dostluk da yoktur. Mesela Hz. Nuh, kâfir olarak ölen **oğluna**; Hz. Lut, kâfir olarak ölen **eşine** ve yine Peygamberimiz (asm) kâfir olarak ölen **amcalarına** şefaât edemeyeceklerdir.

Demek ayetteki, “**O gün dostluk ve şefaât yoktur.**” ifadesiyle kâfirler kastedilmiştir ve bu ayetin Müslüman olarak ölenlerle hiçbir alakası yoktur.

Peki, ayet-i kerimeyi niye bu şekilde anlamak zorundayız? Birinci sebebi, ayetin sonundaki “**Kâfirler zalimlerin ta kendileridir.**” beyanıdır. Bu beyandan, ayetin kâfirler hakkında olduğu anlaşılır.

Bu ilave olmasaydı dahi, ayetin kâfirler hakkında olduğunu şuradan anlardık: Bir tarafta şefaatin olmadığını bildiren bu ayet, diğer tarafta ise şefaatin olduğunu bildiren ayet ve hadisler... Şefaatin hem olması hem de olmaması mümkün değildir. Bir şey ya vardır ya yoktur. İki zıttı cem etmek muhaldir. Eğer şefaati inkâr ederseniz, şefaatin olduğunu bildiren ayet ve hadisleri ne yapacaksınız?

Bizim işimiz kolay, şöyle ki: Delil olarak gösterdiğiniz, “**O gün dostluk ve şefaât yoktur..**” ayeti hakkında deriz ki:

Bu ayette haklarında şefaatin kabul edilmeyeceği bildirilen kişiler; kâfirler, müşrikler ve Allah’ın şefaât edilmesine izin vermediği günahkâr müminlerdir. Allah’ın izin verdikleri bu ayetin kapsamı dışındadır.

Bakın, biz birbirine zıt gibi görünen ayetleri cem ettik. Bir daha soruyla açalım:

- **Kime şefaât edilir?** Allah’ın izin verdiklerine ve razı olduklarına. Şefaatin hak olduğunu bildiren ayetler bu zümreyi anlatmaktadır.

- **Peki, kime şefaât edilmez?** Allah’ın izin vermediklerine ve razı olmadıklarına. Şefaatin olmadığını bildiren ayetler de bu zümreyi anlatmaktadır. Bakın, şefaatin olduğunu ve olmadığını bildiren ayetleri ne güzel cem ettik.

Peki siz, “**Şefaât yoktur.**” ayetiyle, şefaatin varlığını bildiren ayet ve hadisleri nasıl cem edeceksiniz? Hadi edin de görelim, edemezsiniz.

Sizin yaptığınızı, Kur’an’ın bir kısmına iman etmek, diğer kısmını ise inkâr etmektir. Bu halinizle, **أَفْتَوْمُنُونَ بِنَعْلِ الْكِتَابِ وَتَكْفُرُونَ** **بِنَعْلِ** “**Kitabın bir kısmına iman edip bir kısmını inkâr mı**

ediyorsunuz?” ayetine muhatap oluyorsunuz.

Sevgili kardeşlerim, Kur’anda şefaatin olmadığını beyan eden ayetler vardır. Ancak bu ayetler şu zümreler hakkındadır:

1. Kâfirler ve müşrikler hakkındadır. Mesela, Hz. Nuh, kâfir olarak ölen oğluna; Hz. Lut, kâfir olarak ölen eşine ve yine Peygamberimiz (asm) kâfir olarak ölen amcalarına şefaate edemeyeceklerdir.

2. Şefaate edilmeyecek ikinci zümre de Allah’ın kendilerinden razı olmadığı ve şefaate edilmesine izin vermediği günahkâr müminlerdir. Demek kişi mümin de olsa, ona şefaate edilmesi Allah’ın iznine ve rızasına bağlıdır.

3. Bir de şunu ilave edelim: Şefaatin olmadığını beyan eden ayet ve hadislerin bir kısmı da zaman ve mekanla ilgilidir. Yani ahirette bazı zaman ve mekanlarda kimse kimseye şefaate edemeyecek ve kimse kimseyle ilgilenemeyecektir. Peygamberler dahil herkes kendi nefsinin derdine düşecektir.

Netice olarak: Şefaati inkâr edenlerin gösterdiği “**O gün dostluk ve şefaate yoktur.**” ayeti, kâfirler hakkındadır. Bu ayetin hükmü Müslümanlara şamil olmaz.

Sevgili kardeşlerim, dersimizi burada tamamlayalım ve şimdi şefaati inkâr edenlerin **Onuncu Delillerini** tahlil edelim.

Yirminci Bölüm: Onuncu Soru-Cevap

Sevgili kardeşlerim, şefaati inkâr edenlerin sözde delillerine cevap vermeye devam ediyoruz. Cevap vereceğimiz Onuncu Delilleri şöyle. **Onlar diyorlar ki:**

- *Enbiya suresi 28. ayette şöyle buyrulmuştur: “Onlar ancak Allah’ın razı olduğu kimseye şefaati edebilirler.” Bu ayet, şefaatin olmadığına delildir. Zira şefaati sadece Allah’ın razı olduğuna edilebilecektir. Fasık -yani günahkâr- ise razı olunan kişi değildir. Bu durumda da ona şefaati edilememesi gerekir.*

İşte onlar böyle diyorlar: Şefaati Allah’ın razı olduklarına edilebilecekmiş; **fasık** ise kendisinden razı olunan kişi değilmiş; dolayısıyla fasığa yani günahkâra şefaati edilemezmiş...

Meseleyi izah ettiğimizde, bu sözün nerden çıktığını çok iyi anlayacaksınız. Şimdi biraz itikat dersi yapalım:

Bizler Ehl-i sünnet itikadına sahibiz. Bizim itikadımızda, büyük günah işleyen küfre girmez ve kâfir olmaz. Mutezileye göre ise, büyük günah işleyen kâfir olur. Mutezilenin, büyük günah işleyeni kâfir görmesinden dolayı halletmesi gereken bazı meseleleri vardır. Bunlardan biri de şefaattir. Şefaati o kadar çok delille sabittir ki, inkârı mümkün değildir. Ancak Kur’an’ın anlattığı şefaati, Mutezilenin kabul etmesi de mümkün değildir. Çünkü şefaati, büyük günahları sebebiyle cehenneme gidecek ya da gitmiş kulların affı için Allah’a dua etmektir. Mutezile bu şefaati kabul edemez. Çünkü Mutezile, büyük günah işleyeni kâfir görmektedir. Kâfir için de cehennemden çıkışı yoktur.

Şimdi Mutezile, cehennemden çıkartılma manasındaki şefaati kabul etse o zaman ona şöyle denilir: Hani büyük günah işleyen kâfirdir. Kâfir cehennemden çıkamaz ve ona şefaati edilemez. Eğer büyük günah sahibine şefaati edilebiliyorsa ve cehennemden çıkıyorsa, büyük günah işleyen kâfir olamaz.

İşte onlara böyle denilir. Bu durumda Mutezile şefaati inkâr edemiyor, çünkü Kur’an’da ve hadiste onlarca delil var. Ama şefaati

kabul de edemiyor, çünkü büyük günah işleyene kâfir diyor. Kâfirler hakkında da şefaata mümkün değildir.

Mutezile bu iki cihetten sıkışmış iken, kendilerine şöyle bir çıkış yolu buluyorlar ve diyorlar ki: Şefaata haktır. Ancak şefaata cehennemden çıkartılmak değil; cennetteki derecenin yükseltilmesidir.

Böyle dediklerinde, hem büyük günah sahiplerinin kâfir olduğu itikadında devam edebiliyorlar hem de şefaata ilgili ayetleri yalandan da olsa izah ediyorlar.

Şimdi bir parantez açayım: *Mehmet Okuyan'ın: "Şefaata, cennete gitmiş insanların cennette derecelerinin artırılmasıdır."* sözünün manasını şimdi anladınız mı?

Mehmet Okuyan Muteziledir; Mutezilenin görüşünü anlatıyor. Bizim garip Müslüman da her şeyden habersiz ona inanıyor... Burada bu meseleyi uzatmıyor, sadece *Mehmet Okuyan'ı* dinleyenleri uyarmakla ve onun Mutezile inancında olduğunu bildirmekle yetiniyorum.

Biz tekrar meselemize dönelim:

Mutezile, büyük günah işleyene kâfir dediği için şefaati büyük günah sahipleri hakkında kabul edemiyor. Çünkü büyük günah işleyen kâfirse, kâfire şefaata yoktur ve kâfir cehennemden çıkamaz. Bu sebeple, şefaati cennete girecek kimselerin derecelerinin artırılması olarak izah ediyor.

Biz Ehl-i sünnet ise diyoruz ki: Hayır, büyük günah işleyen kâfir değil, fasıktır. Ve şefaata büyük günah sahipleri içindir. Biz onlar gibi meseleyi dolandırmak zorunda değiliz. Çünkü onların büyük günah işleyenlere kâfir demesi, şefaati böyle izah etmelerine zorluyor. Bizim ise böyle batıl bir itikadımız yok.

Buraya kadar anlattığımız anlaşıldıysa, şimdi başa dönelim:

Mutezile diyordu ki: Şefaata sadece Allah'ın razı olduğuna edilebilecektir. Fasık -yani günahkâr- ise razı olunan kişi değildir. Bu durumda da ona şefaata edilememesi gerekir.

Mutezilenin niçin böyle dediğini herhalde anladınız. Çünkü onlara göre günah işleyen kâfirdir; kâfirden de Allah razı değildir.

Lakin ey Mutezile! Bize göre fasık, kâfir değildir! Pekâlâ fasıktan da Allah razı olabilir. Belki onun günahları çoktur, lakin bu günahları sebebiyle kâfir olmaz. Belki onun Allah'ı razı edecek bir ameli vardır. Mesela, belki zalim bir sultan karşısında hakkı söylemiştir. Belki anne babasına çok hizmet etmiştir. Belki de bir köpeğe çölde su vermiştir... Bu ameller terazide küçük gibidir, lakin Allah bazen zerre gibi bir ameli, yıldız gibi büyütür. Hoşnut olduğu bir amel sebebiyle kulunun günahlarını örter. Bununla ilgili Kur'an'da onlarca ayet var. Bu ayetleri ileride, **“Büyük günah işleyen kâfir olmaz.”** meselesinde anlatacağımızdan, burada konuyu uzatmamak için bu kapıyı açmıyoruz.

Sözün özü: “Fasık, razı olunan kişi değildir.” iddiası batıldır ve Mutezilenin büyük günah işleyeni kâfir görmesinden dolayı söylenmiştir. Biz de diyoruz ki: Fasık da pekâlâ Allah'ın rızasını celb edecek bir amel yapabilir. Zatında küçük olan o amel, ihlasla yapılmışsa rahmet-i ilahiyeyi celb eder ve Allah o kulundan razı olur. Razı olunca da şefaât edilmesine izin verir. Mesele bu kadar basittir.

Sevgili kardeşlerim, bu zor meseleyi bir defa okumakla anlayamamış ya da ben anlatamamış olabilirim. Metni dikkatle okumanızı tavsiye ediyorum. Unutmayın, itikada dair meseleler çok önemlidir. Bunlara zaman ayırmak da inşallah imanımızın muhafazası hususunda fiili bir dua hükmüne geçer. Bu dersimizi burada noktalayalım ve şimdi şefaati inkâr edenlerin **On Birinci Delillerini** tahlil edelim.

Yirmi Birinci Bölüm: On Birinci Soru-Cevap

Sevgili kardeşlerim, şefaati inkâr edenlerin sözde delillerine cevap vermeye devam ediyoruz. Cevap vereceğimiz On Birinci Delilleri şöyle. **Onlar diyorlar ki:**

- Şefaattir, ancak şefaattir cehennemden kurtarmak değildir. Şefaattir, cennete gitmiş insanların cennetteki derecelerinin katlanmasıdır. Bunun delili de şudur: Şefaattir kelimesi, “çift” manasındaki **وَالشَّفْعِ وَالْوَتْرِ** kelimesinden türemiştir. Hatta Fecr suresi 3. ayetteki **“Çifte ve teke yemin olsun.”** ayetindeki **شَفْع** de “çift” manasındadır. İşte bu kökten türeyen “şefaattir” kelimesi, cennet ehlinin derecesinin çift olması yani katlanması manasına gelir.

İşte onlar böyle diyorlar: Şefaattir, çift manasındaki **شَفْع** kelimesinden türemiş, manası da cennette kişinin derecesinin çift yapılması yani katlanmasıymış. Şefaatin, cehennemden kurtarmakla hiçbir ilgisi yokmuş...

Bu söz, Mutezileye aittir. Onların bu sözlerine cevap vermeden önce; Mutezile şefaati niçin cennette derecelerinin katlanması olarak kabul ediyor, bunun sebebini izah edelim. Meseleyi izah ettiğimizde, bu sözün nereden çıktığını çok iyi anlayacaksınız. Şimdi biraz itikat dersi yapalım:

Bizler Ehl-i sünnetiz. Bizim itikadımıza göre, büyük günah işleyen küfre girmez ve kâfir olmaz. Şia'nın itikatta mezhebi olan Mutezileye göre ise, büyük günah işleyen kâfir olur. Yani Mutezileye göre içki içen, kumar oynayan, zina yapan ve diğer büyük günahları işleyenler, tevhide kalbiyle tasdik ve diliyle ikrar etse de kâfirdir ve ahirette kâfirler gibi ebedi cehennemde kalacaktır.

Mutezilenin büyük günah işleyeni kâfir görmesinden dolayı halletmesi gereken bazı meseleleri vardır. Bunlardan biri de şefaattir. Şefaattir o kadar çok delille sabittir ki, inkârı mümkün değildir. Ancak Kur'an'ın anlattığı şefaati Mutezilenin kabul etmesi de mümkün değildir. Çünkü şefaattir, büyük günahları sebebiyle cehenneme gidecek

ya da gitmiş kulların affı için Allah’a dua etmektir. Mutezile bu şefaati kabul edemez. Çünkü Mutezile büyük günah işleyeni kâfir görmektedir. Kâfir için de cehennemden çıkış yoktur.

Eğer Mutezile cehennemden çıkartılma manasındaki şefaati kabul etse, o zaman ona şöyle denilir:

- Hani büyük günah işleyen kâfirdi. Kâfir cehennemden çıkamaz ve ona şefaât edilemezdi. Eğer büyük günah sahibine şefaât edilebiliyorsa ve cehennemden çıkıyorsa, büyük günah işleyen kâfir olamaz.

İşte Mutezileye böyle denilir. Bu durumda, Mutezile şefaati kabul edemiyor, çünkü **“büyük günah işleyene kâfir”** diyor. Kâfirler hakkında şefaât mümkün değildir. Ama şefaati inkâr da edemiyor; çünkü Kur’anda ve hadiste onlarca delili var.

Mutezile bu iki cihetten sıkışmış iken, kendilerine şöyle bir çıkış yolu buluyorlar ve diyorlar ki: **Şefaât haktır**. Ancak şefaât cehennemden çıkartılmak değil; cennetteki derecenin katlanmasıdır.

Böyle dediklerinde, hem büyük günah sahiplerinin kâfir olduğu itikadında devam edebiliyorlar hem de şefaâtle ilgili ayetleri yalandan da olsa izah ediyorlar.

Biz Ehl-i sünnet ise diyoruz ki: Hayır, büyük günah işleyen kâfir değil, fasıktır. Ve şefaât büyük günah sahipleri içindir. Biz onlar gibi meseleyi dolandırmak zorunda değiliz. Çünkü onların büyük günah işleyenlere kâfir demesi, şefaati böyle izah etmelerine zorluyor. Bizim ise böyle batıl bir itikadımız yok...

Buraya kadar anlattığımız anlaşıldıysa, şimdi başa dönelim:

Mutezile, şefaatin, cennetteki derecelerin katlanması manasında olduğuna inanmak zorunda kalınca delil aramaya başladı. Ancak işleri kolay değildi. Çünkü ne Kur’anda, ne de hadislerde şefaate böyle bir mana verilmemiştir. Davalarını ispatta son derece aciz kalan Mutezile sonunda dedi ki, şefaât kelimesinin kökü **“çift”** manasındaki **شَفَعَ** kelimesidir. İşte bu kökten türeyen **“şe-**

faat” kelimesi, cennet ehlinin derecesinin çift olması, yani katlanması manasına gelir.

Gördünüz mü iş nerden nereye geldi? Mutezile şefaatin manasını araştırıp bu neticeye ulaşmadı. Önce günah işleyen Müslümanı kâfir kabul etti. Sonra bu itikadın bir neticesi olarak, günah işleyen Müslümanlara şfaat edilemeyeceğini kabul etti. Sonra da **“O zaman biz şefaati cennet ehli hakkında düşünelim.”** Diyerek, şefaate bil-mecburiye bu yanlış manayı yükledi. Buldukları delil de kelimenin kökünün **“çift”** manasında olmasıymış... Biz şimdi Mutezilenin bu sözüne cevap verelim:

Şfaat, kelime manası olarak biri ikilemek, iki yapmak demektir. Ancak bu, sevabı ikiye katlamak manasında biri iki yapmak değildir. Çünkü Bakara suresi 261. ayette Allah Teala, **biri yedi yüz** yapacağını haber vermiş. Yine Bakara suresi 245. ayette, iyiliği çok katlara katlayacağını bildirmiş. En az katlama olarak da bire on vereceğini En'am suresi 160. ayette bildirmiş.

Yani Rabbimizin katlaması, bire iki değildir. Bire on, bire yedi yüz ve bire yüz binlerdir. O halde şfaat, cennete girenin makamının ikiye katlanması olamaz.

Peki, o zaman mana ne olabilir?.. Mana şudur: Şfaat, günahı sebebiyle sanki tek kalan bir kimsenin yanına bir başkasının gitmesi ve onun için bağışlanma talebiyle yanında durmasıyla onu iki yapmasıdır. Bu yüzden bu işe şfaat ismi verilmiştir.

Bu manayı, **“İmamların Güneşi”** lakaplı Fahreddin-i Razi Hazretleri şöyle izah eder:

“Şfaat, bir kimsenin bir başkasından bir şey istemesi ve ondan ihtiyacını gidermesini talep etmesidir. Kelimenin aslı, ‘tek’in zıddı olan ‘çift’ manasındaki شفع kelimesinden gelir. Buna göre, sanki ihtiyaç sahibi tek idi de şfaatçi onun yanında onun çifti oldu demektir.”

Gördüğünüz gibi, şfaat kelimesinin kökünün **“çift”** manasında

olması, cennetteki derecenin katlanacağı manasında değildir; ihtiyaç sahibi olarak tek idi de şefaâtçi onun yanında onun çifti oldu manasındadır. Fahrreddin-i Razi Hazretleri, şefaatin cennetteki derecelerin katlanması manasında olamayacağına şöyle akli bir de delil getirmiştir.

Üstad der ki: Cenab-ı Hak Kur'an'da birçok ayette kullarını ahiret günüyle tehdit etmiş ve **“İznim müstesna, şefaatin olmadığı günden korkun.”** buyurmuştur. Eğer şefaât cennetteki derecenin katlanması olarak kabul edilirse, bu tehdidin bir manası kalmaz.

Yani şöyle bir tehdit olur mu: Cennetteki derecelerin sadece benim iznimle katlanacağı günden korkun... Böyle bir tehdit olamaz. Zira bu tehdit karşısında kişi der ki: Ya cennete girsem yeter, derecem de katlanmayıversin... Kişi böyle düşünür, bu durumda da tehdidin bir manası olmaz. Tehdit ancak cehennemle olur.

Eğer şefaati cennetteki derecelerin katlanması olarak kabul edersek, Allah'ın bu tehditlerini izah edemeyiz. Bu tehditlerden anlamalıyız ki, Rabbimiz bizi cehennemle tehdit ediyor. Ve diyor ki, hiç kimseye sizi cehennemden kurtaracak diye güvenmeyin; çünkü şefaât ancak iznime ve rızama bağlıdır. İzinim olmadan kimse kimseyi cehennemimden çıkaramaz...

İşte tehdit böyle olur. Tehdidin böyle olmasından dolayı da şefaât cennetteki derecelerin artırılması olamaz. Herhalde Razi Hazretlerini bu izahı, Mutezilenin sözünün ne kadar çürük olduğu hususunda kâfidir. Şimdi, şefaatin cennetteki derecelerin katlanması olamayacağı hususunda başka bir delil sunalım:

Eserimizin başında şefaatin hak olduğuna dair dokuz ayet-i kerime zikrettik. Şefaâtle ilgili daha başka ayetler de var. Bizler sözü uzatmamak için dokuzuyla yetinmiştik. Makam münasebetiyle iki ayeti daha burada zikredecek ve şefaatin cennette derecelerin artırılması olamayacağını ispat edeceğiz.

İbrahim suresi 36. Ayette, Hz. İbrahim putlara işaret ederek şöyle der:

وَمَنْ عَصَانِي Kim bana tabi olursa o bendendir. فَمَنْ تَبِعَنِي فَإِنَّهُ مِنِّي Her kim de bana isyan ederse, şüphesiz sen çok bağışlayan ve çok merhamet edensin.

Hız. İbrahim, “Her kim de bana isyan ederse, şüphesiz sen çok bağışlayan ve çok merhamet edensin.” diyerek, isyan eden bir kısım insanlar için şefaata talebinde bulunmuştur. Bu şefaatin kâfirler hakkında olması mümkün değildir. Zira kâfirler için af dilenemez. Bu şefaatin itaatkâr Müslümanlar hakkında olması da mümkün değildir. Çünkü onlar isyan etmemiştir ve onlara zaten azap yoktur. O halde geriye tek bir zümre kalıyor ki, o da büyük günah sahibi Müslümanlardır.

Hız. İbrahim, “Kim bana isyan ederse...” diyerek büyük günah sahiplerini kastetmiş ve daha sonra da “Şüphesiz sen çok bağışlayan ve çok merhamet edensin.” diyerek Allah’tan, onlara affı ve merhametiyle muamele etmesini istemiştir. Demek şefaata, büyük günah sahipleri için olup cennetteki derecenin katlanması değildir. Zira şefaata cennetteki derecelerin katlanması olsaydı, Hız. İbrahim’in bu şekilde duası anlamsız olurdu...

Aynı manayı ifade edeceğimiz İkinci Delilimiz de şudur: Maide suresi 118. ayette Hız. İsa şöyle der:

إِنْ تُعَذِّبُهُمْ فَإِنَّهُمْ عَبْدُكَ Eğer onlara azap edersen, şüphesiz onlar senin kullarıdır. وَإِنْ تَغْفِرْ لَهُمْ فَإِنَّكَ أَنْتَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ Eğer onları bağışlarsan, şüphesiz ki Aziz ve Hakîm olan sensin.

Bu ayetin delil ciheti şudur. Hız. İsa, “Eğer onları bağışlarsan, şüphesiz ki Aziz ve Hakîm olan sensin.” diyerek, bir kısım insanlar için şefaata talebinde bulunmuştur. Bu şefaatin kâfirler hakkında olması mümkün değildir. Zira kâfirlere şefaata yoktur. Bu şefaatin itaatkâr

Müslümanlar hakkında olması da mümkün değildir. Çünkü onlara zaten azap yoktur ve onlar ehli cennettir. O halde geriye tek bir zümre kalıyor ki, o da büyük günah sahibi Müslümanlardır.

Şefaât günahkâr Müslümanlar için olunca da şefaatin manasının, cehennemden kurtulmak olması gerekir. Zira şefaât cennetteki derecelerin katlanması olsaydı Hz. İsa bu şekilde af dilemezdi.

Şimdi de başka bir cihetten meselemize bakalım; **Mutezile dedi ki:**

Şefaât kelimesinin kökü “çift” manasındadır. Bu da cennetteki derecenin katlanması anlamına gelir...

Ehl-i sünnet alimleri ise buna cevaben dedi ki: Evet, şefaât kelimesinin kökü çift manasındadır; ancak bu çift, sanki ihtiyaç sahibi tek idi de şefaâtçi onun yanında onun çifti oldu manasındadır. **Yoksa bu kelime** asla cennetteki derecelerin katlanması manasında değildir.

İşte Mutezile böyle diyor, Ehl-i sünnet de böyle diyor. Hangisinin doğru olduğuna kanaat getiremiyorsanız, şefaatin geçtiği bir ayet üzerinde iki manayı da düşünelim. Hangisi uyarsa o manayı kabul edelim... Nisa suresi 85. ayette şöyle buyrulmuştur:

مَنْ يَشْفَعْ شَفَاعَةً حَسَنَةً يَكُنْ لَهُ نَصِيبٌ مِنْهَا وَمَنْ يَشْفَعْ شَفَاعَةً سَيِّئَةً يَكُنْ لَهُ كِفْلٌ مِنْهَا

Ayetin manası şudur: **Kim güzel bir şefaât ederse, onun için ondan bir nasip vardır. Kim de kötü bir şefaât ederse onun için de ondan bir pay vardır.**

Şimdi bu ayet üzerinde biraz düşünelim: Acaba, “**Kim bir kimseye iyiliği ikiye katlarsa**” mı daha uygun bir mana; yoksa “**Kim bir kimsenin iyilik yapmasına yardım edip onun yanında durursa**” mı daha güzel bir mana?

Yine, “**Kim bir kimseye kötülüğü ikiye katlarsa**” mı daha uygun bir mana, yoksa “**Kim bir kimsenin kötülük yapmasına yardım edip onun yanında durursa**” mı daha güzel bir mana?

Elbette yanında durup iyiliğine veya kötülüğüne yardım etmesi daha uygun ve güzel olan manadır. Bu da ispat eder ki, şefaatin kökündeki “**çift**” manası; yanında durmak, o birken onu iki yapmak manasındaki çifttir. Yoksa Cennetteki makamın çiftlenmesi değildir.

Bütün bu izahlardan sonra, şimdi Mutezile’ye bir teklifimiz var:

Ey Mutezile mensupları ve ey Mutezileyi satmaya çalışan taklitçileri! Siz dediniz ki, şfaat cennetteki derecelerin katlanmasıdır. Delil olarak da şfaat kelimesinin kökünün “**çift**” manasında olduğunu ileri sürdünüz. Her nasılsa “**çift**” manasından böyle bir neticeye ulaştınız. Biz de size cevabımızı verdik... Eğer siz bir şey yapabilirsiniz, bizler verdiğimiz cevabı bir kenara bırakıp sizin sözünüzü kabul edeceğiz. Yapmanızı istediğimiz çok basit bir şey var... Bize Kur’an’dan veya hadisten, şefaatin cennetteki derecelerin katlanması olduğuna dair sadece bir delil getirin. Yani “**Şfaat, cennetteki derecelerin katlanmasıdır.**” manasında bir ayet veya hadis gösterin.

Şfaat kelimesi Kur’an’da otuz bir defa geçiyor. İşte ayetler ortada, hepsini inceleyin ve tek bir ayeti sözünüze delil yapın... Ve hadisler de ortada, hepsini inceleyin, bize sadece bir hadis gösterin... **Bunu yapabilir misiniz?** Hayır yapamazsınız!

Yapamayacağınızı nereden mi biliyoruz? Çünkü biz bütün bu ayet ve hadisleri inceledik, elhamdülillah hepsini biliyoruz; biliyoruz ve diyoruz ki: Ne ayetlerde ne de hadislerde şefaatin cennetteki derecelerin artması olduğuna dair en küçük bir beyan yoktur. Hükmünüz batıldır, yanlışır ve vehminizin ürünüdür!..

Sevgili kardeşlerim, derslerimizi sunarken, “**Sözün güzeli, kısa olanıdır.**” düsturuyla hareket etmeye ve meseleyi en kısa şekilde sunmaya çalışıyoruz. Ancak bazen bu konuda olduğu gibi, ihtiyaca binaen konu uzayabiliyor. Kısa kesersek, cevabın bir yanı zayıf kalacak; uzatsak okunması zor olacak. Malum asrın insanı aceleci, her şey hemen olsun istiyor...

Biz, “*Keselim kısa mı olsun; yoksa uzatalım yerinde mi olsun.*” diye düşünürken, **“Uzatalım yerinde olsun, herkes sabretmese de ehli ilmin hoşuna gider, bu ders de onlar için olsun.”** dedik ve bu sebeple de biraz uzattık. Anlatmaya çalıştığımız mesele zor bir mesele. Bu zor meseleyi bir defa okumakla anlayamamış ya da ben anlatamamış olabilirim. Konuyu bir daha dikkatle okumanızı tavsiye ediyorum...

Bu dersimizi burada noktalayalım ve şimdi şefaati inkâr edenlerin **On İkinci Delillerini** tahlil edelim.

Yirmi İkinci Bölüm: On İkinci Soru-Cevap

Sevgili kardeşlerim, şefaati inkâr edenlerin sözde delillerine cevap vermeye devam ediyoruz. Şefaate dair eserimizin bu Yirmi İkinci Bölümünde, onların **hadislerden gösterdikleri delillere cevap** vereceğiz. Cevabımıza geçmeden önce bazı bilgileri hatırlayalım:

Kur'an'da ve hadislerde, hem şefaatin olduğuna hem de olmadığına dair beyanlar vardır. Şefaatin hem olması hem de olmaması mümkün değildir. Bir şey ya vardır ya yoktur. İki zıddı cem etmek muhaldir. Bu birbirine zıt beyanları cem etmenin tek yolu, ayet ve hadislerin farklı zümrelerden bahsettiğini kabul etmektir. Bunu yapmayıp şefaatin olmadığını bildiren bir hadisi gösterip **“Şefaate yoktur.”** dersanız, şefaatin olduğunu bildiren ayet ve hadisleri ne yapacaksınız? Ya da bunun tam tersi, şefaatin olduğunu bildiren delilleri gösterip **“Herkes şefaate vardır.”** dersanız, şefaatin olmadığını bildiren ayet ve hadisleri ne yapacaksınız? Demek, birbirine zıt beyanları cem etmenin tek yolu, ayet ve hadislerin farklı zümrelerden bahsettiğini kabul etmektir.

Evet, Kur'an'da ve hadislerde, şefaatin olmadığını beyan eden ifadeler vardır. Ancak bu ifadeler şu zümreler hakkındadır:

1. Kâfirler ve müşrikler hakkındadır. Mesela, Hz. Nuh, kâfir olarak ölen oğluna; Hz. Lut, kâfir olarak ölen eşine ve yine Peygamberimiz (asm) kâfir olarak ölen amcalarına şefaate edemeyeceklerdir. Nitekim Peygamberimiz (asm), amcası Ebu Talib'e şefaate etmek istediğinde Tevbe suresinin 113. ayeti nazil olmuştur. Ayet şöyle der:

“Müşriklerin cehennemlik oldukları belli olduktan sonra artık onlar için ne Peygamberin ne de müminlerin Allah'tan af dilemeleri doğru değildir.”

Yine Tevbe suresinde münafıklar **“Ya Resulallah, bizim için mağfiret talep et!”** dediklerinde Hz. Peygamber (asm): **“Sizin için mağfiret talebinde bulunacağım.”** deyip onlar için mağfiret talebine yöneldiğinde, şu ayet-i kerime nazil olmuştur.

إِسْتَغْفِرْ لَهُمْ أَوْ لَا تَسْتَغْفِرْ لَهُمْ إِنْ تَسْتَغْفِرْ لَهُمْ سَبْعِينَ مَرَّةً فَلَنْ يَغْفِرَ اللَّهُ لَهُمْ كَفَرُوا بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ

İster onlar için af dile, isterse af dileme Eğer onlar için yetmiş defa af dilesen de Çünkü onlar Allah'ı ve Resulünü inkâr etmişlerdir.

Gördüğünüz gibi bu ayet, kâfırlara şefaât edilemeyeceğini açıkça bildirmektedir. Eğer birisi, Kur'an ve hadisten şefaatin olduğuna dair delilleri gösterip, “Şefaât herkes için vardır.” dese, bu ayetler onu tekzib eder ve şefaatin kâfırlar için olamayacağını bildirir. Demek delilleri tahlil ederken geniş bir açıdan bakmak lazım.

2. Şefaât edilemeyecek ikinci zümre, Allah'ın kendilerinden razı olmadığı ve şefaate izin vermediği günahkâr müminlerdir. Demek kişi mümin de olsa, ona şefaât edilmesi Allah'ın iznine ve rızasına bağlıdır. Allah'ın izin vermediği mümine kimse şefaât edemeyecektir. Onun için şefaât talep edilse de bu talep kabul olmayacaktır.

3. Bir de şunu ilave edelim: Şefaatin olmadığını beyan eden ayet ve hadislerin bir kısmı da zaman ve mekânla ilgilidir. Yani ahirette bazı zaman ve mekânlarda kimse kimseye şefaât edemeyecek ve kimse kimseye ilgilenmeyecektir. Peygamberler dahil herkes kendi nefsinin derdine düşecektir. Mesela, amel defterleri dağıtılırken, defterler teraziye konulduğunda, yine sırattan geçilirken kimse kimseye şefaât edemeyecek ve herkes nefsiyle ilgilenenecektir. Bununla ilgili bir hadisi daha önce nakletmiştik. Hadisi öğrenmek isteyenler, ilgili konuyu tekrar okuyabilirler.

Sevgili kardeşlerim, her amelde üç mertebe olduğu gibi, şefaatte de üç mertebe vardır. Bunlar **tefrit, ifrat ve vasattır**.

Şefaatin olduğunu bildiren ayetleri ve hadisleri görüp, “**Bütün insanlara şefaât vardır.**” diyen **ifrattadır**. Zira birçok ayet ve hadiste, kâfırlara ve Allah'ın izin vermediği günahlar müminlere şefaât edilemeyeceği bildirilmiştir.

Bunun tam tersi olarak, şefaatin olmadığını bildiren ayet ve hadislere bakıp, “**Hiç kimseye şefaât edilmeyecek, şefaât yoktur.**”

diyen de **tefrittedir**. Zira birçok ayet ve hadiste, günahlar müminlere Allah'ın izniyle şefaata edileceği bildirilmiştir...

Bu konudaki vasat ise şudur: Şefaatin olmadığını bildiren ayet ve hadisleri, kâfirler ve Allah'ın izin vermediği müminlerle tefsir etmek; şefaatin olduğunu bildiren ayet ve hadisleri de Allah'ın izin verdiği ve razı olduğu müminlerle izah etmektir. Bu vasat mertebedir ki, Kur'an buna "**sırat-ı müstakim**" / "**dosdoğru yol**" der. İşte bizler bu yolun üzerindeyiz...

Buraya kadar yaptığımız izahları iyi anlayabildiyseniz, artık size her kim şefaatin yokluğuna dair ayet ve hadisler gösterse, onları izah edebilir ve muhatabınızı sırat-ı müstakime davet edebilirsiniz...

Bu girişten sonra, şimdi Mutezilenin şefaatin yokluğuna delil olarak gösterdiği hadislerle bakalım:

Ebu Hureyre Hazretlerinden nakledildiğine göre: "**Yakın akrabalarını uyar.**" ayeti nazil olunca Resulallah (asm) şöyle dedi:

"Ey Kureyş topluluğu! Nefislerinizi Allah'ın azabına karşı koruyunuz. Ey Abdi Menaf oğulları! Ben sizi Allah'ın azabına karşı koruyamam. Ey Abbas b. Abdulmuttalib! Seni Allah'tan gelecek azaptan koruyamam. Ey Resulullah'ın halası Safiye! Seni Allah'ın azabına karşı koruyamam. Ey Fatıma b. Muhammed! Malımdan dilediğini iste; ancak sana Allah'tan gelecek azabı def edemem." (Müslim, İman 348-351)

Mutezile bu hadisi göstererek der ki, "**Peygamberimizin onlardan azabı def edememesi şefaatin olmadığına delildir.**"

Onlar böyle diyorlar. **Onlara cevabımız şudur:** Bu hadis-i şerif şu manalara gelebilir:

1. Peygamberimiz onlara: "**Eğer siz İslam'ı bırakıp şirke dönerseniz, ben sizi Allah'ın azabına karşı koruyamam.**" demek istemiştir. Şart cümlesi hazf olmuştur.

2. Ya da bu hadisin manası şudur: Eğer siz bu İslam nimetine şükretmeyip günahlara girerseniz, sakın bana güvenmeyin. Sakın **“Muhammed babamızdır, amcamızdır, akrabamızdır, bizi ateşten kurtarır.”** diye düşünmeyin. Çünkü ben sizi, **Allah’ın izni ve rızası olmadan** ateşten kurtaramam.

İşte hadisin manası budur. Hadiste geçen **“Azabı sizden def edemem.”** sözü, **“Allah’ın izni ve rızası olmadan def edemem.”** manasındadır. Zaten hakikat de böyledir.

Peygamberimiz ancak günahkâr bir müminin affı için dua eder, kabul edip etmemek Allah’a kalmıştır. Bu sebeple Peygamberimiz kimseyi kurtaracağına söz veremez.

Peki, hadisi niçin böyle anlamak zorundayız? Niçin hadisi şefaatin olmadığına delil yapamıyoruz? Cevabımız şudur: Kur’an’da ve hadislerde şefaatin olduğuna dair beyanlar vardır. Mesela:

شَفَاعَتِي لِأَهْلِ الْكِبَائِرِ مِنْ أُمَّتِي Benim şefaetim ümmetimden büyük günah sahipleri içindir. (Tirmizi, Kıyame:11; İbni Mâce, Zühd:26; Ahmed İ. Hanbel, 3/113) hadisi var. Bu hadisi İmam Tirmizi, İbni Mâce ve Ahmed İbni Hanbel Hazretleri nakletmiştir.

Yine **شَفَاعَتِي يَوْمَ الْقِيَامَةِ حَقٌّ** Kıyamet günündeki şefaetim haktır. **لَمْ يَكُنْ مِنْ أَهْلِهَا** Kim şefaatime inanmazsa **فَمَنْ لَمْ يُؤْمِنْ بِهَا** onun ehlin-den olmayacaktır. (El-Mutteki, Kenzü’l-Ümman: 14/399) hadisi var.

Daha birçok hadis ve ayet var. Ayetlerden on bir tanesini ve hadislerden bir kısmını eserin başında zikretmiştik.

Eğer Mutezilenin gösterdiği hadisi, anlattığımız şekilde anlamayıp şefaati inkâr edersek, şefaatin varlığını bildiren **on bir ayeti** ve hadisleri nasıl izah edeceğiz? Edemeyiz... **Başta şöyle demiştik:**

- Eğer şefaatin olmadığını bildiren bir hadisi gösterip **“Şefaât yoktur.”** dersek, şefaatin olduğunu bildiren ayet ve hadisleri ne yapacağız?

- Ya da tam bunun tersi, şefaatin olduğunu bildiren bir ayeti gösterip

“Herkes şefaattir.” dersek, şefaatin olmadığını bildiren ayet ve hadisleri ne yapacağız?

Bu ayet ve hadisleri cem etmenin tek yolu, şefaatin olmadığını bildiren ayetlerin ve hadislerin, kâfırlar ve Allah'ın izin vermediği günahkâr müminler hakkında olduğunu kabul etmektir. Ancak bu şekilde bu farklı haberleri cem edebiliriz...

Şimdi Mutezilenin delil olarak gösterdiği başka bir hadise bakalım:

Ebu Hureyre Hazretlerinden rivayet edildiğine göre, Peygamberimiz (asm) şöyle buyurmuştur:

“Sizden hiçbirinizi kıyamet gününde, boynunda feryat eden bir koyunla bulmayayım. O: ‘Ey Allah'ın elçisi bana yardım et.’ dedikçe; ben, ‘Bugün Allah'ın hükmünden sana bir fayda sağlayamam, ben tebliğ etmiştim.’ diyeceğim.” (Buhari, Zekât, 1314)

Bu hadiste de aynı mana vardır: Peygamberimiz Allah'ın izni olmadan fayda sağlayamaz. Kaldı ki hadiste, **“boynunda feryat eden koyun”** ibaresi, bir koyunu zorla gasp eden kişi hakkındadır. Bu bir kul hakkıdır. Kul hakkını Allah bile affetmezken, Peygamberimizin fayda sağlaması söz konusu değildir. Dolayısıyla bu hadis, Peygamberimizin kul hakkına karşı faydasının olmayacağına delildir, şefaatin olmadığına değil.

Mutezilenin gösterdiği bir başka hadis de şudur:

İbni Abbas Hazretlerinin rivayetine göre; (sahabelerden) Osman b. Maz'un Hazretleri öldüğü zaman bir kadın -bir rivayete göre kendi hanımı- *“Cennet sana kutlu olsun ey Osman b. Maz'un.”* der. Allah'ın elçisi ona kızgınca bakarak, **“Ne biliyorsun cennete gireceğini?”** der. Kadın: *“Ey Allah'ın elçisi! Senin süvarin ve sahabendir.”* deyince, Peygamberimiz: **“Vallahi ben Allah'ın elçisiyim, ben bile bana ne yapılacağını bilmem.”** buyurmuşlardır. (Mecmau'z-Zevaid, 9/302)

Mutezile bu hadisi şefaatin yokluğuna delil yapmak ister. Ancak bu hadiste şefaatin yokluğuna delil değildir. Hadis, kimsenin ameline

güvenmemesi gerektiğini ders vermektedir. Mümin değil şefaate, kendi amelîne bile güvenemez. Amele güvenmek, ucubtur; ucub ise manevî bir hastalıktır.

İşte Peygamberimiz (asm) amelimize ve şefaate güvenmememiz için bu tip hadisler söylemiştir. Bizler amelimize güvenmediğimiz gibi, şefaate de güvenmiyoruz, şefaati sadece umuyoruz. Müminin korku ve umut arasında yaşaması gerekir. Bu sebeple şefaât bizler için ancak bir ümit makamıdır.

Mutezilenin delil olarak gösterdiği diğer hadisleri zikretmeye gerek duymuyoruz. Birinin cevabını öğrendiğinizde hepsine aynı cevabı verebilirsiniz. Önemine binaen cevabı bir daha tekrar etmek istiyorum.

Peygamberimizin hadislerindeki **“Sizi ateşten kurtaramam.”** gibi sözler şu manaları tazammun etmektedir:

1. Eğer şirke ve küfre girerseniz, asla sizi kurtaramam.
2. Mümin bile olsanız, Allah size şefaât etmeme izin vermezse size faydam olmaz. Şefaât ancak Allah'ın izni ile olur.
3. Şefaâtım madem Allah'ın izniyledir, o halde ona güvenerek günahlara dalmayın. Belki de Allah size şefaât etmeme izin vermez. Şefaâtımı ancak ümit ve reca makamında düşünün.
4. Ahirette öyle zamanlar olur ki, başka bir yerde şefaât edebildiğime orada şefaât edemem. Oralarda ben dahi **“Nefsîm, nefsim!..”** derim.

Bir de şu maddeyi ekleyelim:

5. Şefaatin olmayacağını bildiren bir kısım hadisler, tehdit ve korkutma makamında söylenmiştir. Bu makamda şefaatin yokluğunu nazara vermek belagatça güzeldir.

Sevgili kardeşlerim, şunu da merak ediyorum: Bazı hadisleri gösterip **“Şefaât yoktur.”** diyenler, şunu mu bekliyorlardı: Peygamberimiz insanların karşısına çıkıp: **“Ne yaparsanız yapın, hangi günahı işlerseniz işleyin, ben size şefaât ederim. O yüzden**

günahtan korkmanıza hiç gerek yok. Arkanızda ben varım, işleyin işleyebildiğiniz kadar günahı...” Peygamberimiz böyle mi demeliydi?.. Böyle dese şefaate inanacaklar mıydı?... Peygamberimizin, **“Bana güvenmeyin, sizi ateşten koruyamam.”** demesinden daha doğal ne var ki? Takvaya irşat böyle yapılmaz mı?

Ey Mutezile mensupları! Bu maksatlarla söylenmiş hadislerden birini alıp, şefaatin varlığına dair bütün ayet ve hadislere gözlerinizi kapatarak ve saydığımız bu maddeleri hiç düşünmeyerek, nasıl olur da **“Şefaath yoktur.”** dersiniz. Sizi insafa davet ediyoruz...

Sevgili kardeşlerim, bu derste anlatılan hakikatler çok önemlidir. Bu dersi iyi kavradığınızda Mutezilenin göstereceği her delile cevabınızı kolayca verebilirsiniz. Ancak bazen bir delili kavramak, bir defa okumakla olmuyor. Eğer tam kavramadıysanız dersimizi bir daha okuyun.

Yirmi Üçüncü Bölüm: On Üçüncü Soru-Cevap

Sevgili kardeşlerim, şefaati inkâr edenlerin sözlerine cevap vermeye devam ediyoruz. Eserimizin bu **Yirmi Üçüncü Bölümünde**, onların şu sözlerine cevap vereceğiz. **Onlar diyorlar ki:**

- Büyük günah sahipleri için şefaatin olduğunu söylemekte günahlara teşvik vardır, ki bu caiz değildir.

Onlara cevabımız şudur: Hayır, hiç de öyle değil! Çünkü biz şefaatin vacip olduğuna hükmetmiyoruz ki kul azaptan emin olsun, şefaate güvenip dayansın ve günahları işlemeye cesaret göstersiz. Biz, şefaati caizdir ve Allah'ın izniyle, büyük günah işleyen her fert için mümkündür, diyoruz. Vacip demek farklıdır, mümkün demek farklıdır.

Hem şunu da soruyoruz:

- Siz şefaatin hak olduğunu beyan eden hangi eserde, “Şefaate güvenin, her türlü günahı işleyin, zaten şefaate kurtulacaksınız.” gibi beyanlar gördünüz? Hangi alim böyle sözler etmiş, bize gösterin de biz de bilelim?..

Gösteremezsiniz... Bilakis bütün alimler şöyle demiştir: Şefaati ancak Allah'ın izniyledir. O razı olmadan kimse kimseye şefaati edemez. Şefaate güvenmeyin. Şefaati bir güven makamı değil; ümit ve reca makamıdır.

Alimler bundan başka bir şey demiş mi?.. Onlar dememişken, bırakın demeyi, şefaate güvenmemeyi nasihat etmişken, sizler nasıl olur da **“Şefaati inancında günahlara teşvik vardır.”** dersiniz. Allah'tan korkun!..

Şimdi, şefaate inanmakla inanmamak arasındaki farkı sizlere göstermek istiyoruz. Bakalım hangisi Kur'anîymiş?

Şefaati inancı, Allah'ın af ve mağfiretinden ümidimizi kesmememizi sağlar. Şefaatin olmadığına inanmak ve büyük günah işleyenlerin ebedi cehennemde kalacaklarına iman ise, insanların ümidini yok eder ve Allah'ın rahmetinden ümit kesmelerine sebep olur. Allah'ın rahmetinden ümidi kesmek de küfürdür. Zira Yusuf suresi, 87. ayette şöyle buyrulmuştur:

وَلَا تَيَاسُوا مِنْ رَوْحِ اللَّهِ اسْتَعِذْ بِاللَّهِ Zira Allah'ın rahmetinden ümit kesmeyin! إِنَّهُ لَا يَيَاسُ مِنْ رَوْحِ اللَّهِ إِلَّا الْقَوْمُ الْكَافِرُونَ

Ayetin ifade ettiği gibi, Allah'ın rahmetinden ümit kesmek kâfirlerin işidir. Mümin, rahmet-i ilahiyeden ümit kesmez.

Kur'an: **"Allah'tan ümit kesmeyin."** diyor. Mutezile ise: *"Şefaât, Allah'ın rahmetine karşı ümitlendiriyor, bu da günaha teşviktir."* diyerek şefaati inkâr ediyor.

Mutezilenin Kur'an'dan ne kadar uzak olduğunu anladınız mı? Şimdi Mutezileye bazı sorular sormak istiyoruz.

Ey Mutezile mensupları! Sizler, *"Şefaât inancı Allah'ın rahmetine karşı ümitlendiriyor. Bu da günaha cesaret veriyor, bu yüzden şefaât olmamalı."* diyorsunuz. O halde göstereceğimiz şu ayetler de size göre yanlış olmalı...

Mesela, Zümer suresi 53. ayette şöyle buyrulmuş:

قُلْ يَا عِبَادِيَ الَّذِينَ أَسْرَفُوا عَلَى أَنْفُسِهِمْ اسْتَعِذْ بِاللَّهِ De ki: Ey haddi aşarak nefislerine karşı israf etmiş olan kullarım! لَا تَقْنَطُوا مِنْ رَحْمَةِ اللَّهِ Allah'ın rahmetinden ümit kesmeyin. إِنَّ اللَّهَ يَغْفِرُ الذُّنُوبَ جَمِيعًا Çünkü Allah bütün günahları bağışlar. إِنَّهُ هُوَ الْغَفُورُ الرَّحِيمُ Şüphesiz O, çok bağışlayıcıdır ve çok merhamet edicidir.

Ey Mutezile mensupları, bu ayet de size göre yanlış değil mi? Çünkü bu ayette **"Allah'ın rahmetinden ümit kesmeyin."** buyrulmuş. Bir de Allah'ın bütün günahları bağışlayacağı bildirilmiş. Size göre bu beyan, günaha cesaret veriyor, hemen Kur'an'dan çıkartılmalı...

Peki, Furkan suresi 70. ayete ne diyeceksiniz? Orada da şöyle buyrulmuş:

إِلَّا مَنْ تَابَ وَآمَنَ وَعَمِلَ عَمَلًا صَالِحًا فَأُولَئِكَ يُبَدِّلُ اللَّهُ سَيِّئَاتِهِمْ حَسَنَاتٍ Ancak tövbe edip iman eden ve salih bir amelle amel eden müstesna... وَكَانَ اللَّهُ غَفُورًا رَحِيمًا Çünkü Allah çok bağışlayıcıdır ve çok merhamet edicidir.

Ey Mutezile, siz bu ayete de kıvarsınız. Bakın bu ayette, sadece aftan da bahsedilmiyor, bir de günahların sevaba çevrileceğinden bahsediliyor. Siz şimdi dersiniz ki:

“Olur mu ya! Adam bir ömür boyu günah işlesin, sonra tövbe edip salih amel işlesin ve onun bütün günahları sevaba çevrilsin. Bunda günaha teşvik vardır. Kişi: Nasıl olsa Allah günahlarımı sevaba çevirecek diye günahta cesaret bulur...”

Böyle mi diyorsunuz... Eee, şefaate, **“Allah’ın rahmetini umdurup günaha teşvik eder, bu sebeple olmamalı.”** diyen bir zihniyet; Allah’ın günahları sevaba çevirdiğini beyan eden bu ayete karşı ne demez ki?

Biz de size diyoruz ki: Size ne ya! Allah’ın rahmetine sınır mı koyuyorsunuz? Allah’ın rahmetinin taksimat memuru musunuz? Allah’a iş mi öğretiyorsunuz? Allah dilerse bütün günahları affeder. Dilerse hepsini sevaba çevirir. Dilerse bir köpeğe su veren günahkârı cennetine koyar. Size ne kardeşim!.. Siz kim oluyorsunuz da Allah’a, *“Bunları affedemezsin, günahlarını sevaba çeviremezsin, bak kulların günahta cesaret bulur ha!..”* diyorsunuz. **Haddinizi bilin haddinizi!..**

Size burada, Allah’ın bütün günahları affedebileceğiyle ilgili onlarca ayet gösterebiliriz. Yine Allah’a karşı ümit beslememiz gerektiğini beyan eden onlarca ayet nakledebiliriz. Hâl böyleyken sizler nasıl oluyor da şefaati inkâr edebilmek için, **«Şefaât inancı Allah’ın affına karşı umutlarımızı artırır, bunda da günahlara teşvik vardır.»** diyorsunuz? Allah size akıl ve insaf versin!

Sevgili kardeşlerim, Mutezilenin sözünün Kur’an’dan ve akıldan ne kadar uzak olduğunu gördünüz. Ama maalesef hâlâ birileri bize Mutezilenin bu batıl fikirlerini satmaya çalışıyor. Bu kişileri eserimizin sonunda ifşa edeceğiz. Ancak cevaplamamız gereken dört soru daha var. Bu dersimizi burada noktalayalım ve şimdi şefaati inkâr edenlerin başka bir sözünü tahlil edelim.

Yirmi Dördüncü Bölüm: On Dördüncü Soru-Cevap

Sevgili kardeşlerim, şefaati inkâr edenlerin sözlerine cevap vermeye devam ediyoruz. Yazımızın bu **Yirmi Dördüncü Bölümünde**, onların şu sözlerine cevap vereceğiz. **Onlar diyorlar ki:**

- Sahabeler şefaata talep etmemiştir. Eğer şefaata hak olsaydı onlar talep ederdi. Sahabelerin şefaata talep etmemesi, şefaatin yokluğuna kâfi bir delildir.

Onlara bu sözlerine karşı, **“el-insaf”** diyoruz. Yahu siz hiç hadis okumadınız mı? Hadis ilminden bu kadar mı uzaksınız? Hiç değilse biraz Siyer-i Nebevi ya da Hayatü’s-Sahabe okusaydınız... Eğer bir parça okusaydınız, **“Sahabeler şefaata talep etmemiştir.”** demekten haya ederdim. Sahabeler Peygamberimiz (asm)’den şefaata talep etmişlerdir. Hadislere geçmeden önce şu noktayı izah edelim:

Şefaata talep etmek, Peygamberimiz (asm)’den kendisinin affı için Allah’a dua etmesini istemek demektir. Şefaatin manası budur. Şefaati, Allah’ın cehenneme attığını Peygamberimizin kurtarması olarak anlamak yanlıştır. Allah bir kimsenin cehennemde kalmasını murad ederse, onu cehennemden kurtaracak kimse yoktur. O halde şu kavramları önce yerine oturtalım:

“Peygamberimiz (asm)’den şefaata istedi.” demek, **“Peygamberimiz’den, kendi affı için Allah’a dua etmesini istedi.”** demektir. *“Peygamberimiz şefaata edecek.”* demek, **“O kişinin affı için Allah’a dua edecek.”** demektir.

Peygamberimiz (asm)’in duası hürmetine o kişi affedilirse, **“Peygamberimiz ona şefaata etti.”** denilir. Peygamberimizin onun hakkındaki duası kabul edilmezse, **“Peygamberimiz şefaata etmek istedi, ancak şefaati kabul edilmedi.”** denilir. O halde *“Peygamberimiz şefaata edecek.”* demek, **“O kişiyi cehennemden kurtaracak.”** demek değildir. **“O kişinin affı için Allah’a dua ve niyazda bulunacak.”** demektir.

Bu kavramları izah ettikten sonra sıra geldi sahabelerin Peygamberimiz (asm)’den şefaât talep etmelerine. Şimdi bu konudaki hadisleri nakledeyim.

Enes b. Malik Hazretlerinden nakledilmiştir. O şöyle dedi:

“*Ey Allah’ın Resulü, bana kıyamet gününde şefaât eder misin?*” Bunun üzerine Peygamberimiz (asm) şöyle dedi: **“Allah izin verirse ederim.”**

Bu hadis-i şerifi İmam Tirmizi Hazretleri Sünen’inde nakletmiş ve hadisi hasen kabul etmiştir.

İbni Abbas Hazretlerinin naklettiği başka bir hadis-i şerifte, Peygamberimiz (asm) cennete hesapsız ve azapsız olarak girecek yetmiş bin kişiden bahseder. Sahabeler: “*Onlar kimlerdir ya Resulallah?*” diye sorarlar. Peygamberimiz onları tarif ettikten sonra Ukkâşe b. Mihsan el-Esedî ayağa kalkarak: “*Ey Allah’ın Resulü! Allah’a dua et, beni onlardan kıl*” dedi. Peygamberimiz (asm) **“Sen onlardansın.”** buyurdu. Bir başka adam da ayağa kalkarak “*Allah’a dua et de beni de onlardan kıl*” deyince, Peygamberimiz: **“Bu hususta Ukkâşe senden önce davrandı.”** buyurdu. (Buhari, No: 5705; Müslim, No: 220/375)

Bu hadis-i şerif, Kur’an’dan sonra en sağlam kaynak olan Buhari ve Müslim’de nakledilmiştir. Hadisin şu noktasına bir daha dikkat edelim: Hz. Ukkâşe, “*Ey Allah’ın Resulü! Allah’a dua et, beni onlardan kıl*” diyor. Onun bu isteği Peygamberimiz (asm)’den şefaât talep etmektir. Çünkü şefaât, Peygamberimiz (asm)’den, Allah’ın affına mazhar olması için dua etmesini talep etmektir. Hz. Ukkâşe de bunu yapıyor ve Peygamberimizden dua istiyor. Onun bu isteğine karşı da Peygamberimiz: “*Ben sana dua edemem.*” demiyor; **“Sen onlardansın.”** diyor. Eğer şefaât talep etmek caiz olmasaydı Hz. Ukkâşe bunu yapmazdı. Faraza yapsa da Peygamberimiz onu uyarırdı. Madem uymamış, o halde Peygamberimiz (asm)’den şefaât talep etmek caizdir.

Şimdi nakledeceğimiz hadiseyi İmam Taberani “*Mu’cemu’l-Kebir*”de; İmam Beyhaki “*Delailü’l-Nübüvve*”de; İbni Abdilberr “*el-İstiab*”da, İbni

Hacer de Sahih-i Buhari şerhi “*Fethu’l-Bari*”de zikretmiştir.

Sahabeden Sevad b. Karib Hazretleri Peygamberimiz (asm)’in önünde şu şiiri okumuştur:

“Şehadet ediyorum ki Allah’tan başka Rab yoktur.

Ve sen görünmeyen her tehlikeden güven içindesin.

Sen peygamberlerden Allah’a vesile kılınmaya en layık olanısın.

Ey şerefli insanların oğlu!

Senden başka hiçbir şefaatinin geçmediği o günde

Sevad b. Karib’e şefaate eyle!..”

İşte Sevad b. Karib Hazretleri Peygamberimiz (asm)’den böyle şefaate talep etmiş, buna karşı Peygamberimiz ona engel olmamıştır. Peygamberimizin engel olmaması sükûtî bir ikrardır.

Yine Müslim’in “**Salat**” bölümünde şu hadise nakledilir:

Hazreti Ebu Bekir Peygamberimiz (asm)’in vefat haberini duyar duymaz hemen geldi. Resulullah’ı alnından öptü ve:

“Anam babam sana feda olsun ya Resulallah! Ölümünde de yaşamın kadar güzelsin. Senin ölümünle peygamberlik son bulmuştur. Şanın ve şerefın o kadar büyük ki üzerine ağlamaktan münezzehsin. Ey Muhammed! Rabbiniz katında bizi unutma, hatırında olalım.” dedi ve dışarı çıkıp Hz. Ömer’i susturdu... (*Müslim, Salat, İbni Hişâm, es-Sire, IV/335; Taberî, Tarih, III/197, 198*)

Hz. Ebu Bekir’in Peygamberimiz (asm)’in alnını öperken **“Rabbiniz katında bizi unutma, hatırında olalım.”** demesi, Peygamberimiz’den öldükten sonra da dua ve şefaate istemenin caiz olduğuna delildir.

Hz. Ebu Bekir’in **“Bizi unutma.”** demesi, **“Ey Allah’ın Resulü, sana Allah’ın izniyle şefaate etme yetkisi verilecektir. Bizi de unutma, bizim affımız için de Allah’a dua ve niyaz da bulun.”** manasındadır.

Sahabelerin Peygamberimiz (asm)’den şefaât talep ettiğine dair dört hadis naklettik. Şimdi **“Sahabeler şefaât talep etmemiştir.”** diyenlere şu soruyu sormak istiyoruz:

- **“Sahabeler şefaât talep etmemiştir.”** diyenler, neye dayanarak etmemiş diyorlar?

Eğer hadisleri inkâr ediyorlarsa, bu sözü söylemeye hakları yoktur. Zira mazi onlar için meçhuldür. Hadisi inkâr edenin mazi hakkında söyleyeceği bir söz olamaz ki, **“Sahabeler şefaât talep etmemiştir.”** diyebilsinler.

Yok eğer hadisleri kabul ediyorlarsa, o zaman işte İmam Buhari, işte İmam Müslim, işte İmam Tirmizi ve diğerleri... Hadisi kabul ediyorlarsa, bu alimlerin sahih kabul ettiği hadisleri kabul etmek zorundalar.

Sözün özü: *“Sahabeler şefaât talep etmemiştir.”* diyenler iki arada sıkışıp kalmışlardır. Hadisleri inkâr etseler onlara deriz ki:

- *Siz sahabelerin şefaât talep etmediğini nereden biliyorsunuz?* Geçmişini bilmek, ya o zamana ait kayıtları kabul etmekle ya da zamanları aşırıp o zamana gitmekle olur. Siz geçmişe ait kayıtları kabul etmiyorsunuz. Zamanları aşırıp gitmeye de gücünüz yok. O halde bu konuda söyleyecek bir sözünüz yok!..

Yok eğer *“Biz sahih kayıtları kabul ediyoruz.”* diyorsanız, o halde alın size sahih kayıtlar. İslam’ın en sahih kaynaklarında kaydedilmiş ve hadis hafızlarının kabul etmiş olduğu hadisler...

Sevgili kardeşlerim herhalde mesele anlaşılmıştır. Daha fazla uzatmaya gerek yok. Bu dersimizi de burada sonlandıralım ve şimdi şefaati inkâr edenlerin başka bir sözüne geçelim.

Yirmi Beşinci Bölüm: On Beşinci Soru-Cevap

Sevgili kardeşlerim, şefaate dair eserimizin bu Yirmi Beşinci Bölümünde, **“Şefaât Ya Resulallah!”** demek caiz midir, meselesini izah edeceğiz. **Bazı kimseler şöyle demektedir:**

- Peygamberimizin şefaati haktır. Ancak **“Şefaât Ya Resulallah!”** diyerek şefaati Peygamberimizden istemek şıktır. Şefaât Allah’tan istenmeli ve **“Ey Allah’ım, Peygamberimizi hakkımızda şefaâtçi kıl.”** denmelidir.

Bu da bir şey... Hiç değilse, Peygamberimiz (asm)’in şefaatinin hak olduğuna kadar geldiler. Eğer bizi dikkatle dinlerlerse **“Şefaât Ya Resulallah!”** demenin caiz olduğunu da kabul ederler.

İlk önce, **“Şefaât Ya Resulallah!”** sözünün manasına bakalım:

“Şefaât Ya Resulallah!” demek, **“Ey Allah’ın Resulü, benim affım için Allah’a dua et, niyazda bulun.”** demektir. Yoksa **“Ey Allah’ın Resulü, Allah beni cehenneme attı, gel Allah’ın izni hatta haberi olmadan beni kurtar.”** demek değildir.

Maalesef şefaât inkârcıları, bizim şefaate böyle inandığımızı söyleyip bize iftira ediyorlar. Biz şuna inanıyoruz: Allah bir kimsenin cehennemde kalmasını murad ederse, onu cehennemden kurtaracak kimse yoktur. Peygamberimiz (asm)’den şefaât istemek, affımız için Allah’a dua etmesini istemek demektir. Şefaât istemenin manası budur.

Bu girişten sonra, **“Şefaât Ya Resulallah!”** demek caiz midir, değil midir meselesine bakalım. Burada üç mesele vardır:

“Şefaât Ya Resulallah!” sözündeki üç mesele şudur:

1. Peygamberimiz (asm)’den şefaât istenir mi?
2. Peygamberimiz (asm) vefat etmiş iken, kendisine **“Ya”** diye nida edilir mi?
3. Peygamberimiz (asm) ölmüş iken, bizim sesimizi duyup, bizim için Allah’tan af dileyebilir mi?

Birinci meselede şöyle deriz: Sahabeler Peygamberimiz (asm)’den şefaât istemişlerdir. O halde Peygamberimiz’den şefaât istemek caizdir. Çünkü sahabeler caiz olmayan bir şeyi yapmazlardı; faraza yapsalar da Peygamberimiz onları uyarırdı. Madem sahabeler istemiş ve madem Peygamberimiz onları uyarmamış; o halde bu meselenin caiz olması gerekir.

Bu meselenin delillerini bir önceki derste anlatmıştık. Delilleri öğrenmek isteyenler Yirmi Dördüncü Bölümü tekrar gözden geçirebilirler. Dersimizi uzatmamak için bu bahsi ilgili bölüme havale ediyoruz.

İkinci mesele olan, **“Peygamberimiz vefat etmiş iken kendisine ‘Ya’ diye nida edilir mi?”** meselesinde şöyle deriz:

Peygamberimiz vefat etmiş olsa da kendisine **“Ya”** diye nida edilebilir. Delilimiz, her namazda okuduğumuz **Tahiyyat** duasıdır. Tahiyyatta **اَلسَّلَامُ عَلَيْكَ أَيُّهَا النَّبِيُّ** **Ey Nebi, selam üzerine olsun,** diyerek günde yirmiden fazla selam veriyoruz. Yani Peygamberimize **“Ey”** diyerek nida ediyoruz. Eğer Peygamberimizin ölümünden sonra kendisine **“Ey”** denilerek nida etmek şirk olsaydı, herhalde namazda bu şekilde selam vermemiz emredilmezdi. Namaz kılan herkes **“Ey Nebi”** diyerek selam verdiği göre, **“Ya Resulallah”** demek caiz olmalıdır. Herhalde bu meselede daha fazla delil sunmaya gerek de yoktur. Bu sebeple asıl mesele olan Üçüncü meselemize geçelim.

“Şefaât Ya Resulallah!” sözüne, bir kısım insanlar şöyle diyerek karşı çıkıyorlar:

- Allah'ın Resulü ölmüştür. Hadi kabrinin yanında olsanız belki sesinizi işitir. Ama siz burada, o başka bir yerde iken sesinizi nasıl işitecek?..

Bu soruya cevabımıza şudur:

Allah'ın kudreti işittirmeye kafi değil midir? Şu hadis-i şerifleri de meselemize delil yapıyoruz:

Peygamberimiz (asm) şöyle buyurmuştur:

“Günlerinizin en üstünü cuma günüdür. O gün bana çok salât ve selam getirin. Çünkü sizin salât ve selamlarınız bana sunulur.” Şöyle sordular: **“Ey Allah'ın Resulü, sen ölüp de senden bir iz kalmadıktan sonra, salât ve selamlarımız sana nasıl sunulur?”** Peygamberimiz buyurdu ki: **“Allah peygamberlerin cesetlerini çürütmeyi toprağa yasaklamıştır.”** (Ebû Davud, Salât: 201)

Başka bir hadislerinde de şöyle buyurmuştur:

“Kabrimi bayram yerine çevirmeyin. Bana salât ve selam edin. Çünkü nerede olsanız salât ve selamınız bana ulaşır.” (*Ebû Davud, Menâsik: 97*)

Yine başka bir hadislerinde şöyle buyurmuşlardır:

“Yeryüzünde Allah’ın seyyah melekleri vardır. Ümmetimin selâmlarını bana ulaştırırlar.” (*Müstedrek, 2:456, no. 3576*)

Bu hadisler, selam ve salavatlarımızın Peygamberimiz (asm)’e ulaştırıldığını bildirmektedir. O halde **“Şefaât Ya Resulallah”** sözümüz de Peygamberimize ulaştırılmaktadır.

Ayrıca Peygamberimiz (asm)’in ümmeti için dua ettiğini beyan eden şu hadisi de hatırlatmak istiyoruz:

Bekr b. Abdullah’tan rivayet edilen hadis-i şerifte Peygamberimiz şöyle buyurmuştur:

“Benim hayatım sizler için hayırlıdır. Siz bize anlatırsınız biz de size anlatırız. Öldüğüm zaman ölümüm de sizler için hayırlıdır. Amelleriniz bana arz olunur. Hayrı görürsem hamd ederim, şerri görürsem sizler için Allah’tan mağfired dilerim.”

Bu hadisi İbni Hacer, Heysemi ve İmam Suyuti gibi zatlar nakletmişlerdir. Hadis-i şerifteki, **وَإِنْ رَأَيْتَ شَرًّا اسْتَغْفِرْتُ اللَّهَ لَكُمْ** Eğer şerri görürsem sizler için Allah’tan mağfired dilerim, ifadesi, peygamberlerin ölü de olsalar dua ettiklerine delildir.

Sözün özü: Madem salavat ve selamlarımız Peygamberimiz (asm)’e ulaştırılıyor ve madem Peygamberimiz ümmeti için dua ediyor, o halde ondan şefaât talep etmek, yani affımız için dua etmesini istemek güzeldir. Bu isteği de **“Şefaât Ya Resulallah”** diyerek yapabiliriz. Sesimizi Ona ulaştıracak olan Allah’tır. Bu, Allah’ın kudretine çok kolaydır.

“Şefaât Ya Resulallah.” sözüne şirk diyenlerden biri de *Bayraktar Bayraklı*’dır. Bu cevabımızı ona da atfediyor ve sizleri bu kişinin sohbetlerini dinlememe ve kitaplarını okumama hususunda uyarıyoruz.

Sevgili kardeşlerim, bu bahse burada noktayı koyalım ve şimdi şefaati inkâr edenlerin bir başka sözüne geçelim.

Yirmi Altıncı Bölüm: On Altıncı Soru-Cevap

Şefaate dair eserimizin bu Yirmi Altıncı Bölümünde şu sorunun cevabını vereceğiz:

Bizler şefaati tarif ederken şöyle dedik: Şefaât: Salih bir kulun, günahkâr bir kulun affı için Allah’a dua etmesi ve niyazda bulunmasıdır. Eğer duası kabul olursa, “**Falan kul falan kula şefaât etti.**” denilir. Eğer duası kabul olmazsa, “**Falanca şefaât etmek istedi, ancak isteği kabul olmadı.**” denilir.

Dolayısıyla şefaât Allah’ın iznine ve rızasına bağlıdır ve bir kulun dua ve niyazından ibarettir.

Bizi dinleyenlerin aklına şöyle bir soru gelebilir:

Allah’ın izni ve rızası olmadan şefaât edilemiyor. Allah önce kulunun bir amelinden razı oluyor, daha sonra şefaât edilmesine izin veriyor. Demek hakikatte affeden Allah’tır. *O halde şefaate ne ihtiyaç var? Şefaât olmadan Allah kulunu direkt affetse olmaz mı?*

Bu soruya cevabımız şudur: Zaten Allah bir kısım kullarını direkt affedecektir. Bir kısmının affına ise şefaati vesile kılacaktır. Şefaatin vesile kılınmasındaki hikmetleri şöyle sayabiliriz:

Birinci Hikmeti: Şefaât etmesine izin verilen peygamberler, şehitler ve veliler gibi zümreler ömürlerini Allah yolunda geçirmişler, canlarını bu yolda feda etmişler ve Allah’ın rızasını kazanmak için her zahmete katlanmışlardır. İşte onların bu amellerine bir mükâfat olarak Allah onlara şefaât iznini verir. Nasıl ki dünyada işlenen farklı amellere cennette farklı mükâfatlar vardır. İşte bazı amellerin mükâfatı da şefaât edebilme makamıdır.

İkinci Hikmeti: Allah bu makamı o kullara vermekle o kullardan çokça razı olduğunu bildirmekte ve o makama ulaştıracak amellere teşvik etmektedir. Mesela hadis-i şeriflerde, **hafızın ve şehidin** şefaât etme hakkına sahip olacağını bildirilir. Kişi bu haberden anlar ki: Cenab-ı Hak Kur’an’ı ezberleyenden ve canını hak yolda feda edenden

çokça razı. O zaman ben de bu amellere daha fazla ehemmiyet vereyim. Vereyim ki Rabbim benden daha çok razı olsun! İşte şefaata edecek zümrelerin beyanı, o zümrelerin ameline teşvik içindir.

Üçüncü Hikmeti: Cenab-ı Hak, kullarının hidayete ulaşması için sadece peygamberler göndermek ve kitaplar inzal etmekle yetinmemiş, hidayeti birçok yolla teşvik etmiştir. Hidayetin bir yolu da salih kullara ve evliyaya tabi olmaktır. Lakin kişi tabi olmadan önce sevmelidir. Önce birisini seversiniz, sonra ona tabi olup yolundan gidirsiniz. İnsan ise biraz menfaatperesttir. Kendisine faydası olmayan şeyi zor sever. Bu sebeple **الْإِنْسَانُ عَابِدُ الْإِحْسَانِ** **İnsan ihsanın kuludur**, denilmiştir. Yani insan önce kendisine iyiliği olanı sever ve onun peşinden gider.

İşte Cenab-ı Hak, hidayetin yollarını gösteren salih kişileri sevmemiz ve onların yolundan gitmemiz için, onları sevmemize sebep olacak şefaati o kullarının eline vermiştir. Bu sayede kişi, **“Falanca zat belki bana şefaata eder, benim için Allah’a dua eder.”** düşüncesiyle o kişiye karşı muhabbet besler. Bu muhabbetten de ona yakın olmak ve onun sözünü dinlemek meyli oluşur. Bu da onun hidayetine bir vesile olur.

İşte böyle hikmetlerden dolayı Cenab-ı Hak bazı kullarına şefaata izni vermiş ve onların duasını kulunun affına bir vesile yapmıştır.

Sevgili kardeşlerim, yazımızın başından buraya kadar şunları yaptık:

- Önce şefaatin hak olduğunu Kur’an’ın dokuz ayetiyle ispat ettik.
 - Sonra bu ayetlere iki tane daha ilave edip ayetleri on bire çıkardık.
 - Yazımızın Onuncu Bölümünde şefaati hadis-i şeriflerle ispat ettik.
 - On altı bölümde de şefaati inkâr edenlerin sorularına cevap verdik.
- Ve toplam **yirmi altı bölümü** tamamladık.

Eserin bundan sonraki kısmında, şefaati inkâr eden ya da şefaate yanlış mana yükleyen kişileri ifşa edecek ve onların sözlerine cevap vereceğiz. Bu kişiler *Mustafa İslamoğlu, Mehmet Okuyan, Abdülaziz*

*Bayındır, Bayraktar Bayraklı ve Mustafa Öztürk'dür. Bu kişileri iyi hatırdâ tutun, **bu kişiler Ehl-i sünnet itikadını bozmaya çalışmaktadırlar.** Bu sözümüzü bundan sonraki kısımda inşaallah ispat edeceğiz. Onların şefaât hakkındaki sözlerini nakledip, bu sözlerin Kur'an'dan ne kadar uzak olduğunu göstereceğiz.*

Yirmi Yedinci Bölüm: Ehl-i Sünnet İtikadını Bozmaya Çalışanlar

Sevgili kardeşlerim, şefaate dair eserimizin bu bölümüne kadar, şefaati Kur'an'ın ayetleriyle ve Peygamberimiz (asm)'in hadis-i şerifleriyle ispat ettik ve şefaati inkâr edenlerin sözlerine cevap verdik. Eserimizin bu bölümünde ise, şefaate yanlış mana veren ve Ehl-i sünnet itikadına muhalefet eden kişileri ifşa edeceğiz. Bize göre bu kişileri ifşa etmek, şefaati delilleriyle anlatmak kadar önemlidir ve büyük bir vazifedir.

Bu kişiler; *Mustafa İslamoğlu, Mehmet Okuyan, Abdülaziz Bayındır ve Bayraktar Bayraklı*'dır. Daha başkaları da vardır, ancak bu kişiler, bu güruhun ülkemizdeki reisleridir. Bu sebeple biz sadece bunlarla ilgileneceğiz.

Şu noktaya da dikkat çekmek istiyoruz:

Bizlerin hiç kimsenin şahsıyla bir mücadelesi yoktur; **bizim mücadelemiz fikirlerledir**. Bizler kişilerle uğraşmıyoruz; çünkü önemli olan kişileri değil, fikirleri çürütmektir. Ancak, fikir sahiplerini de ifşa ediyoruz ki, itikadının delilini bilmeyenler onların şerlerinden sakınsınlar ve onların yaldızlı sözlerine kanmasınlar.

Sözlerini tahlil edeceğimiz ilk isim *Mustafa İslamoğlu*. Bakın Mustafa İslamoğlu ne diyor...

Sözlerini tahlil edeceğimiz ilk isim şöyle diyor; **Mustafa İslamoğlu**:

“Hadisleri inkâr ettiğimi söyleyenlere kapak olsun diye bir şey okuyayım mı burada? Peygamberimizin tam vefat günü, vefatına bir iki saat var. Artık vefat edeceğini de anlamış ve başucuna sevdiklerini topluyor. Teker teker onlara şöyle hitap ediyor, kızına olan hitabını vereyim: ‘Kızım Fâtıma, Allah'ın elinden kendi eylemlerinle kendini satın al. Vallahi Allah'ın elinden seni ben bile alamam.’ Kapak olsun, hani biz hadisleri inkâr ediyormuşuz ya!”

Mustafa İslamoğlu böyle diyor. Onun bu sözü, hadis ilminden hiç haberi olmadığının ispatıdır. Çünkü hadisın metninde söylediği hiçbir ibare yok. Dilerseniz önce hadisın metnine bakalım:

Hadis-i şerifi Bezzar ve Beyhaki şu şekilde naklediyor:

أَشْتَرِي نَفْسَكَ مِنَ اللَّهِ يَا فَاطِمَةُ بِنْتُ مُحَمَّدٍ Ey Muhammed'in kızı Fâtıma! Nefsini Allah'tan satın al. **إِنِّي لَا أَمْلِكُ لَكَ مِنَ اللَّهِ شَيْئًا** Şüphesiz ben senin için Allah'tan hiçbir şeye malik değilim.

Hadis-i şerifi Müslim, Tirmizi ve Nesei de şöyle rivayet etmiştir:

أَنْقَذِي نَفْسَكَ مِنَ النَّارِ Ey Muhammed'in kızı Fatıma! Nefsini ateşten kurtar. **فَإِنِّي لَا أَمْلِكُ لَكُمْ مِنَ اللَّهِ شَيْئًا** Çünkü şüphesiz ben sizin için Allah'tan hiçbir şeye malik değilim.

Hadisin manasına bir daha dikkat kesilelim:

Ey Muhammed'in kızı Fâtıma! Nefsini ateşten satın al. Diğer rivayette -Kendini ateşten kurtar.- Çünkü ben senin için Allah'tan hiçbir şeye malik değilim.

Şimdi, hadis-i şerifin bu metniyle Mustafa İslamoğlu'nun sözünü kıyas edelim. Bu sayede hadis-i şerifi nasıl tahrif ettiğini görelim:

Mustafa İslamoğlu hadisi şöyle naklediyor:

Kızım Fâtıma! Allah'ın elinden kendi eylemlerininle kendini satın al. Vallahi Allah'ın elinden seni ben bile alamam.

Halbuki hadisın Arapça metinde:

1. **“Kendi eylemlerininle”** diye bir ibare yok,

2. **“Vallahi”** diye bir yemin yok,

3. **“Allah'ın elinden seni ben bile alamam.”** diye bir ifade yok. Bakın, sadece bir cümlelik hadiste üç hata yapıyor.

Şimdi size sorum şu:

- *Mustafa İslamoğlu hadisi niye doğru nakledemiyor?*

- *Niye hadisin orijinal metnini bu kadar değiştiriyor?*

Sebebini söyleyeyim mi? **Sebebi şu:**

Çünkü hadisin Arapça metni ezberinde yok. Bir yerden duymuş, okumuş, aklında bir şeyler kalmış, onunla konuşuyor. Hadis ezberinde olmadığı için ifadeleri bu kadar çarpıtıyor.

Şimdi Mustafa İslamoğlu aşığı bir kardeşim diyebilir ki, ne fark eder, mana bakımından birbirine yakın.

Sevgili kardeşim, benim üzerinde durduğum yer mananın yakınlığı uzaklığı değil, ben şuna dikkat çekiyorum:

Mustafa İslamoğlu naklettiği hadislerin bile Arapça metnini bilmiyor. Şunu her zaman söylüyorum; bunlara **“Yüz hadisi senetleriyle söyleyin.”** deseniz, bunu yapamazlar. Ezberlerinde bu kadar hadis bile yoktur. Ama sıra alimlere meydan okumaya gelince, ezberinde yüz bin, iki yüz bin, beş yüz bin hadis olan alimlere meydan okurlar. Benim üzerinde durduğum yer burası.

Şimdi soruyorum:

- *Naklettiği hadisi dahi ezberleyemeyen birisinin sözüne itibar edilir mi?*

- *Ezberlerinde yüz binlerce hadis olan alimlerin sözü bırakılıp da bu kişinin peşinden gidilir mi?*

- *Hadis ve Kur'an hakkında bu kişinin sözüne itibar edilir mi?*

Bu sorularımın cevabını, bu kişinin peşinden gidenlerin vicdanına havale ediyorum.

Şunu da hatırlatayım: Zikrettiğimiz hadis-i şerifin şefaate zıt olmadığını, eserimizin **Yirmi İkinci Bölümünde** ispat ettik. Dilerseniz O bölüme müracaat edebilirsiniz...

Bu dersimize burada noktayı koyalım ve şimdi Mustafa İslamoğlu'nun başka bir sözüne geçelim...

Yirmi Sekizinci Bölüm: Mustafa İslamoğlu'na cevap

Mustafa İslamoğlu'nun tahlilini yapacağımız **İkinci sözü** şu:

- *Peki biz ne yaptık? Torpilin adını şefaaf koyduk.*

- *Şefaaf bir torpildir... Şefaaf müşriklerin inancıdır.*

İştittiniz, Mustafa İslamoğlu'na göre şefaaf torpilmiş. Şimdi bu sözün, Kur'an'ın ruhuna ne kadar uygun olduğunu tahlil edelim:

Enbiya suresi 28. ayette şöyle buyrulmuştur:

“Onlar ancak Allah'ın razı olduğı kimseye şefaaf edebilirler.”

Acaba şefaate “**torpil**” diyen İslamoğlu, bu ayete şöyle mi mana veriyor: **“Onlar ancak Allah'ın razı olduğı kimseye torpil yapabilirler.”** Öyle ya, şefaaf torpil demekse, ayete böyle mana vermek zorunda.

Yine Meryem suresi 87. ayette şöyle buyrulmuştur:

“(O gün) Rahman'ın katında bir söz almış olan kimseden başkasına şefaaf edilmez.”

Herhalde İslamoğlu, bu ayete şöyle mana veriyor: “*Rahman'ın katında bir söz almış olan kimseden başkasına **torpil** yapılmaz.*”

Yine Necm suresi 26. ayette şöyle buyrulmuştur:

“Göklerde nice melek vardır ki, Allah'ın dileyip razı olduğuna izin vermeden önce onların şefaafleri hiçbir fayda vermez.”

Herhalde İslamoğlu bu ayete şöyle mana veriyor: “*Göklerde nice melek vardır ki, Allah'ın dileyip razı olduğuna izin vermeden önce onların **torpilleri** hiçbir fayda vermez.*”

Demek İslamoğlu'na göre meleklerin de torpili var ve Allah'ın izin verip razı olduğı kullara torpil yapıyorlar.

Yunus suresi 3. ayette şöyle buyrulmuştur:

“Ancak onun izninden sonra şefaate edilebilir.”

Yine İslamoğlu bu ayete şöyle mana veriyor olmalı: “Ancak onun izninden sonra **torpil** yapılabilir.”

Zuhruf suresi 86. ayette şöyle buyrulmuştur:

“Allah’ı bırakıp da ibadet ettikleri şeyler -yani putlar- şefaate sahip değildirler. Şefaate ancak, bilerek hakka şahitlik edenler sahiptir.»

Yine İslamoğlu bu ayete şöyle mana veriyor olmalı: “Allah’ı bırakıp da ibadet ettikleri şeyler **torpile** sahip değildirler. **Torpil** ancak, bilerek hakka şahitlik edenler sahiptir.”

Daha gösterebileceğimiz çok ayet-i kerime var. Eğer *Mustafa İslamoğlu* şefaate torpil diyorsa, bütün bu ayetlere böyle mana vermek zorunda. Sadece ayetlere de değil, hadis-i şeriflere de böyle mana vermeli. Mesela, İmam Tirmizi, İbni Mâce ve Ahmed İbni Hanbel Hazretlerinin naklettiği bir hadis-i şerifte Peygamberimiz şöyle buyurmuştur:

شَفَاعَتِي لِأَهْلِ الْكِبَائِرِ مِنْ أُمَّتِي Benim şefaetim ümmetimden büyük günah sahipleri içindir. (Tirmizi, Kıyame:11; İbni Mâce, Zühd:26; Ahmed İ. Hanbel, 3/113).

Ey Mustafa İslamoğlu, Peygamberimiz şöyle mi demek istedi: “Benim **torpilim** ümmetimden büyük günah sahipleri içindir.»

Ya da Zeyd b. Erkam Hazretlerinin naklettiği bir hadis-i şerifte Peygamberimiz şöyle buyurmuştur:

شَفَاعَتِي يَوْمَ الْقِيَامَةِ حَقٌّ Kıyamet günündeki şefaetim haklır. (El-Mutteki, Kenzü’l-Umman: 14/399)

Ey İslamoğlu, bu hadisin manası “Kıyamet günündeki **torpilim** haklır.” şeklinde midir?

Ya da şöyle sorsak: İmam Tirmizi’nin Sünen’inde naklettiği ve hasen kabul ettiği bir hadis-i şerifte Enes b. Malik Hazretleri şöyle der:

“Ey Allah’ın Resulü, bana kıyamet gününde şefaât eder misin?” Bunun üzerine Peygamberimiz (asm) şöyle dedi: **“Allah izin verirse ederim.”**

Ey İslamoğlu, sana göre Hz. Enes Peygamberimiz (asm)’den torpil mi istedi. Peygamberimiz de ona “Allah izin verirse **torpil** yaparım” mı dedi?

Diğer sahabeler de Peygamberimiz (asm)’den şefaât talep etmişlerdir. Bütün bu talepler torpil isteme midir? Sen Kur’an’ı ve İslamı böyle mi anlıyorsun?

Şimdi, Mustafa İslamoğlu aşığı bir kardeşim şöyle diyebilir: “Hocam biraz abarttın, İslamoğlu **‘torpil’** kelimesiyle haksız menfaati kastetmiştir. Öyle değil mi yani, cehenneme gidecek birine şefaât edilmesi haksız bir menfaat değil midir?”

Biz de böyle diyen birisine şöyle deriz: O zaman sana birkaç ayet daha göstereyim: Bakara suresi 261. ayette Cenab-ı Hak, **iyiliğe karşı bire yedi yüz** vereceğini beyan buyurmuştur. Bir iyiliğe 700 kat sevap almak da kişinin hakkı değildir. O zaman bu da sana göre torpildir. Öyle ya, hak edilmeyen bir şeyi almak torpilsen, bu da torpil olmalıdır...

Yine Cenab-ı Hak tövbe edenlerin günahlarını affedeceğini bildirmiştir. Bu da sana göre torpil olmalı. Çünkü burada da haksız menfaat var. O kadar günah işlemişken birden affediliyor.

Hatta Furkan Suresi 70. ayet sana göre kat kat torpildir. Çünkü bu ayette **Allah Teala, tövbe edip iman eden ve salih amel işleyenlerin günahlarını sevaba çevireceğinden** bahsediyor. Yani günahı silmekle kalmıyor, bir de bütün günahları sevaba çeviriyor. Haksız menfaat torpilsen, sana göre bundan daha büyük torpil mi var?..

Hatta sana göre cennet de torpil olmalı. Çünkü cennet de kulun hak ettiği bir şey değildir. Dünyada günde on saat çalışıp bir ömürde küçük bir eve sahibi olamayan insan, hangi ameliyle ebedi cenneti hak ediyor? Cennet, tamamıyla lütfu ilahidir. Bu lütuf, iman ve salih amel sahiplerine yapılacaktır.

İşin özü şu: Eğer “Şefaattir, çünkü haksız menfaattir.” dersanız, Allah’ın affından tutun sevapların katlanmasına kadar; günahların sevaba çevrilmesinden tutun, cennete kadar her şeye torpil demek zorunda kalırsınız. İslam alimleri buna torpil değil **ihşan** der, **lütuf** der, **ikram** der, af der. Kur’andan ve edepten nasibi olmayanlar ise buna **torpil** der.

Torpil kelimesinin tahlilini burada keselim ve şimdi İslamoğlu’nun cümlesinin devamına bakalım. Hazret devamında diyor ki: “**Şefaatt müşriklerin inancıdır.**” Yani bu eserin başında ayetlerle ve hadislerle ispat ettiğimiz şefaatt, müşriklerin inancıymış... Herhalde ona göre şefaate inanan bizler de müşrikizdir. Biz müşrik olduğumuz gibi, bütün Ehl-i sünnet alimleri de müşriktir, çünkü onlar da şefaatin hak olduğuna inanmışlardır. Herhalde tek tevhid ehli, İslamoğlu ve avanesidir.

Şimdi soruyorum:

- *Hakkında bu kadar ayet ve onlarca hadis olan şefaate, müşriklerin inancı diyebilen bir kişinin sözüne itibar edilir mi?*

Cevabı sizlerin ferasetine ve vicdanına bırakıyorum. Biz daha ne yapalım? Elimizden uyarmaktan başka hiçbir şey gelmez. Gönülleri açacak ve hakkı kabul ettirecek olan ancak ve ancak Allah’tır!

Kardeşlerim, *Mustafa İslamoğlu’nun* şefaate dair **İkinci sözünün** tahlilini burada noktalayalım ve şimdi **Üçüncü sözünün** tahliline geçelim.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm: Mustafa İslamoğlu'na cevap

Mustafa İslamoğlu'nun tahlilini yapacağımız Üçüncü sözü şu:

- **Şefaât**, Allah'ın razı olma ödülünü kişiye biri eliyle tevdi etmesidir. Ben onu affettim, benim onu affetme beratımı sen ona tevdi et.

Mustafa İslamoğlu, şefaate, şimdiye kadar hiç duyulmamış bir tarif getirdi. Ona göre şefaât, *Allah'ın razı olma ödülünü biri eliyle tevdi etmesiymiş, affetme beratını ona vermesiymiş.*

Şimdi **Mustafa İslamoğlu'na şu soruları sormak istiyoruz:**

1. Bu tarifi hangi ayete veya hangi hadise dayanarak yaptın? Bizler, şefaatte ilgili bütün ayet ve hadisleri inceledik, ancak hiçbirinde böyle bir mana bulamadık. Acaba bizim bilmediğimiz hangi ayet ve hadisten bu manayı çıkarttın?

2. Ya da bu mana bir ayet ve hadise değil de bir alimin keşfine mi dayanıyor? Öyleyse, bu sözü senden önce söylemiş alimi bize söyle veya bu sözün yazılı olduğu muteber bir kitabı bize göster.

3. Eğer elinde ayet, hadis veya muteber bir kaynak yoksa -ki biz olmadığından eminiz- o halde bu söz sana ait olmalı. Demek bugüne kadar kimsenin yapamadığı keşfi sen yaptın ve şefaatin gerçek manasını sen keşfettin. Eğer böyleyse, *bu keşfe nasıl mazhar olduğunu bize anlatır mısın? Acaba perde açıldı da ahiret alemlerini mi gördün? Ya da bizzat Peygamber Efendimiz (asm) hem de uyanırken ziyaretine geldi de o mu sana bildirdi?*

4. Sözünde şefaât için, “Allah'ın razı olma ödülünü biri eliyle tevdi etmesi, affetme beratını ona vermesi.” diyorsun. Biz de merak edip soruyoruz tabi:

Bu ödül kupa gibi bir şey mi? Ya da plaket gibi bir şey mi? Yine bu berat yazılı bir kağıt mı? Yoksa bunlar maddi bir şey olmayıp aracı sadece haber mi veriyor? Yani Allah birine: “Git, şu kulumu affettiğimi söyle.” diyor, o kul da gidip ona: “Allah seni affetmiş, bana haber verdi, sana söylememi istedi.” mi diyor? Eğer böyleyse, Allah affettiğini kuluna neden

kendi söylemiyor da birini vesile yapıyor? Hani siz vesileye karşısınız ya ondan soruyorum: Burada bir vesilenin kullanılması nedendir acaba, hikmeti nedir?

Sevgili kardeşlerim, işte *Mustafa İslamoğlu*... Delilsiz, mesnetsiz konuşan; vehminin hükmünü İslam'ın hükmüymüş gibi sunan birisi. Şefaate, şimdiye kadar kimsenin yapmadığı bir tarifi yapıyor. Yine *Mehmet Okuyan*'ın tarifinin elle tutulur bir yanı var. Hiç değilse o, Mutezile'yi taklit ediyor; hepten uydurmuyor. Ama Mustafa İslamoğlu tamamen uyduruyor.

Böyle imanî meselelerde pervasızca uyduran bir kişinin hiçbir sözüne itibar edilmez. Sakın etmeyin! Gelin, Ehl-i sünnet alimlerinin kitaplarını okuyun ve onlara tabi olun. Onlara tabi olan zarar etmez.

Kardeşlerim, Mustafa İslamoğlu'nun şefaate dair Üçüncü sözünün tahlilini burada noktalayalım ve şimdi Dördüncü sözünün tahliline geçelim.

Otuzuncu Bölüm: Mustafa İslamoğlu'na cevap

Mustafa İslamoğlu'nun tahlilini yapacağımız dördüncü sözü şu:

- *Kur'an açıkça diyor, Zümer suresi 44. ayet: “Şefaatin tamamı Allah’a aittir.” Aliyy isminden rol çalan hasta akide sahibi önüne gelene şefaât yetkisi dağıtıyor.*

Mustafa İslamoğlu, “Şefaatin tamamı Allah’a aittir.” ayetini gösterip Allah’tan başka kimsenin şefaât edemeyeceğini söylüyor. Ona göre bu ayet, şefaatin tamamının Allah’a ait olduğunu bildirmekle diğer şefaât edicilerin varlığını reddetmektedir.

- *Acaba mesele onun dediği gibi midir? Bir şeyin tamamının Allah’a ait olması, başkasının ona sahip olmasına bir mani teşkil eder mi?*

Eğer böyle düşünüyorsa bizim şu sorumuza cevap versin.

Nisa 139’da: “**Bütün izzet Allah’a aittir.**” buyrulmuştur. Sorumuz şu: Bütün izzetin Allah’a ait olması, başkasının izzet sahibi olmasına engel mi? Yani sen diyebilir misin ki: “**Bütün izzet Allah’ındır. O halde peygamberler ve müminler izzetsizdir.**” Bütün izzetin Allah’a ait olduğunu bildiren ayetten bu neticeyi mi çıkarıyorsun? Eğer bu neticeyi çıkarıyorsan Münafikun suresi 8. ayet sizi tekzip eder. Çünkü bu ayette şöyle buyrulmuştur:

“İzzet Allah’a, Resulüne ve müminlere mahsustur.”

Bak, Nisa suresi 139. ayette bütün izzetin Allah’a ait olduğundan bahsedilirken, Münafikun suresi 8. ayette de Resulünün ve müminlerin de izzet sahibi olmasından bahsedilmiştir. Demek izzetin Allah’a ait olması, Peygamberimiz (asm)’in ve müminlerin o izzetten mahrum olması neticesini vermemiştir.

Birbirine zıt gibi görünen bu iki ayetin vech-i tefviki şudur:

İzzet tamamıyla Cenab-ı Hakk’a aittir. Peygamberimiz (asm)’in ve müminlerin izzeti ise, Allah’ın onlara izzet vermesi ve aziz kılması

iledir. Cenab-ı Hakk'ın izzeti zatî iken, diğerlerinininki zatî değildir. Neticede, Peygamberimiz (asm)'in ve müminlerin izzet sahibi olması, bütün izzetin Allah'a ait olması hakikatine zıt değildir.

Şefaatte de durum aynıdır. Bütün şefaatin Allah'a mahsus olması, başka kimsenin şefaate malik olmayacağı manasına gelmez. **Bunun manası şudur:** Bütün şefaate Allah'a aittir. Diğerlerinin şefaate sahip olması ise, Allah'ın onlara bu yetkiyi vermesiyledir. Demek diğerleri, Allah'ın vermesiyle şefaate sahip olmuşlardır, şefaate onların zati malı değildir.

Bu şuna benzer: Bizden başka kimsenin parası olmasa ve biz bu paradan bazı insanları istifade ettirsek, bu durumda desek ki: **“Bütün para bize aittir.”** Bu söz, bizim parayı kimseye vermeyeceğimize değil; başkalarında bulunan paraların da aslında bize ait olduğunu ve bizim vermemizle onların buna malik olduklarını beyan içindir.

“Bütün şefaate Allah'ındır.” demek de aynen bunun gibidir. Yani kim şefaate yetkili kılındıysa, Allah'ın izniyle olmuştur ve ancak Allah'ın izin verdiği kişiye şefaate edebilecektir.

Dilerseniz bir örnek daha verelim:

Kur'an'da birçok yerde bütün mülkün Allah'a ait olduğundan bahsedilmektedir. Şimdi, bütün mülkün Allah'a ait olması, bizlerin mülk sahibi olmasına engel mi? Elbette değil. Bizler de Allah'ın vermesiyle mülk sahibi olmuşuz. Evet, mülkün hakiki sahibi Allah'tır. Bizlerin malikiyeti ise, Allah'ın vermesiyledir. Hakikatte biz de sahip olduklarımız da Allah'ındır. Lakin Allah mülkünden bir kısmını bizlere vermiş ve bizleri mülk sahibi yapmıştır.

İşte şefaatin hepsinin Allah'a ait olması da böyledir. Bu aittlik, başkasının şefaate edemeyeceği manasına gelmez. **Bunun manası şudur:**

Bütün şefaate Allah'ındır. Kimse kendinden şefaate sahip değildir. Ancak Allah'ın yetki vermesiyle buna sahip olur. Ve ancak izin verdiği kişi de bunu kullanır.

Sevgili kardeşlerim, gördüğünüz gibi, şefaati inkâr eden Mustafa İslamoğlu'nun bu sözü ne kadar zayıf ve ne kadar temelsiz. Bu sözle ancak Kur'an'ı bilmeyenleri aldatabilir. **Kur'an'ı bilenler ona şöyle der:**

- *Bütün şefaatin Allah'a ait olmasından, kulların hiçbir şefaate sahip olamayacağını mı çıkarıyorsun? O halde bütün izzetin Allah'a ait olmasından da meleklerin, peygamberlerin ve bütün müminlerin izzetsiz olduğunu çıkarmalısın! Bunu yapıyor musun?*

Yine **"Bütün mülk Allah'a aittir."** ayetinden kimsenin mülke sahip olamayacağı manasını mı çıkarıyorsun?

İşte ona böyle sorulduğunda, donup kalır ve tek bir kelime söyleyemez.

Kardeşlerim, bu bölümle birlikte *Mustafa İslamoğlu'nun* şefaate dair **dört sözünü** tahlil ettik ve sözlerinin haktan ne kadar uzak olduğunu gösterdik. Daha başka yanlış ve tehlikeli sözleri de var, ancak zaman bizim en büyük sermayemiz, sözü daha fazla uzatmayalım ve bu kadarla yetinelim. Bir sonraki konuda *Mehmet Okuyan'ın* sözlerine bakacağız.

Otuz Birinci Bölüm: Mehmet Okuyan'a cevap

Bundan önce, **yirmi altı bölümde** İslam'ın temel kaynaklarına göre “**Şefaatin Hak**” olduğunu ve dört bölümde de şefaati inkâr eden *Mustafa İslamoğlu*'nun şefaath hakkındaki dört sözünü tahlil etmiş ve sözlerinin Kur'an'dan ne kadar uzak olduğunu göstermiştik. Bu derste ise şefaati inkâr eden *Mehmet Okuyan*'ın sözlerini tahlil edeceğiz. Tahlil edeceğimiz ilk söz şö:

Mehmet Okuyan:

“Genelde bilinen kavram şefaatin cehennemden alınıp cennete postalama kurumu olduğudur. Kelimenin böyle bir anlamı yok. Kelimenin anlamı Fecr Suresinde çok net görünür. Orada **وَالشَّفْعَ وَالْوَتْرَ** diye geçer. **شَفْعٌ** bir olanın iki olması demektir. Yani şefaath vardır. Ancak cehennemden çıkarıp cennete gönderme değil. **Şefaath cennete gitmiş insanların cennette derecelerinin artırılmasıdır.**”

Mehmet Okuyan böyle diyor.

Şimdi de Bayraktar Bayraklı'ya kulak verelim:

- *Makam değişikliği. Şefaath bu.*

Bayraktar Bayraklı da Mehmet Okuyan gibi aynı söz şöylüyor. *Peki, bu söz aslında kime ait?* Bu söz, Şia'nın itikatta mezhebi olan **Mutezile**'ye ait. Mutezile şefaati, cennette derecelerinin artırılması olarak kabul eder. Bu *Mehmet Okuyan ve Bayraktar Bayraklı* da Mutezile'nin sözünü almış bizlere satıyor.

İlk önce, Mutezile şefaati niçin “**cennetteki derecelerinin artırılması**” olarak kabul ediyor, bunun izahını yapalım. Sonra *Mehmet Okuyan ve Bayraktar Bayraklı*'ya bir çift sözümüz olacak.

Bizler Ehl-i sünnetiz. Bizim itikadımıza göre, büyük günah işleyen küfre girmez ve kâfir olmaz. Şia'nın itikatta mezhebi olan Mutezile'ye göre ise, büyük günah işleyen kâfir olur.

Yani Mutezileye göre içki içen, kumar oynayan, zina yapan ve diğer büyük günahları işleyenler, tevhidi kalbiyle tasdik ve diliyle ikrar etse de kâfirdir ve ahirette kâfirler gibi ebedi cehennemde kalacaktır.

Mutezilenin, büyük günah işleyeni kâfir görmesinden dolayı halletmesi gereken bazı meseleler vardır. Bunlardan biri de şefaattir. Şefaât o kadar çok delille sabittir ki, inkârı mümkün değildir. Ancak Kur'an'ın anlattığı şefaati Mutezilenin kabul etmesi de mümkün değildir. Çünkü şefaât, büyük günahları sebebiyle cehenneme gidecek ya da gitmiş kulların affı için Allah'a dua etmektir. Mutezile bu şefaati kabul edemez. Çünkü Mutezile büyük günah işleyeni kâfir görmektedir. Kâfir için de cehennemden çıkış yoktur.

Eğer **Mutezile** cehennemden çıkartılma manasındaki şefaati kabul etse, o zaman ona şöyle denilir:

- Hani büyük günah işleyen kâfirdi. Kâfir cehennemden çıkamaz ve ona şefaât edilemez. Eğer büyük günah sahibine şefaât edilebiliyorsa ve cehennemden çıkıyorsa, büyük günah işleyen kâfir olamaz.

İşte Mutezileye böyle denilir. Bu durumda, Mutezile şefaati kabul edemiyor, çünkü büyük günah işleyene kâfir diyor. Kâfirler hakkında şefaât mümkün değildir. Ama şefaati inkâr da edemiyor; çünkü Kur'an'da ve hadiste onlarca delili var.

Mutezile bu iki cihetten sıkışmış iken, kendilerine şöyle bir çıkış yolu buluyorlar ve diyorlar ki: Şefaât haktır. Ancak şefaât cehennemden çıkartılmak değil; cennetteki derecenin katlanmasıdır.

Böyle dediklerinde, hem büyük günah sahiplerinin kâfir olduğu itikadında devam edebiliyorlar, hem de şefaâtle ilgili ayetleri yalandan ve zorlama da olsa izah ediyorlar.

Biz Ehl-i sünnet ise diyoruz ki: Hayır, büyük günah işleyen kâfir değil, fasıktır. Ve şefaât büyük günah sahipleri içindir. Biz onlar gibi meseleyi dolandırmak zorunda değiliz. Çünkü onların büyük günah işleyenlere kâfir demesi, şefaati böyle izah etmelerine zorluyor. Bizim ise böyle batıl bir itikadımız yok.

Mutezile, şefaatin, cennetteki derecelerin katlanması manasında olduğuna inanmak zorunda kalınca delil aramaya başlar. Ancak işleri kolay değildir. Çünkü ne Kur'an'da, ne de hadislerde şefaate böyle bir mana verilmemiştir. Davalarını ispatta son derece aciz kalan Mutezile sonunda dedi ki, şefaate kelimesinin kökü “çift” manasındaki شَفْع kelimesidir. İşte bu kökten türeyen “şefaate” kelimesi, cennet ehlinin derecesinin çift olması yani katlanması manasına gelir.

Gördünüz mü iş nerden nereye geldi?.. Mutezile şefaatin manasını araştırıp bu neticeye ulaşmadı. Önce günah işleyen Müslümanı kâfir kabul etti. Sonra bu itikadın bir neticesi olarak, günah işleyen Müslümanlara şefaate edilemeyeceğini kabul etti. Sonra da “O zaman biz şefaati cennet ehli hakkında düşünelim.” diyerek şefaate bilmeceburkiye bu yanlış manayı yükledi. Buldukları delil de kelimenin kökünün “çift” manasında olmasıymış.

Bakın, Mutezile'nin sözünün aynısını Mehmet Okuyan ve Bayraktar Bayraklı diyor. Hatta Mehmet Okuyan, Mutezilenin gösterdiği delilin aynısını gösteriyor...

Kardeşlerim, Mehmet Okuyan Muteziledir. Zaten kendisinin orjinal bir fikri de yoktur. Mutezilenin kitaplarını okur, yarım yamalak anlatır.

Biz, Mutezilenin sözde delil olarak gösterdiği شَفْع kelimesinin izahını eserimizin **Yirmi Birinci bölümünde** yaptık. Orada çok detaylı izah ettiğimiz meseleyi burada tekrar etsek uzun kaçır. Dileyenler o bölüme müracaat edebilirler... Bizim buradaki amacımız, Mutezileye cevap vermek değil, cevabımızı zaten Yirmi Birinci bölümde verdik.

Buradaki amacımız **Mehmet Okuyan'ın Mutezile olduğunu ve Mutezilenin görüşlerini anlattığını ispat etmek**. Bu yüzden işin bu cihetine bakıyoruz.

Şimdi Mehmet Okuyan ve Bayraktar Bayraklı'ya şu sözleri söylemek istiyorum:

Ey Mehmet Okuyan, kendi buluşun gibi anlattığın şeyler, Şia'nın itikatta Mezhebi olan Mutezile'nin görüşüdür. Sen hangi akla hizmetle, Mutezile'nin görüşlerini Ehl-i sünnet itikadına sahip olan bir topluma anlatıyorsun? Mutezileyi okuyacağına biraz Ehl-i sünnet alimlerinin kitaplarını okusaydın meselenin hakikatini öğrenir, sapmaktan ve sapıtmaktan kurtulurdun.

Şimdi de Mehmet Okuyan ve Bayraktar Bayraklı'yı dinleyen kardeşlerime sesleniyorum:

Kardeşlerim, birisi size: “**Şia olun**” dese hemen ona karşı çıkar, hatta bunu bir hakaret kabul edersiniz. Lakin *Mehmet Okuyan* sizi yavaş yavaş Şia'nın itikatta mezhebi olan Mutezile'den yapmaya çalışıyor, dikkatli olunuz.

Bir de dersiniz ki: “*Adam ne güzel Kur'an'dan konuşuyor ya!*” Kardeşlerim, Allah amele ait kusurları affedebilir, ancak itikada ait kusurları affetmiyor. O zaman itikadınızı hırsızlardan muhafaza edin. Her önüne Kur'an'ı alıp konuşana hemen inanmayın. İtikadınızın delillerini Ehl-i sünnet alimlerinin kitaplarından öğrenin. Yoksa *Mehmet Okuyan* gibi *Bayraktar Bayraklı* gibi birisi gelir, **sizi Şia yapar, Mutezile yapar da farkına bile varamazsınız.**

Mehmet Okuyan'ın şefaate dair Birinci sözünün tahlilini burada noktalayalım ve şimdi İkinci sözünün tahliline geçelim.

Otuz İkinci Bölüm: Mehmet Okuyan'a cevap

Mehmet Okuyan'ın tahlilini yapacağımız **İkinci sözü** şu:

- *Din gününün sahibi sadece Allah'tır. Ve o gün Rabbinizin hiçbir danışmanı yoktur. Dolayısıyla buradan hiçbir kimse Allah'a orada kiminle ne karar vereceğinin dersini veremez.*

İnsan bu kişilerin sözlerini işitince söyleyecek söz bulamıyor. Yani öyle saçmıyorlar ki, sözlerinin neresine cevap vereceksiniz...

Şimdi Mehmet Okuyan diyor ki: Din gününün sahibi Allah'tır... Tamam doğru, Din gününün sahibi Allah'tır, buna itirazımız yok.

Sonra diyor ki: "Rabbimizin hiçbir danışmanı yoktur. Kimse Allah'a ne karar vereceğinin dersini veremez."

- *Ya biz, Rabbimizin danışmanı vardır mı dedik? Ya da şefaate böyle danışmanlık manası mı yükledik?*

Eserimizin başında şefaati şöyle tarif etmiştik:

Şefaati: Bir kimsenin suçunu affettirmek ve kendisinden cezayı kaldırmak için, o kişi hakkında Allah'a yapılan bir duadır ve niyazdır. Bu tarif, Ehl-i sünnet alimlerinin yaptığı tariftir.

Ey Mehmet Okuyan! Sen bu tarifi neresinden **danışmanlık** manasını çıkarıyorsun? Hangi Ehl-i sünnet alimi şefaati, Allah'ın bunu affedelim mi affetmeyelim mi diye kullarına danışması olarak tarif etmiş de sen bu tanıımı onlara yamıyorsun? Ehl-i sünnet alimlerinden kimsenin söylemediği bir sözü, sanki onlar söylemiş gibi söylüyor, sonra da *"Bu olur mu canım?"* diyorsun. Senin yaptığına cerbeze, yani aldatma denir.

Önce vicdanların kabul etmeyeceği bir tarif yapıyor ve şefaate danışmanlık diyorsun. Sonra da o tarif üzerinden şefaati inkâr ettiriyorsun. Yani önce diyorsun ki: *"Allah'ın danışmanı olur mu?"* Seni dinleyen vicdan sahipleri de *"Olmaz tabi."* diyorlar. Sonra da şefaati danışmanlığa benzeterek **"O zaman şefaati yoktur."** diyorsun.

Şimdi karşındaki “**Şefaât vardır.**” dese, “*Allah’a danışman mı atadım?*” diyeceksin. İyi de şefaati kim danışmanlık olarak tarif etmiş ve şefaati danışmanlığa benzetmiş. Şefaât, bir dua ve niyazdan ibarettir. Allah’ın o kulu affetmesi için yapılan bir duadır. Allah bu duayı kabul ederse “*Falan kul, falan kula şefaât etti.*” denilir. Eğer bu duayı kabul etmezse “*Falan kula şefaât etmek istedi, ancak şefaati kabul edilmedi.*” denilir. Dolayısıyla **Allah dilemedikçe kimse kimseye şefaâtçi olamayacaktır.**

Bunun danışmanlıkla ya da -haşa- Allah’a ders vermekle ne alakası var? Bir kulun affı için Allah’a dua etmek, Allah’a ders vermek midir? Halbuki bizler her namazımızda رَبَّنَا اغْفِرْ لَنَا duasını okuyarak hem anne-babamız için, hem de bütün müminlerin affı için Allah’a dua ediyoruz. Şimdi biz -haşa- Allah’a ders mi vermiş oluyoruz?.. Bu nasıl bir mantıktır...

Ey Mehmet Okuyan, şimdi sana başka bir soru soracağım: Sen diyorsun ki: “*Şefaât Cennette derecelerin katlanmasıdır.*” Bu sözünün izahını bir önceki derste yaptığımızdan sözün izahına girmeyeceğiz. Sadece şunu sormak istiyorum: Sana göre şefaât, cennette derecelerin katlanması için Allah’a yapılan istektir.

İyi de senin mantığına göre bu da danışmanlık ve Allah’a ders vermek olmaz mı? Neticede Allah o kişiye cennette bir makam takdir etmiş. Bundan sonra Allah’a o kişinin derecesinin artırılması için istekte bulunmak yine senin mantığına göre Allah’a ders vermek ve danışmanlık manasına gelecektir. Günahların affı için olan şefaât ile bunun ne farkı var?

Demek sana göre, cennette derecelerin artırılması için danışmanlık yapmak ve -haşa- Allah’a ders vermek caiz, ama günahların affı için bunu yapmak caiz değil. Ben sana ne diyeyim Mehmet Okuyan, işte sözlerinde bu kadar çelişkin var.

Kardeşlerim, herhalde Okuyan’ın sözünün haktan ve hakikatten ne kadar uzak olduğu anlaşılmıştır. Meseleyi daha fazla uzatıp söz israfı yapmayalım ve şimdi *Mehmet Okuyan*’ın şefaât hakkındaki **Üçüncü sözüne** geçelim.

Otuz Üçüncü Bölüm: Mehmet Okuyan'a cevap

Mehmet Okuyan'ın tahlilini yapacağımız **Üçüncü sözü** şu:

- *Sonra ne demek bu? Nasıl bir algı? Cehennem'e atan Allah-u Teala. Şimdi bir yargıç düşünün, zanlıyı hapse mahkûm etti. Sonra biri geldi dedi ki: "Ben açarım hapishanenin kapısını, bunu buradan çıkartırım." Kim güçlü? O yargıç mı güçlü yoksa onu çıkaran mı? Çıkaran güçlü değil mi? Çünkü onun dediği oluyor. Allah Cehennem'e atıyor, Peygamber çıkartıyor. Kim güçlü? Peygamber mi güçlü?*

Mehmet Okuyan bu sözünde yine haddini aşıyor. Şöyle ki:

Şefaati inkâr ettirmek için bir soru soruyor: "Allah mı güçlü, yoksa Peygamber mi güçlü?" diyor. Siz "Allah güçlü." dediğinizde de "O halde Allah'ın cehenneme attığını Peygamber nasıl çıkaracak? Eğer şefaati kabul edersen Peygamberi daha güçlü kabul etmiş olursun ha!" diyor. Bizim zavallı Müslüman da "Doğru ya! Peygamber Allah'tan daha mı güçlü ki, Allah'ın cehenneme attığını çıkarabilsin." diyor.

Ben Mehmet Okuyan'a şunu sormak istiyorum:

Ey Mehmet Okuyan! Sen hangi Ehl-i Sünnet aliminin kitabında şefaati için, "Şefaati, Allah'ın Cehennem'e attığını Peygamberin cehenneme gidip kurtarmasıdır." diye bir tanım okudun? Hangi alim, "Peygamber cehenneme gider ve Allah'ın izni ve rızası hatta haberi olmadan müminleri kurtarır." demiş.

Senin yaptığın izah bu mantık üzerine kurulmuş. Sanki biz şefaati, Allah'ın cehenneme attığı kulu, Allah'ın izni ve rızası olmadan Peygamber (asm)'in onu kurtarması olarak algılıyoruz da sen de bizi irşad ediyor ve diyorsun ki: "Allah mı güçlü yoksa Peygamber mi güçlü?"

Bu nasıl bir iftira!.. Hiçbir alimin söylemediği, hatta vicdanların dahi kabul edemeyeceği bir şefaati tanımı yapıp, sonra bu tanımı bize yamayıp, sonra da işi "Allah mı güçlü, Peygamber mi güçlü?" noktasına getiriyorsun.

Bak Mehmet Okuyan, eserin başından beri şefaati tarif ediyoruz.

Senin anlamakta zorlanan zihnine bir daha tarif edelim:

Şefaât: Bir kimsenin suçunu affettirmek ve kendisinden cezayı kaldırmak için, o kişi hakkında Allah’a yapılan bir duadır ve niyazdır. Bu tarif, Ehl-i sünnet alimlerinin yaptığı tariftir.

Peygamber, Allah’ın izni olmadan cehenneme gidip, Allah’ın rızası olmadan hiç kimseyi kurtaramaz. Peygamber sadece bir kulun affi için Allah’a dua eder ve niyazda bulunur. Eğer Allah o duayı kabul ederse, “*Peygamber falan kula şefaât etti.*” denilir. Bunun manası, Peygamber’in duası hürmetine Allah o kulu affetti, demektir. Eğer duası kabul edilmezse, “*Peygamber falan kula şefaât etmek istedi, ancak Allah şefaatine izin vermedi.*” denilir.

Şefaatin manası bu iken, sen nasıl oluyor da meseleyi “**Allah mı güçlü Peygamber mi güçlü?**” noktasına getiriyor ve şefaati kabul edenleri Peygamberi daha güçlü kabul etmekle itham ediyorsun?

- *Peygamber’in duasından ibaret olan şefaati niçin yanlış anlatıyorsun?*

- *Niçin şefaati, Allah’ın cehenneme attığı kulu Peygamber’in izinsiz olarak çıkarması olarak tarif ediyorsun?*

- *Bu tarifi hangi vicdan kabul eder?*

- *Sen hiç ahiret gününden korkmuyor musun?*

- Kendilerine yaptığın bu iftiralar karşısında, alimler karşına dikilip, “*Bize niye iftira attın, söylemediğimiz sözleri niçin bize yamadın, niçin hakkımızda suizanna sebep oldun?*” dediklerinde ne cevap vereceksin? Allah’tan hiç mi korkun yok? Bil ki iftira büyük bir günahdır!

Sevgili kardeşlerim, *Mehmet Okuyan*’ın sözleri, işte böyle hiçbir delile dayanmayan, bozulmuş bir fikrin ürünüdür. Umut ediyorum ki bu izahlarımız, bu kişinin peşinden koşanların kurtuluşuna bir vesile olur. Hidayet ve tevfik Allah’tandır.

Dersimizi burada tamamlayalım ve şimdi *Mehmet Okuyan*’ın şefaât hakkındaki **Dördüncü Sözüne** geçelim.

Otuz Dördüncü Bölüm: Mehmet Okuyan'a cevap

Mehmet Okuyan'ın tahlilini yapacağımız **Dördüncü Sözü** şu:

- *Hâşâ Allah mı daha merhametli, Peygamberimiz mi daha merhametli? Kim kimi kimin elinden kurtarıyor?*

- *Allah'ın sevmediği bir adamı Peygamberimiz seviyor olabilir mi? Allah'ın razı olmadığı bir adamdan Peygamberimiz razı olabilir mi? Böyle bir şey olabilir mi? Allah sevmediği razı olmadığı bir adamı cehenneme atar, Peygamberimiz onu savunabilir mi? Bu nasıl bir beklentidir? Kimi kiminle yarıştıırıyoruz?*

Mehmet Okuyan'ın bu sözlerine karşı ilk önce şunu sormak istiyorum:

- **Ey Mehmet Okuyan!** Sen şefaatte **Mutezileyi** taklit ediyor ve şefaati cennette derecelerin katlanması olarak kabul ediyorsun. İyi de senin mantığına göre ben de sana şöyle sorabilirim:

- *Allah mı daha merhametli, Peygamberimiz mi? Allah kuluna cennette bir derece takdir etmiş. Şimdi Peygamberimiz bu derecenin yükseltilmesini istese, Allah'tan daha merhametli olmuş olmaz mı?*

Benim bu soruma nasıl cevap vereceksin? Kişinin cehenneme girmemesi için veya girmişse çıkması için dua etmek ve niyazda bulunmak Allah'tan daha merhametli olmak manasına geliyorsa, bir kişinin cennetteki derecesinin artırılması için dua etmek de aynı manaya gelmez mi? Arada ne fark var?

Yine sen diyorsun ki:

“Allah'ın sevmediği bir adamı Peygamberimiz seviyor olabilir mi? Allah'ın razı olmadığı bir adamdan Peygamberimiz razı olabilir mi?”

Sana cevaben deriz ki:

Kur'an bunun örnekleriyle doludur. Mesela, Peygamberimiz (asm) Ebu Talib için af dilemiştir. Af dilemesi ispat eder ki, Peygamberimiz onu seviyordu. Ama Allah Teala, Ebu Talip kâfir olduğu için bu duayı

kabul etmemiştir. Allah'ın kabul etmemesinden de anlıyoruz ki Allah Ebu Talib'i sevmiyordu. Ne oldu, bak, Allah'ın sevmediği bir kulu Peygamberimiz sevmiştir.

Başka bir örnek vereyim:

Hız. Nuh evladının affi için dua etmiştir. Bu duadan anlıyoruz ki, Hız. Nuh evladını seviyordu. Zaten bir babanın evladını sevmemesi mümkün değildir. Peki, Allah onu seviyor muydu? Hayır, çünkü onun hakkında yapılan duayı kabul etmemiş ve Hız. Nuh'a **“O senin aیلenden değildir.”** demiştir. Allah'ın bu sözü üzerine de Hız. Nuh evladı için af dilemekten vazgeçmiştir.

Daha başka örnekler de verebiliriz. Meselenin özü şu:

Bir peygamber beşeriyet iktizasıyla Allah'ın sevmediği bir kulu sevebilir. Onun hakkında dua da edebilir. Allah o kulu sevmediğini peygamberine bildirdiğinde, artık peygamber o kulun sevgisinden vazgeçer ve onun için dua etmeyi bırakır.

Ahirette de durum aynıdır. Peygamber, Allah'ın bir kulu affetmesi için dua eder. Eğer Allah o kulun hiçbir amelinden razı değilse, Peygamber'inin duasını ve şefaât arzusunu kabul etmez. Peygamber de Allah'ın izin vermemesinden anlar ki, bu kulun Allah'ı razı edecek hiçbir ameli yoktur. Ve bu anlayıştan sonra, o kul için dua etmeyi bırakır.

Bir kul da vardır ki, onun Allah için yaptığı ameller vardır. Lakin günahları amellerinden fazla olduğu için cehenneme girecektir ya da girmiştir. Peygamber bu kişi için de dua eder. Cenab-ı Hak, Peygamber'inin duası hürmetine o kulun günahlarını siler ve onu affeder. Burada affeden Allah'tır. Peygamberin şefaati olan duası ise o affin vesilesidir. Haddizatında Peygamber'in dua etmesi dahi Allah'a aittir. O kulun sevgisini Peygamber'inin kalbine düşüren ve o kula dua etme meylini ona veren de Allah'tır.

Bu meseleyi kavramak çok mu zordur, yoksa Mehmet Okuyan'ın bu meseleyi kavrayacak kadar dahi bir zekâsı yok mudur?

Burada şöyle bir soru sorulabilir:

- *Madem hakikatte affeden Allah'tır. Hatta Peygamber'in gönlüne o kulun muhabbetini düşüren ve o kula dua etme meylini veren de Allah'tır. O halde direkt Allah affetse ya, niye şefaati affına vesile yapıyor?*

Bu soruya cevabımız şudur:

Zaten Allah bir kısım kullarını direkt affedecektir. Bir kısmının affına ise şefaati vesile kılacaktır.

Şefaatin vesile kılınmasındaki hikmetleri şöyle sayabiliriz:

Birinci hikmet şudur: Şefaet etmesine izin verilen peygamberler, şehitler ve veliler gibi zümreler ömürlerini Allah yolunda geçirmişler, canlarını bu yolda feda etmişler ve Allah'ın rızasını kazanmak için her zahmete katlanmışlardır. İşte onların bu amellerine bir mükafat olarak Allah onlara şefaet iznini verir. Nasıl ki dünyada işlenen farklı amellere cennette farklı mükafatlar vardır. İşte bazı amellerin mükafatı da şefaet edebilme makamıdır.

İkinci hikmet şudur: Allah bu makamı o kullara vermekle, o kullardan çokça razı olduğunu bildirmekte ve o makama ulaştıracak amellere teşvik etmektedir. Mesela hadis-i şeriflerde, **hafızın ve şehidin** şefaet etme hakkına sahip olacağını bildirilir. Kişi bu haberden anlar ki: Cenab-ı Hak Kur'an'ı ezberleyenden ve canını hak yolda feda edenden çokça razı. O zaman ben de bu amellere daha fazla ehemmiyet vereyim. Vereyim ki Rabbim benden daha çok razı olsun! İşte şefaet edecek zümrelerin beyanı, o zümrelerin ameline teşvik içindir.

Üçüncü hikmet şudur: Cenab-ı Hak, kullarının hidayete ulaşması için sadece peygamberler göndermek ve kitaplar inzal etmekle yetinmemiş, hidayeti birçok yolla teşvik etmiştir. Hidayetin bir yolu da salih kullara ve evliyaya tabi olmaktır. Lakin kişi tabi olmadan önce sevmelidir. Önce birisini seversiniz, sonra ona tabi olup yolundan gidersiniz. İnsan ise biraz menfaatperesttir. Kendisine faydası olmayan şeyi zor sever. Bu sebeple **الْإِنْسَانُ عَابِدٌ** **الإحسان** İnsan ihsanın kuludur, denilmiştir. Yani insan önce ken-

disine iyiliği olanı sever ve onun peşinden gider.

İşte Cenab-ı Hak, hidayetin yollarını gösteren salih kişileri sevmemiz ve onların yolundan gitmemiz için, onları sevmemize sebep olacak şefaati o kullarının eline vermiştir. Bu sayede kişi, **“Falanca zat belki bana şefaât eder, benim için Allah’a dua eder.”** düşüncesiyle o kişiye karşı muhabbet besler. Bu muhabbetten de ona yakın olmak ve onun sözünü dinlemek meylî oluşur. Bu da onun hidayetine bir vesile olur.

İşte böyle hikmetlerden dolayı Cenab-ı Hak bazı kullarına şefaât izni vermiş ve onların duasını kulunun affına bir vesile yapmıştır. Lakin *Mehmet Okuyan* nerede, bu hikmetleri anlamak nerede...

Bu konuda *Mehmet Okuyan’a* son sözümüz şudur:

Ey Mehmet Okuyan! Biz kimseyi kimseyle yarıştırmıyoruz. Senin kafanda nasıl bir şefaât inancı varsa, her cümle ni o bozuk inanca göre kuruyor ve alimleri, peygamberleri Allah’la yarıştırmakla itham ediyorsun. Önce sen, vehminin ürünü olan şu bozuk şefaât inancından kurtul, Ehl-i sünnet alimlerinin izah ettiğı, bizim bu eserin başından beri anlattığımız şefaati öğren. Sonra bak bakalım, bizim itikadımızda senin vehmettiğın şeyler var mıdır?

Sevgili kardeşlerim, önce *Mustafa İslamoğlu’nun* sonra da *Mehmet Okuyan’ın* bazı sözlerine cevap verdik. Daha bunların çok batıl sözleri var. Bizimkisi, denizden bir damla göstermek kabilinden. Zaten her sözlerine cevap vermeğ e kalsak, o kadar çok çam deviriyorlar ki, yetişmemiz mümkün değil. Zaten sözlerinde bir kalite de yok ki, cevaba layık olsun. Biz sadece bu kişilerin peşinden gidenleri uyarmak için birkaç numuneyi zikrettik.

Bu dersimizi burada tamamlayalım. Bir sonraki dersimizde *Abdülaziz Bayındır’ın* devirdiğı çamlara bakacağız.

Otuz Beşinci Bölüm: Abdülaziz Bayındır'a cevap

Bundan önceki derslerde, *Mustafa İslamoğlu'nun ve Mehmet Okuyan'ın* şefaath hakkındaki sözlerini tahlil etmiş ve sözlerinin Kur'an'dan ne kadar uzak olduğunu göstermiştik. Bu derste ise *Abdülaziz Bayındır'ın* sözlerini tahlil edeceğiz.

Abdülaziz Bayındır'ın tahlil edeceğimiz ilk sözü şu:

- *Şefaath mahşer yerinde değil, cehenneme girdikten sonra olacaktır.*

- *Bizde yanlışlık şefaath kelimesini kurtarıcılık anlamına almaktır. Şefaathin manası, cehenneme giren büyük günah işlemiş birini cezasını çektikten sonra yanına almaktır.*

Mustafa İslamoğlu şefaathi inkâr ediyor. Mehmet Okuyan ise şefaathi cennette makamın katlanması olarak kabul ediyor. Yine bu sözler bir derece cevaba layık. Çünkü bu sözlerin tarihte sahipleri gözükmüş.

Aslında biz Mustafa İslamoğlu'na cevap verirken aynı zamanda **Haricilere** cevap veriyoruz. Çünkü **şefaathi inkâr edenler Haricilerdir.**

Yine Mehmet Okuyan'a cevap verirken, aynı anda Mutezileye cevap veriyoruz. Çünkü Mehmet Okuyan'ın söylediği sözün asıl sahibi Muteziledir.

Abdülaziz Bayındır ise çok özel birisi. Baksanıza, kimsenin söylemediğini söylüyor. Yani on dört asırdır, Ehl-i bid'a denilen sapık görüşler dahil, hiç kimsenin bulamadığını o bulmuş; şefaath, **cehennemden çıktıktan sonra cennette birinin yanına sığınmakmış.** Vay be!.. Bravo sana... Sen ne kadar zekisin ya... On dört asırdır kimsenin bulamadığını sen bulmuşsun. Demek on dört asır bu şefaath hep yanlış anlaşılmış. İyi ki sen varsın, geldin ve bizi kurtardın...

Kardeşlerim, Bayındır'ın bu sözüne karşı söyleyecek başka bir söz bulamıyorum? Bu söze hangi ilmi cevabı verelim?!. **Bakın hazret diyor ki:**

1. *Mahşer meydanında şefaât yokmuş.*

2. *Cehennemde de şefaât yokmuş.*

Peki şefaât neredeymiş? Hazrete göre şefaât, kişi cehennemde günahları kadar ceza çekermiş, sonra cehennemden çıkar ve cennete girermiş. Cennet ehlinde birisi de onu yanına alırmış. İşte bu yanına almak şefaâtmiş.

Şimdi ben Bayındır'a soruyorum:

- *Cehennemden çıkıp cennete giren kişiye Allah cennette yer vermiyor mu ki, o başka birisinin yanına sığınıyor?*

Yani şöyle mi oluyor: Kişi cehennemden çıkıyor ve cennete giriyor. Ama cennette her yer parsellenmiş. Bu kişiye hiç yer yok. Allah da bu kişiye yer ayırmamış. Şimdi bu kişi nerde kalacak?!. Cennet ehlinde birisi bu kişiye diyor ki: **“Gel, şu benim evin yanında küçük bir ev yap, şimdilik burada idare et...”** Bu durumda, cennet ehli olan kişi onu yanına aldığı için ona şefaât etmiş oluyor?!. Şefaât bu mu yani?

Ey Abdülaziz Bayındır, sen cenneti böyle mi tahayyül ediyorsun? Aslında hayret ettiğim şey, senin bu fıkre sahip olman değil; hayret ettiğim şey, senin bu sözlerini kabul edip senin peşinden giden insanlar. Yani azıcık düşünen bir insan, senin bu şefaât tanımını nasıl kabul eder?..

Eğer Bayındır'ın has müritlerinden, «Şefaât niye böyle olmasın?» diyen varsa, olamayacağını hemen ispat edelim. Kur'an'da şefaatin geçtiği birkaç ayete bakalım ve şefaât kelimesine **“Cennette yanına almak”** manasını verelim. Bakalım, meal ne olacak?

Mesela, Necm suresi 26. ayette şöyle buyrulur:

“Göklerde nice melek vardır ki, Allah'ın dileyip razı olduğuna izin vermeden önce onların şefaâtleri hiçbir fayda vermez.”

Şimdi ayetteki **“şefaât”** kelimesine Bayındır'ın manası olan **“cennette yanına alma”** manasını verelim. Bakalım mana oturacak mı?

“Göklerde nice melek vardır ki, Allah’ın dileyip razı olduğuna izin vermeden önce onların *yanlarına almaları* hiçbir fayda vermez.”

Bu mana oturdu mu? Yoksa meleklerde mi cehennemden çıkanları yanlarına alacaklar?

Başka bir ayete bakalım. Meryem suresi 86. ayette şöyle buyrulur:

“Suçluları susuz olarak cehenneme süreceğiz. (O gün) Rahman’ın katında bir söz almış olan kimseden başkasına şefaate edilmez.”

Şimdi ayetteki “şefaate” kelimesine “cennette yanına alma” manasını verelim. Bakalım mana oturacak mı?

“... (O gün) Rahman’ın katında bir söz almış olan kimseden başkası *yanına alınmaz*.”

Bu mana oturdu mu?

Başka bir ayete bakalım. Taha suresi 109. ayette şöyle buyrulur:

“O gün, Rahman’ın kendisine izin verdiği ve sözünden hoşnut olduğu kimselerden başkasına şefaate fayda vermez.”

Şimdi ayetteki “şefaate” kelimesine “cennette yanına alma” manasını verelim. Bakalım mana oturacak mı?

“O gün, Rahman’ın kendisine izin verdiği ve sözünden hoşnut olduğu kimselerden başkasına *yanına almak* fayda vermez.”

Bu mana oldu mu?

Dilerseniz bir de hadis-i şerife bakalım. Peygamberimiz (asm) şöyle buyurmuştur:

شَفَاعَتِي لِأَهْلِ الْكِبَائِرِ مِنْ أُمَّتِي Şefaatiim ümmetimden büyük günah sahipleri içindir. (Tirmizi, Kıyame:11; İbni Mâce, Zühhd:26; Ahmed İ. Hanbel, 3/113)

Bu hadisin manası: “**Yanıma almam, ümmetimden büyük günah sahipleri içindir.**” şeklinde midir? Bu mana oturuyor mu?..

Sözü uzatmamak için daha başka örnek vermiyorum. Şefaât kelimesi türevleriyle birlikte Kur'an'da **otuz bir** defa geçiyor. Açın bu ayetleri, şefaât kelimesine “**cennette yanına alma**” manasını verin. Bakın bakalım, ayet bir mana ifade edecek mi?

Şimdi aklınıza şu soru geliyordur:

- *Peki Abdülaziz Bayındır bunu nerden çıkardı?*

Cevabını vereyim: Nefsinden çıkardı. Ama maalesef, nefsinin sözlerini dinleyecek ve kabul edecek çok da kişi buldu.

Ama ilmin kaybolduğu bu asırda insanları kandırmak kolaydır. Kişinin elinde doğru bilgi yok ki, muhatabının sözünü mihenk taşına vurabilsin, onu bir süzgeçten geçirebilsin. İş böyle olunca, kim önüne Kur'an'ı alıp konuşsa, “**Dediği doğru mudur, değil midir?**” buna bakılmaksızın, hemen taraftar buluyor.

Ancak bilinsin ki, her batılın peşinden koşan mesuldür. Dünyanın en gereksiz meselelerini öğreneceğine, dinini öğrenseydi; fani işlere ayırdığı zamanın onda birini dinini öğrenmeye ayırsaydı. Lakin böyle yapmadı, imanına kıymet vermedi, itikadının delillerini öğrenmeye çalışmadı, **Ehl-i sünnet alimlerinin kitaplarını okumadı; sonra da bir hırsız geldi, imanını ve itikadını çalıverdi...**

Maalesef, ahir zamanda yaşıyoruz, iman hırsızlarının en çok olduğu zamanda. Cenab-ı Hak bizi ve sizi bu hırsızların şerlerinden muhafaza etsin. Âmin...

Kardeşlerim, *Abdülaziz Bayındır*'ın şefaate dair **Birinci Sözünün** tahlilini burada noktalayalım ve şimdi **İkinci Sözünün** tahliline geçelim.

Otuz Altıncı Bölüm: Abdülaziz Bayındır’a cevap

Abdülaziz Bayındır’ın tahlilini yapacağımız **İkinci Söz**ü şu:

- *Büyük günah işlemeyenin şefaate ihtiyacı olur mu? O zaman “Şefaata ya Resulullah!” diyenler ne demek istiyorlar? “Biz cehenneme girelim de sen bizi kurtar.” demek istiyorlar. Girme kardeşim ne işin var? Ama “Şefaata Ya Resulullah!” diyenlerin cehennemden kurtulacağını da hiç zannetmiyorum. Çünkü onlar -hâşâ- Cenab-ı Hakkı ikinci plana atıyorlar.*

Abdülaziz Bayındır’ın mantığını gördünüz, ona göre şefaata istemek, cehenneme girmeyi istemekmiş. Şefaata isteyenler, **“Biz cehenneme girelim, sen de bizi kurtar.”** demek istiyorlarmış.

O halde biz şimdi Bayındır’a soruyoruz:

- Eğer şefaata istemek cehenneme girmeyi istemekse; **“Ey Rabbimiz bizi affet.”** diyerek af istemek de günah işlemeyi istemektir. Çünkü af, günahattan sonradır. Senin mantığına göre, günah işlemeyenin af dilemeye ihtiyacı olmaması lazım. Birisi af diliyorsa, aslında günah işlemeyi diliyordur.

Hatta sana göre, Allah’ın Kur’an’da af dilememizi emretmesi de yanlış olmalıdır. Zira affı, günah işleyen diler.

Öyle ya, şefaata istemek, şefaata cehennem ehline olacağı için cehenneme girmeyi istemekse; af dilemek de af günah sahiplerine olacağı için günah işlemeyi istemektir. Hatta Allah’ın **“Af dileyin.”** emri de affı büyük günah sahipleri dileyeceği için, **“büyük günah işleyin”** manasındadır.

Ey Abdülaziz Bayındır, senin mantığın böyle mi çalışıyor? “Şefaata istemek, cehenneme girmeyi istemektir.” sözündeki mantıksızlığı gördün mü? Ve bu mantıkla yola çıktığında neleri kabul etmek zorunda olduğunu anladın mı?

Şimdi olaya başka bir cihetten bakalım:

Peygamberler ve bazı özel kullar hariç, kim gûnahtan masum olmuştur? Hiç günah işlemeyen kim vardır ki, af ve şefaât dilemeye muhtaç olmasın? Hatta insanın muhtaç olmadığını zannetmesi dahi başlı başına bir kusurdur. Çünkü bunda kişinin kendi ameline güvenmesi vardır. Amele güvenmek ucubtur ve ucub manevi bir hastalıktır. Bu sırdandır ki, Rabbimiz Kur'an-ı Hakim'inde şöyle buyurmuştur:

فَلَا تَزْكُوا أَنْفُسَكُمْ Nefislerinizi tezkiye etmeyin! Yani temize çıkarmayın, “Ben günahsızım, masumum, hiç günah işlemedim, hatam kusurum yok.” demeyin. **هُوَ أَعْلَمُ بِمَنِ اتَّقَى** Çünkü Allah takva sahibini en iyi bilendir.

Kur'an böyle derken, biz nasıl olur da kendimizi tezkiye eder ve kendimizi günahsız biliriz. Kur'an onlarca ayetiyle bizi af dilemeye, tövbe etmeye davet ederken, biz nasıl olur da kendimizi masum bilir ve af dilemekten yüzümüzü çeviririz. Nasıl olur da şefaate nail olma arzusunu, cehenneme girmeyi istemek kabul ederiz.

Ey Bayındır, senin hiç mi insafın yok? Sen nasıl olur da bir Müslümanın gönlündeki Peygamber'in şefaatine nail olma arzusunu, cehenneme gitmeyi istemekle izah edersin. **O zaman sana soruyorum:**

İmam Tirmizi'nin, İbni Mace'nin, Ahmed İbn. Hanbel'in naklettiği hadis-i şerifte Peygamberimiz (asm) şöyle buyurmuştur:

شَفَاعَتِي لِأَهْلِ الْكِبَائِرِ مِنْ أُمَّتِي Benim şefaetim ümmetimden büyük günah sahipleri içindir. (Tirmizi, Kıyame:11; İbni Mâce, Zühd, 26; Ahmed İ. Hanbel, 3/113)

- Şimdi Peygamberimiz sana göre, büyük günah işlememizi ve cehenneme girmemizi mi nasihat ediyor?

Yine Peygamberimiz (asm) **شَفَاعَتِي يَوْمَ الْقِيَامَةِ حَقٌّ** Kıyamet günündeki şefaetim haktır. (El-Mutteki, Kenzü'l-Ummal, 14/399) derken, “Büyük günah işleyin ve cehenneme girin.” mi demek istiyor?

Yine İmam Tirmizi Hazretlerinin Sünen'inde naklettiği ve hasen kabul ettiği hadis-i şerifte, Enes b. Malik Hazretleri şöyle der:

“Ey Allah’ın Resulü, bana kıyamet gününde şefa’at eder misin?” Bunun üzerine Peygamberimiz (asm) şöyle der: **“Allah izin verirse ederim.”** Sana göre Hz. Enes, cehenneme girmeyi mi istedi? Peygamberimiz de ona: **“Çalışır cehenneme girebilersen sana şefa’at ederim.”** mi demek istedi?

Ey Bayındır, ne kadar saçmaladığının farkına vardın mı? Ha şunu biliyorum, sen isteyerek ve bilerek yanlış böyle ısrarla savunduğun için, zaten ben bu sözleri senin için de söylemiyorum. Ben seni takip eden ve hâlâ kalbi ve aklı ölmemiş olanlara konuşuyorum. Onları senin şerrinden kurtarmak için çalışıyorum. Sonra ahirette bizim yakamıza yapışıp, **“Niçin bize anlatmadınız?”** demesinler, bizi Rabbimize şikayet etmesinler. Yoksa ben de biliyorum ki, hidayet ve tevfik Allah’tandır. O dilemeden biz kimseye sözümüzü kabul ettiremeyiz. Ancak O dilerse ve hikmeti iktiza ederse, sözlerimiz insanlar tarafından kabul görür.

Kaldı ki kabul görmesi ve beğenilmesi Vallahi bizim için hiç önemli de değildir. Bütün dünya reddetse, beğenmese bizi üzmez. Çünkü biz bu yola kendimizi beğendirmek ve sözümüzü kabul ettirmek için çıkmadık ki, buna üzülelim. Biz bu yola, kendimizi Allah’a affettirmek ve Onun rızasına ulaşmak için çıktık. O halde Allah kabul etse ve O razı olsa, bütün dünya küsse ehemmiyeti yok. Mesele, Allah’ın kabul etmesi ve bizlerden razı olması.

SONUÇ

Kardeşlerim, “**Şefaât Haktır**” isimli eserimizin sonuna geldik. Otuz altı derstir sizinle konuşuyorum. Önce şefaati Kur’an’ın ayetleriyle, sonra hadis-i şeriflerle ispat ettik. Sonra da şefaati inkâr edenlerin sözlerine cevap verdik. Eserimizin son kısmında da sakınmanız gereken kişileri ifşa edip onların şefaât hakkındaki sözlerini tahlil ettik. Bu kişiler *Mustafa İslamoğlu, Mehmet Okuyan, Abdülaziz Bayındır ve Bayraktar Bayraklı*’dır. Daha başka kişiler de vardır. Ancak bunlar bu zümrenin reisisidir.

Bu eserdeki son sözlerimiz şunlar olsun:

Ya Rab, bizleri Ehl-i sünnet itikadı üzerine yaşat, Ehl-i sünnet itikadı üzerine öldür ve bu itikat üzere dirilt. Bizleri Ehl-i sünnet alimlerinin yolundan ayırma. Bizleri Ehl-i sünnet itikadının muhafızları eyle! Bu eseri, fakirin ve bu eserde emeği geçenlerin günahlarına kefarete eyle! Bizi kendine kul, Habibine ümmet eyle! Ve bizi Habibin ve sevgilin olan Hz. Muhammed (asm)’ın şefaatine nail eyle. Amin, amin, amin...